

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

คำนำ

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ได้ดำเนินการประกันคุณภาพ การศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวด 6 “มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา” มาตรา 48 กำหนดให้หน่วยงาน ต้นสังกัดและสถานศึกษาต้องจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการ ประกันคุณภาพการศึกษาภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการ อย่างต่อเนื่อง โดยจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพการศึกษาภายในและเปิดเผย ต่อสาธารณชน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา และเพื่อรองรับการประเมิน คุณภาพภายนอก และสอดคล้องกับกฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561 ที่ กำหนดให้สถานศึกษาแต่ละแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา โดย การกำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาแต่ละระดับและ ประเภทการศึกษาที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนด

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จึงได้จัดทำคู่มือการประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน (สำนัก/สถาบัน) พ.ศ. 2565 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ สถาบันวิจัยและพัฒนา มีแนวทางการปฏิบัติ การกำกับ ติดตาม และพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาที่ ชัดเจน สอดคล้องกับกรอบแผนพัฒนาอุดมศึกษา ระยะยาว มาตรฐานเกี่ยวกับการศึกษา ระดับอุดมศึกษาต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และสามารถรองรับการประเมินคุณภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล โดยเนื้อหาภายในประกอบด้วย 1) การประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา 2) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน (สถาบัน) 3) นิยามศัพท์ 4) ระบบ การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน (สถาบัน) 5) แนวทางการวิเคราะห์ และสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคู่มือฉบับนี้ จะเป็นคู่มือส่งเสริม ให้สถาบันวิจัยและพัฒนา มีการบริหารจัดการการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพและนำไปสู่การสร้าง ผลผลิตที่มีคุณภาพ สามารถตอบสนองสังคมและประเทศชาติได้ต่อไป

สถาบันวิจัยและพัฒนา

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	ข
บทที่ 1 การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา	1
1. เหตุผลและความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา	1
2. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา	3
3. การประกันคุณภาพการศึกษา	8
4. ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานการศึกษากับการประกันคุณภาพการศึกษา	10
บทที่ 2 การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน	12
1. บริบทของมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ	12
2. การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ	28
3. กระบวนการและวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน	31
บทที่ 3 นิยามศัพท์	33
บทที่ 4 ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน	43
องค์ประกอบที่ 1 ตัวบ่งชี้การบริหารจัดการองค์กรสู่ความเป็นเลิศ	43
องค์ประกอบที่ 2 ตัวบ่งชี้เฉพาะระดับหน่วยงานสนับสนุน	55
บทที่ 5 แนวทางการวิเคราะห์และสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน	93
บรรณานุกรม	97
ภาคผนวก	98

1. เหตุผลและความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา

1.1 ความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา

ภารกิจหลักที่มหาวิทยาลัยจะต้องปฏิบัติ มี 4 ประการ คือ การผลิตบัณฑิต การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม การดำเนินการตามภารกิจทั้ง 4 ประการดังกล่าว มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ ทั้งระยะสั้นและระยะยาว ปัจจุบันมีปัจจัยภายในและภายนอก หลายประการที่ทำให้การประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องเร่งดำเนินการปัจจัยดังกล่าว คือ

1) คุณภาพของมหาวิทยาลัยและบัณฑิตภายในประเทศที่มีแนวโน้มแตกต่างกันมากขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียแก่สังคมโดยรวมของประเทศในระยะยาว

2) ความท้าทายของโลกาภิวัตน์ต่อการอุดมศึกษา ทั้งในประเด็นการบริการศึกษา ข้ามพรมแดนและการเคลื่อนย้ายนักศึกษาและบัณฑิต การประกอบอาชีพของบัณฑิตในอนาคต อันเป็นผลจากการรวมตัวของประเทศในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งทั้งสองประเด็นต้องการการรับประกันของคุณภาพการศึกษา

3) มหาวิทยาลัยมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความมั่นใจแก่สังคมว่าสามารถพัฒนาองค์ความรู้และผลิตบัณฑิต ตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันระดับสากล การพัฒนาภาคการผลิตจริงทั้งอุตสาหกรรมและบริการ การพัฒนาอาชีพ คุณภาพชีวิต ความเป็นอยู่ระดับท้องถิ่นและชุมชน

4) มหาวิทยาลัยจะต้องให้ข้อมูลสาธารณะ (Public Information) ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งนักศึกษา ผู้จ้างงาน ผู้ปกครอง รัฐบาล และประชาชนทั่วไป

5) สังคมต้องการระบบอุดมศึกษาที่เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วม (Participation) มีความโปร่งใส (Transparency) และมีความรับผิดชอบซึ่งตรวจสอบได้ (Accountability) ตามหลักธรรมาภิบาล

6) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 กำหนดให้ มหาวิทยาลัยทุกแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน รวมถึงให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา ทำหน้าที่ประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประเมินผลการจัดการศึกษาของสถานศึกษา

7) กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2552 และคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศ แนวทางการปฏิบัติตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2562 เพื่อให้การจัดการศึกษา ระดับอุดมศึกษา เป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและเพื่อการประกัน คุณภาพของบัณฑิตในแต่ละระดับคุณวุฒิและสาขาวิชา

8) กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐาน สถาบันอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2554 เพื่อเป็นกลไกส่งเสริมและกำกับให้ สถาบันอุดมศึกษาจัดการศึกษาให้มีมาตรฐานตามประเภทหรือกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา 4 กลุ่ม

9) กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร พ.ศ. 2558 ระดับปริญญาตรี ระดับ บัณฑิตศึกษา และแนวทางการบริหารเกณฑ์เพื่อให้สอดคล้องกับกรอบ มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ตลาดแรงงานและความก้าวหน้าของศาสตร์ และเทคโนโลยี รวมทั้งบริบททางสังคมที่เปลี่ยนไป

10) กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศกฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561 เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2561 เพื่อให้สถานศึกษาแต่ละแห่งสามารถจัดระบบการประกัน คุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา โดยกำหนดมาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตาม กรอบมาตรฐานการศึกษาแต่ละระดับและประกาศกระทรวงศึกษาธิการกำหนด

11) กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานการ อุดมศึกษา พ.ศ. 2561 เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2561 โดยให้ยกเลิก ประกาศกฎกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับเดิม ลงวันที่ 7 สิงหาคม 2549 เพื่อเป็นกลไกกำกับมาตรฐานระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน โดยทุกหน่วยงานระดับอุดมศึกษาจะได้ใช้ เป็นกรอบการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา

1.2 วัตถุประสงค์ของการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏร่วมกับต้นสังกัดจำเป็นต้องพัฒนาระบบและกลไกการประกัน คุณภาพการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1) เพื่อให้มหาวิทยาลัยได้มีการพัฒนามุ่งสู่วิสัยทัศน์และยกระดับขีดความสามารถ ในการแข่งขัน โดยระบบดังกล่าวจะต้องเป็นไปตามเจตนารมณ์ของ พรบ. การศึกษาแห่งชาติ และ เป็นไปตามกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว มาตรฐานระดับชาติและนานาชาติ

2) เพื่อตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานตั้งแต่ระดับคณะหรือหน่วยงาน เทียบเท่าและระดับสถาบันในภาพรวมตามระบบคุณภาพและกลไกที่มหาวิทยาลัย กำหนดขึ้น โดยวิเคราะห์ เปรียบเทียบผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบคุณภาพต่างๆ ว่าเป็นไปตามเกณฑ์และได้มาตรฐาน

3) เพื่อให้คณะหรือหน่วยงานเทียบเท่า และมหาวิทยาลัยทราบสถานภาพของตนเอง อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณภาพไปสู่เป้าหมาย (Targets) และเป้าประสงค์ (Goals) ที่ตั้งไว้ ตามจุดเน้นของตนเอง

4) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนจุดแข็ง จุดที่ควรพัฒนา ตลอดจนข้อเสนอแนะในการพัฒนาการดำเนินงาน เพื่อนำไปปรับปรุงผลการดำเนินการในแต่ละระดับอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับขีดความสามารถ ของมหาวิทยาลัย

5) เพื่อให้ข้อมูลสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทำให้มั่นใจว่ามหาวิทยาลัยสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานตามที่กำหนด

6) เพื่อให้หน่วยงานต้นสังกัด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการอุดมศึกษาในแนวทางที่เหมาะสม

2. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา

2.1 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นคุณภาพและมาตรฐาน โดยกำหนดรายละเอียดไว้ใน หมวด 6 มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย “ระบบการประกันคุณภาพภายใน” และ “ระบบการประเมินคุณภาพภายนอก” เพื่อใช้เป็นกลไกในการผดุงรักษาคุณภาพและมาตรฐานของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

การประกันคุณภาพภายใน เป็นการสร้างระบบและกลไกในการพัฒนา ติดตามตรวจสอบ และประเมิน การดำเนินงานของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามนโยบาย เป้าหมายและระดับคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดโดยมหาวิทยาลัย และหรือหน่วยงานต้นสังกัด โดยหน่วยงานต้นสังกัดและมหาวิทยาลัย กำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่ง ของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง มีการจัดทำรายงานประจำปี ที่เป็นรายงาน ประเมินคุณภาพการศึกษาภายในเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย หน่วยงานต้นสังกัด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณาและเปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาและเพื่อรองรับ การประกันคุณภาพภายนอก

การประกันคุณภาพภายนอก เป็นการประเมินคุณภาพการศึกษาเพื่อให้มีการติดตาม และตรวจสอบ คุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัย โดยคำนึงถึงความมุ่งหมาย หลักการ และแนวทาง การจัดการศึกษาในแต่ละระดับ

2.2 พระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. 2562

พระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. 2562 มาตรา 64 กำหนดให้ การประเมินคุณภาพภายนอก อาจประเมินโดยหน่วยงานต่างประเทศที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง หรืออาจประเมินโดยหน่วยงานของรัฐ หน่วยงานภาคเอกชน หรือหน่วยงานในต่างประเทศที่คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษาประกาศกำหนดก็ได้

มหาวิทยาลัยอาจเสนอให้คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษาให้ความเห็นชอบให้หน่วยงานอื่นนอกจากที่กำหนดไว้ตามวรรคหนึ่งทำหน้าที่ประเมินคุณภาพภายนอกก็ได้

2.3 กฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561

ตามกฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561 ลงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 ระบุว่า “การประกันคุณภาพการศึกษา” หมายความว่า การประเมินผลและการติดตามตรวจสอบคุณภาพ มาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาแต่ละระดับและประเภทการศึกษา โดยมีกลไกในการควบคุมตรวจสอบ ระบบการบริหารคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาจัดขึ้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาและสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและสาธารณชนว่าสถานศึกษานั้นสามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา และบรรลุเป้าประสงค์ของหน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแล รวมถึงให้สถานศึกษา แต่ละแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา โดยการกำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาแต่ละระดับและประเภทการศึกษาที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนด พร้อมทั้งจัดทำแผนพัฒนาการจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่มุ่งคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาและดำเนินการตามแผนที่กำหนดไว้ จัดให้มีการประเมินผลและตรวจสอบคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ติดตามผลการดำเนินการเพื่อพัฒนาสถานศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา และจัดส่งรายงานการประเมินตนเองให้แก่หน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแลสถานศึกษาเป็นประจำทุกปีและให้หน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแลสถานศึกษาจัดส่งรายงานดังกล่าวพร้อมกับประเด็นต่างๆ ที่ต้องการให้มีการประเมินผลและการติดตามตรวจสอบ ซึ่งรวบรวมได้จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับสถานศึกษาแห่งนั้น ให้แก่สำนักงานเพื่อใช้เป็นข้อมูลและแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อไป

2.4 ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561

มาตรฐานการศึกษาของชาติ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้มหาวิทยาลัยทุกแห่งยึดเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาผู้เรียนไปสู่ผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของการศึกษา และให้หน่วยงานต้นสังกัดใช้เป็น

เป้าหมายในการจัดการศึกษา โดยการกำหนดผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของผู้เรียนที่เหมาะสมตามช่วงวัย ในแต่ละระดับและประเภท

การศึกษาและใช้เป็นเป้าหมายในการสนับสนุนมหาวิทยาลัยให้สามารถดำเนินการต่างๆ ได้อย่างสะดวก เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ดังกล่าว นอกจากนี้ ยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการจัดการศึกษาใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริม การกำกับดูแล การตรวจสอบ การประเมินผล และการประกันคุณภาพการศึกษา

เป้าหมายสำคัญของมาตรฐานการศึกษาของชาติในรูปแบบของผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของการศึกษา คือ การให้อิสระมหาวิทยาลัย ในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับบริบทของมหาวิทยาลัย และตามความถนัดของผู้เรียน ที่สอดคล้องกับกฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561 ซึ่งกำหนดว่า สถานศึกษาเป็นผู้จัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (การประเมินตนเอง) โดยการกำหนดมาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามมาตรฐาน การศึกษาของแต่ละระดับและประเภทการศึกษา พร้อมทั้งจัดทำแผนพัฒนามหาวิทยาลัย เพื่อนำไปสู่ กรอบผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ ตามบริบทระดับและประเภทการศึกษาของมหาวิทยาลัย และให้สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ทำหน้าที่ ประเมินภายนอกตามรายงานผลการประเมินตนเองของมหาวิทยาลัยและประเด็นอื่นๆ ผ่านหน่วยงานต้นสังกัด โดยมุ่งหมายให้เป็นการประเมินเพื่อพัฒนา

การจัดการศึกษาของชาติจะต้องทำให้เกิดผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ซึ่งเป็นคุณลักษณะของ ผู้เรียนอันเป็นผลที่เกิดจากการจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับการศึกษาปฐมวัย การศึกษาขั้นพื้นฐาน การอาชีวศึกษา จนถึงการอุดมศึกษา ทั้งนี้มหาวิทยาลัยมีอิสระในการกำหนดแนวคิด ปรัชญา และวิสัยทัศน์ของการจัดการศึกษาให้เป็นอัตลักษณ์และสอดคล้องกับบริบทของมหาวิทยาลัยและตาม ความถนัดของผู้เรียน หน่วยงานต้นสังกัดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องมีการสนับสนุน กำกับ ติดตาม ประเมินและพัฒนาคุณภาพของการจัดการศึกษา โดยมุ่งเน้นความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ (Accountability) มีระบบการบริหารจัดการทั้งด้านผู้บริหาร ครู คณาจารย์ และบุคลากร หลักสูตร การเรียนการสอน สื่อ เทคโนโลยีดิจิทัล ทรัพยากร สิ่งสนับสนุนการศึกษา และการประเมิน ตลอดจน ระบบและกลไกการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่องที่ทำให้เกิดผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ ที่เหมาะสมตาม แต่ละระดับและประเภทการศึกษา และผลลัพธ์สะสมที่ครอบคลุมระดับและประเภทการศึกษา ที่ต่อเนื่องกัน นอกจากนี้สถาบันผลิตและพัฒนาครูในฐานะกลไกสำคัญในการพัฒนาครูประจำการให้มี สมรรถนะทางวิชาชีพที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ยุคใหม่ เพื่อผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของการศึกษา

ผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของการศึกษา (Desired Outcomes of Education, DOE Thailand) หมายถึง คุณลักษณะของคนไทย 4.0 ที่ตอบสนองวิสัยทัศน์การพัฒนาประเทศสู่ความ มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน โดยคนไทย 4.0 จะต้องดำรงความเป็นไทยและแข่งขันได้ในเวทีโลก นั่นคือ

เป็นคนดี มีคุณธรรม ยึดค่านิยมของ สังคมเป็นฐานในการพัฒนาตนให้เป็นบุคคลที่มีคุณลักษณะ 3 ด้าน โดยเป็นคุณลักษณะขั้นต่ำดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนรู้

เป็นผู้มีความเพียร ใฝ่เรียนรู้ และมีทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อก้าวทันโลก ยุคดิจิทัลและโลกในอนาคต และมีสมรรถนะ (Competency) ที่เกิดจากความรู้ ความรอบรู้ ด้านต่างๆ มีสุนทรียะรักษ์และประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาไทย มีทักษะชีวิต เพื่อสร้างงานหรือสัมมาอาชีพ บนพื้นฐานของความพอเพียง ความมั่นคงในชีวิต และคุณภาพชีวิตที่ดี ต่อตนเอง ครอบครัว และสังคม

2. ผู้ร่วมสร้างสรรค์นวัตกรรม

เป็นผู้มีทักษะทางปัญญา ทักษะในศตวรรษที่ 21 ความฉลาดดิจิทัล (Digital Intelligence) ทักษะการคิดสร้างสรรค์ ทักษะข้ามวัฒนธรรม สมรรถนะการบูรณาการข้ามศาสตร์ และมีคุณลักษณะของความเป็นผู้ประกอบการ เพื่อร่วมสร้างสรรค์และพัฒนานวัตกรรมทาง เทคโนโลยีหรือสังคม เพิ่มโอกาสและมูลค่าให้กับตนเองและสังคม

3. พลเมืองที่เข้มแข็ง

เป็นผู้มีความรักชาติ รักท้องถิ่น รู้ถูกผิด มีจิตสำนึกเป็นพลเมืองไทยและพลโลก มีจิตอาสา มีอุดมการณ์และมีส่วนร่วมในการพัฒนาชาติบนหลักการประชาธิปไตย ความยุติธรรม ความเท่าเทียมเสมอภาค เพื่อการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน และการอยู่ร่วมกันในสังคมไทยและ ประชาคมโลกอย่างสันติ

2.5 ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานการอุดมศึกษา พ.ศ. 2561

ประกาศกฎกระทรวง เรื่อง มาตรฐานการอุดมศึกษา พ.ศ. 2561 ลงวันที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2561 ประกอบด้วย มาตรฐาน 5 ด้าน ดังนี้

1) มาตรฐานที่ 1 ด้านผลลัพธ์ผู้เรียน

1.1) เป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ และความรอบรู้ด้านต่างๆ ในการสร้าง สัมมาอาชีพ ความมั่นคงและคุณภาพชีวิตของตนเอง ครอบครัว ชุมชน และสังคม มีทักษะการเรียนรู้ ตลอดชีวิตโดยเป็นผู้มีคุณธรรม ความเพียร มุ่งมั่น มานะ บากบั่น และยึดมั่นในจรรยาบรรณวิชาชีพ

1.2) เป็นผู้ร่วมสร้างสรรค์นวัตกรรม มีทักษะศตวรรษที่ 21 มีความสามารถในการบูรณาการศาสตร์ต่างๆ เพื่อพัฒนาหรือแก้ไขปัญหาสังคม มีคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง ของสังคมและของโลก สามารถสร้างโอกาสและเพิ่มมูลค่าให้กับตนเอง ชุมชน สังคม และประเทศ

1.3) เป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง มีความกล้าหาญทางจริยธรรม ยึดมั่นในความถูกต้อง รู้คุณค่าและรักความเป็นไทย ร่วมมือรวมพลังเพื่อสร้างสรรค์การพัฒนาและเสริมสร้างสันติสุขอย่างยั่งยืนทั้งในระดับ ครอบครัว ชุมชน สังคม และประชาคมโลก

2) มาตรฐานที่ 2 ด้านการวิจัยและนวัตกรรม

มหาวิทยาลัยมีผลงานวิจัยที่เป็นการสร้างและประยุกต์ใช้องค์ความรู้ใหม่ สร้างสรรค์นวัตกรรมหรือทรัพย์สินทางปัญญาที่เชื่อมโยงกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรม หรือสิ่งแวดล้อมตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของประเภทสถาบัน มีเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถาบันอุดมศึกษา องค์กร ภาครัฐและเอกชนทั้งในและต่างประเทศ ผลงานวิจัยและนวัตกรรมตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติ ความต้องการจำเป็นของสังคม ชุมชน ภาครัฐและเอกชน และประเทศ ผลลัพธ์ของการวิจัยและนวัตกรรมมีผลกระทบสูงต่อการพัฒนาผู้เรียน การสร้างคุณภาพชีวิต หรือการสร้างโอกาสมูลค่าเพิ่มและขีดความสามารถของประเทศในการแข่งขันระดับนานาชาติ

3) มาตรฐานที่ 3 ด้านการบริการวิชาการ

มหาวิทยาลัยให้บริการวิชาการเหมาะสม สอดคล้องกับบริบทและตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น ชุมชน และสังคม ตามระดับความเชี่ยวชาญและอัตลักษณ์ของประเภทสถาบัน โดยมีการบริหารจัดการที่ประสานความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัย ภาครัฐและภาคเอกชน ทั้งในและต่างประเทศ และมีความโปร่งใส ชัดเจน และตรวจสอบได้ ผลลัพธ์ของการบริการวิชาการนำไปสู่การเสริมสร้างความเข้มแข็งและความยั่งยืนของผู้เรียน ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

4) มาตรฐานที่ 4 ด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย

มหาวิทยาลัยมีการจัดการเรียนรู้ การวิจัย หรือการบริการวิชาการ ซึ่งนำไปสู่การสืบสาน การสร้างความรู้ ความเข้าใจในศิลปวัฒนธรรม การปรับและประยุกต์ใช้ศิลปวัฒนธรรมทั้งของไทย และต่างประเทศอย่างเหมาะสม ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของประเภทสถาบัน ผลลัพธ์ของการจัดการด้านศิลปวัฒนธรรมทำให้เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นไทย หรือการสร้างโอกาสและมูลค่าเพิ่มในชุมชน สังคม และประเทศชาติ

5) มาตรฐานที่ 5 ด้านการบริหารจัดการ

5.1) มหาวิทยาลัยมีหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาผู้เรียนแบบบูรณาการ เพื่อให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติและความต้องการที่หลากหลายของประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน สังคม สถานประกอบการทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

5.2) มหาวิทยาลัยมีการบริหารงานตามพันธกิจและวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัย ตลอดจนมีการบริหารจัดการบุคลากรและทรัพยากรการเรียนรู้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล คำนึงถึงความหลากหลาย และความเป็นอิสระทางวิชาการ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ยึดหยุ่น คล่องตัว โปร่งใสและตรวจสอบได้

5.3) มหาวิทยาลัยมีระบบประกันคุณภาพ มีการติดตาม ตรวจสอบ ประเมิน และพัฒนาการจัดการศึกษาระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบันที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีการกำกับให้มีการจัดการศึกษาและการดำเนินงานตามพันธกิจเป็นไปตามกฎกระทรวง การประกันคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และมาตรฐานอื่นๆ ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

2.6 กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551 - 2565)

กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551 - 2565) ได้กำหนดแนวทางการพัฒนาและแก้ไขปัญหาอุดมศึกษาที่ไร้ทิศทาง ขาดคุณภาพ และขาดประสิทธิภาพ โดยใช้กลไกการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเป็นกลไกหลักในการดำเนินการ กล่าวคือ ให้มีการสร้างกลไกการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาตามพันธกิจของสถาบันในแต่ละกลุ่ม ซึ่งมีพื้นที่บริการและจุดเน้นระดับการศึกษาที่ต่างกัน รวมทั้งมีพันธกิจและบทบาทในการพัฒนาสังคม และเศรษฐกิจของประเทศต่างกัน ตามความหลากหลาย ทั้งการพัฒนาฐานราก สังคม เศรษฐกิจ รวมถึงการกระจายอำนาจในระดับท้องถิ่น การขับเคลื่อนภาคการผลิตในชนบท ท้องถิ่นและระดับประเทศ จนถึงการแข่งขันในโลกาภิวัตน์ ซึ่งระบบอุดมศึกษา แต่ละกลุ่มเหล่านี้จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอุดมศึกษา และส่งผลกระทบที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศอย่างมีนัยสำคัญ อาทิ สามารถสร้างความเป็นเลิศได้ตามพันธกิจของตนเอง สามารถตอบสนองต่อยุทธศาสตร์ การพัฒนาประเทศ ดีขึ้น ส่งผลเชิงบวกต่อการผลิต พัฒนาและการทำงานของอาจารย์ สามารถปรับจำนวนของบัณฑิตในสาขาที่เป็นความต้องการของสังคม ลดการว่างงาน โดยที่สถาบันอุดมศึกษาในกลุ่มเหล่านี้มีกลไกร่วมกันในการประกันคุณภาพ เพื่อให้บัณฑิตสามารถต่อยอด ถ่ายโอนแลกเปลี่ยนกันได้ระหว่างกลุ่ม และในระยะยาวการประกันคุณภาพควรนำไปสู่ระบบรับรองวิทยฐานะ (Accreditation) ที่นักศึกษาและสาธารณะให้ความเชื่อถือ เป็นฐานและเงื่อนไขในการจัดสรรงบประมาณของรัฐ และการสนับสนุนจากภาคเอกชน รวมทั้งการโอนย้ายหน่วยกิต

3. การประกันคุณภาพการศึกษา

ก่อนประกาศพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ทบวงมหาวิทยาลัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษาและได้จัดทำประกาศทบวงมหาวิทยาลัยเรื่องนโยบายและแนวปฏิบัติในการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 เพื่อเป็นแนวทางในการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏตามหลักการสำคัญ 3 ประการ คือ การให้เสรีภาพทางวิชาการ (Academic Freedom) ความมีอิสระในการดำเนินการ (Institutional Autonomy) และความพร้อมที่จะรับการตรวจสอบคุณภาพจากภายนอกตามหลักการของความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ (Accountability) ต่อมา พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ได้ระบุให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายใน ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 และกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการ กำหนดให้หน่วยงานต้นสังกัดมีหน้าที่พิจารณาเสนอนโยบาย แผนพัฒนา และมาตรฐานการอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ สนับสนุนทรัพยากร ติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศ ทางวิชาการของสถานศึกษาระดับปริญญา ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษาแต่ละแห่งและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานต้นสังกัดจึงมีหน้าที่ร่วมกับสถานศึกษาในการจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1 แนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

3.1.1 ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา

ตามกฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษา ข้อ 3 กำหนดให้สถานศึกษาแต่ละแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา โดยการกำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาแต่ละระดับและประเภทการศึกษาที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนด พร้อมทั้งจัดทำแผนพัฒนาการจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่มุ่งคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาและดำเนินการตามแผนที่กำหนดไว้จัดให้มีการประเมินผลและตรวจสอบคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ติดตามผลการดำเนินการเพื่อพัฒนาสถานศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา และจัดส่งรายงานผลการประเมินตนเองให้แก่หน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับ ดูแลสถานศึกษาเป็นประจำทุกปี

เพื่อให้การดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ให้หน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแลสถานศึกษา มีหน้าที่ในการให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ และแนะนำสถานศึกษา เพื่อให้การประกันคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้นระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จึงประกอบด้วย การประกันคุณภาพระดับ หลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร มีการดำเนินการตั้งแต่ การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ การพัฒนาตัวบ่งชี้และ เกณฑ์การประเมินคุณภาพการศึกษา จะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่า การประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริมสนับสนุน กำกับติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามที่ กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ และระดับสถาบัน เป็นการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่คณะและมหาวิทยาลัยพัฒนาระบบประกัน คุณภาพ โดยยึด หลักเสรีภาพทางวิชาการและควมมีอิสระในการดำเนินการของมหาวิทยาลัย ซึ่งจะประเมินตามระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่ต้องการให้คณะและมหาวิทยาลัยพัฒนา ตามศักยภาพและประเภทของกลุ่มสถาบัน ซึ่งเป็นการประเมินความเข้มแข็งทางวิชาการ

3.1.2 มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์การประเมินคุณภาพ

มาตรฐานที่เป็นกรอบสำคัญในการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย คือ มาตรฐาน การอุดมศึกษา ในขณะที่มหาวิทยาลัยต้องดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานและหลักเกณฑ์ อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องอีกมากมาย เช่น เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา มาตรฐานเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอก หรือกรอบการปฏิบัติ ราชการตามมิติต่างๆ

กำหนดตัวบ่งชี้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพและตัวบ่งชี้เชิงปริมาณ ดังนี้

1) ตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพจะระบุเกณฑ์มาตรฐานเป็นข้อๆ กำหนดเกณฑ์ การประเมิน ตัวบ่งชี้เป็น 5 ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ 1 ถึง 5 การประเมินเชิงคุณภาพนี้ จะมีทั้งการนับ จำนวนข้อและระบุว่า ผลการดำเนินงานได้กี่ข้อ ได้คะแนนเท่าใด กรณีไม่ดำเนินการใดๆ หรือดำเนินการไม่ครบที่จะได้ 1 คะแนน ให้ถือว่าได้ 0 คะแนน และการประเมินโดยกำหนดการให้ คะแนนตามที่คณะหรือมหาวิทยาลัยได้ดำเนินการ และกรรมการประเมิน (Peer Review) พิจารณาผลการดำเนินการนั้นๆ ร่วมกันก่อนที่จะบันทึกคะแนน โดยมีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 0 – 5

2) ตัวบ่งชี้เชิงปริมาณอยู่ในรูปของร้อยละหรือค่าเฉลี่ย กำหนดเกณฑ์การประเมิน เป็นคะแนนระหว่าง 1 ถึง 5 โดยเป็นค่าต่อเนื่อง (มีจุดทศนิยม) สำหรับการแปลงผลการดำเนินงาน ตามตัวบ่งชี้ (ซึ่งอยู่ในรูปของร้อยละหรือค่าเฉลี่ย) เป็นคะแนน ทำโดยการเทียบบัญญัติไตรยางศ์ โดยที่ แต่ละตัวบ่งชี้ จะกำหนดค่าร้อยละหรือค่าเฉลี่ยที่คิดเป็นคะแนนเต็ม 5 ไว้

มหาวิทยาลัยราชภัฏได้กำหนดให้มีระบบประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบันเพื่อให้ทุกหน่วยงานในมหาวิทยาลัยนำไปใช้เป็นแนวทาง (Guideline)

ในการจัดทำระบบการประกันคุณภาพภายในของแต่ละหน่วยงานภายใต้การกำกับ ดูแลของสภามหาวิทยาลัย โดยระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในจะครอบคลุมพันธกิจหลัก 4 ประการ ของการอุดมศึกษาและ พันธกิจด้านการบริหารจัดการ ได้แก่ (1) พันธกิจด้านการผลิตบัณฑิต (2) พันธกิจด้านการวิจัย (3) พันธกิจ ด้านการบริการวิชาการ (4) พันธกิจด้านการทำนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรมและการบริหารจัดการ สำหรับการประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร จะเน้นพันธกิจในด้านการผลิตบัณฑิตเป็นสำคัญ ส่วนพันธกิจ ด้านอื่นๆ จะเป็นการบูรณาการเข้าไว้ด้วยกัน หากเป็นตัวบ่งชี้ในระดับคณะและสถาบันจะครอบคลุมพันธกิจ หลักของการอุดมศึกษา รวมทั้งการบริหารจัดการได้ทั้งหมดซึ่งสามารถชี้วัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามมาตรฐานการ อุดมศึกษา มาตรฐานและหลักเกณฑ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจเหล่านั้นได้ทั้งหมด ในบทที่ 4 ถึงบทที่ 6 ของคู่มือฉบับนี้ จึงพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในเพื่อให้มหาวิทยาลัยนำไปเป็น กรอบในการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตั้งแต่ระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินจะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพ การศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุน กำกับ ติดตามการ ดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อน การจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพและตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้น ควรเชื่อมโยงหรือเป็นเรื่องเดียวกันกับการประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในเน้นที่ปัจจัยนำเข้า และกระบวนการ ซึ่งภายในตัวบ่งชี้ที่เป็นกระบวนการให้สามารถ สะท้อนผลลัพธ์ของการดำเนินการตามกระบวนการดังกล่าวด้วย

3.1.3 กลไกการประกันคุณภาพ

ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้การประกันคุณภาพการศึกษาประสบความสำเร็จและพัฒนา คุณภาพอย่างต่อเนื่อง คือ คณะกรรมการระดับนโยบายและผู้บริหารสูงสุดของมหาวิทยาลัยที่จะต้อง ให้ความสำคัญและกำหนดนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจนและเข้าใจร่วมกันทุกระดับ โดยมอบหมายให้หน่วยงานหรือคณะกรรมการรับผิดชอบในการติดตาม ตรวจสอบ ประเมิน และ กระตุ้นให้เกิดการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง หน้าที่สำคัญประการหนึ่งของคณะกรรมการหรือ หน่วยงานนี้ คือ การจัดระบบประกันคุณภาพพร้อมทั้งกำหนดตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพ ที่เหมาะสมสำหรับคณะ และสถาบัน ระบบประกันคุณภาพที่ใช้ต้องสามารถเชื่อมโยงให้เกิดคุณภาพ ของการปฏิบัติงาน ตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับหลักสูตร ระดับคณะ ไปจนถึงระดับสถาบัน โดยอาจจำเป็นต้องจัดทำคู่มือคุณภาพในแต่ละระดับ เพื่อกำกับการดำเนินงาน แต่ที่สำคัญ คณะกรรมการหรือหน่วยงาน ต้องประสานงานและผลักดันให้เกิดระบบฐานข้อมูลและสารสนเทศที่มี ประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถใช้งานร่วมกันได้ในทุกระดับ

3.1.4 ระบบฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศ

การวัดและวิเคราะห์ผลการดำเนินงานเป็นสิ่งจำเป็นในกระบวนการประกันคุณภาพ การวัดและวิเคราะห์ผลการดำเนินงานจะไม่สามารถทำได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพหาก

ปราศจากฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศที่เป็นจริง ถูกต้องตรงกันทุกระดับตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน ตลอดจนเป็นข้อมูลที่สามารถเรียกใช้ได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้น ระบบสารสนเทศที่ดี มีประสิทธิภาพ จึงเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่จะส่งผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา และส่งผลต่อคุณภาพในทุกขั้นตอนการดำเนินงานตั้งแต่การวางแผน การปฏิบัติงาน การตรวจสอบประเมิน ตลอดจนถึง การปรับปรุงและพัฒนา

4. ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานการศึกษากับการประกันคุณภาพการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ในหมวด 5 ที่ว่าด้วยการบริหารและการจัดการศึกษา มาตรา 34 ได้กำหนดให้คณะกรรมการการอุดมศึกษามีหน้าที่พิจารณาเสนอมาตรฐานการอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ โดยคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการของสถาบันอุดมศึกษา คณะกรรมการการอุดมศึกษา จึงได้จัดทำมาตรฐานการอุดมศึกษาเพื่อใช้เป็นกลไกระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการ การอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน เพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายการพัฒนาการอุดมศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาต่อไป มาตรฐานการอุดมศึกษาที่จัดทำขึ้นฉบับนี้ได้ใช้มาตรฐานการศึกษาของชาติที่เปรียบเสมือนร่มใหญ่ เป็นกรอบในการพัฒนา โดยมีสาระสำคัญที่ครอบคลุมเป้าหมายและหลักการ ของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของไทยและเป็นมาตรฐานที่คำนึงถึงความหลากหลายของกลุ่มหรือประเภทของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้ทุกสถาบัน สามารถนำไปใช้กำหนดพันธกิจและมาตรฐานของการปฏิบัติงานได้ คณะกรรมการการอุดมศึกษายังได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานอื่นๆ อาทิ เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา หลักเกณฑ์การขอเปิดและดำเนินการหลักสูตรระดับปริญญาในระบบการศึกษาทางไกล หลักเกณฑ์ การกำหนดชื่อปริญญา หลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการพิจารณาประเมินคุณภาพการจัดการศึกษานอกสถานที่ตั้งของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาได้พัฒนาด้านวิชาการและวิชาชีพ รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพและยกระดับมาตรฐานในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้มีความทัดเทียมกันและพัฒนาสู่สากล ซึ่งทำให้สถาบันอุดมศึกษาสามารถจัดการศึกษาได้อย่างยืดหยุ่น คล่องตัว และต่อเนื่องในทุกระดับการศึกษา ตลอดจนสะท้อนให้เห็นถึงมาตรฐานคุณภาพการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เพื่อให้การจัดการศึกษาทุกระดับและทุกประเภทมีคุณภาพและได้มาตรฐานตามที่กำหนดทั้งมาตรฐาน การศึกษาระดับชาติ มาตรฐานการอุดมศึกษา มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษาและสัมพันธ์กับมาตรฐาน และหลักเกณฑ์ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาอื่นๆ

บทที่ 2

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน (สำนัก/สถาบัน)

1. บริบทของมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

1.1 ข้อมูลเบื้องต้นของมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ยกฐานะมาจาก "สถาบันราชภัฏศรีสะเกษ" ซึ่งก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2540 บนที่ดินสาธารณประโยชน์โนนบกบ้า ตำบลโพธิ์ อำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ มีเนื้อที่ประมาณ 525 ไร่ 2 งาน 32 ตารางวา ในเขตเทศบาลเมืองศรีสะเกษ เป็น 1 ใน 5 โครงการจัดตั้งสถาบันราชภัฏเพิ่มในระยะแรกของสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. 2540 – 2542 โดยมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 29 เมษายน 2540 ซึ่งการจัดตั้งสถาบันราชภัฏศรีสะเกษอยู่ภายใต้ของกฎเกณฑ์ของการจัดตั้งสถาบันราชภัฏใหม่ ดังนี้

- 1) เป็นจังหวัดที่มีประชากรมาก
- 2) เป็นจังหวัดที่มีจำนวนนักเรียนนักศึกษามาก โดยเฉพาะจำนวนนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา
- 3) เป็นจังหวัดที่ขาดแคลนสถาบันอุดมศึกษา
- 4) เป็นจังหวัดที่มีศักยภาพสูงที่พัฒนาเป็นศูนย์กลางแห่งการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรม
- 5) เป็นจังหวัดที่มีความพร้อมทั้งด้านที่ดินเพื่อการก่อสร้าง

ลำดับเหตุการณ์ที่สำคัญในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

วัน - เดือน - ปี	รายละเอียด
24 มิถุนายน 2537	นายบุญซ่ง วิสมหมาย สมาชิกผู้แทนราษฎร จังหวัดศรีสะเกษ มีหนังสือถึงผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษ เรื่อง ขออนุญาตตั้งสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยพื้นที่สาธารณประโยชน์โนนบกบ้า
12 กรกฎาคม 2537	นายบุญซ่ง วิสมหมาย มีหนังสือถึงกระทรวงศึกษาธิการขอจัดตั้งสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา (สถาบันราชภัฏศรีสะเกษ)
25 พฤศจิกายน 2539	กระทรวงศึกษาธิการออกหนังสือ ที่ ศธ 0335/18506 ถึงสำนักงานเลขาธิการ คณะรัฐมนตรี เรื่องการจัดตั้งสถาบันราชภัฏเพิ่มเติม
29 เมษายน 2540	คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้มีการจัดตั้งสถาบันราชภัฏศรีสะเกษ
25 พฤษภาคม 2542	ประกาศรับสมัครนักศึกษาภาคปกติรุ่นที่ 1 ภายใต้การกำกับของสถาบันราชภัฏสุรินทร์
21 มิถุนายน 2542	เปิดทำการเรียนการสอนวันแรก
12 มิถุนายน 2544	คณะรัฐมนตรีเห็นชอบร่างพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันราชภัฏศรีสะเกษ
12 กรกฎาคม 2544	พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันราชภัฏเพิ่มขึ้นในสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ กระทรวงศึกษาธิการ

วัน - เดือน - ปี	รายละเอียด
20 กรกฎาคม 2544	ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 118 ตอนที่ 59 ก จัดตั้งสถาบันราชภัฏศรีสะเกษ
21 กรกฎาคม 2544	แต่งตั้ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนก โตสุรัตน์ เป็นผู้อำนวยการแทนอธิการบดีสถาบันราชภัฏศรีสะเกษ
1 พฤศจิกายน 2544	โอนนักศึกษาภายใต้การกำกับของสถาบันราชภัฏสุรินทร์ มาสังกัดสถาบันราชภัฏศรีสะเกษทั้งหมด
22 มกราคม 2545	ประกาศแบ่งส่วนราชการในสถาบันราชภัฏศรีสะเกษ โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นายสุวิทย์ คุณกิตติ)
20 พฤษภาคม 2545	พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนก โตสุรัตน์ ดำรงตำแหน่งอธิการบดีสถาบันราชภัฏศรีสะเกษ
21 พฤศจิกายน 2545	พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง นายบุญชู วงศ์หมาย ดำรงตำแหน่งนายกสภาประจำสถาบันราชภัฏศรีสะเกษ
12 กรกฎาคม 2547	พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ประกาศให้สถาบันราชภัฏศรีสะเกษ ยกฐานะเป็น "มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ" เป็นนิติบุคคลกฎหมาย
24 มกราคม 2548	พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนก โตสุรัตน์ ดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ตราสัญลักษณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงโปรดเกล้าพระราชทานนามมหาวิทยาลัยราชภัฏ และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานตราพระราชลัญจกรประจำพระองค์ให้เป็นตราสัญลักษณ์ ประจำสถาบันราชภัฏ

ตราสัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ตามตราพระราชลัญจกรประจำพระองค์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 เป็นรูปพระที่นั่งอัฐทิศ ประกอบด้วย วงจักรกลางวงจักร มีอักษรเป็น อุ หรือเลข 9 รอบวงจักรมีรัศมีเปล่งออกโดยรอบ เหนือฉัตรเป็น รูปเศวตฉัตร 7 ชั้น ตั้งอยู่บนพระที่นั่งอัฐทิศ ความหมายว่า ทรงมีพระบรมเดชานุภาพในแผ่นดิน รอบนอก ด้านบนมีอักษรภาษาไทยว่า “มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ” ด้านล่างมีอักษรภาษาอังกฤษ ว่า “SISAKET RAJABHAT UNIVERSITY”

ตราสัญลักษณ์ประจำสถาบันมี 5 สี แต่ละสีมีความหมาย ดังนี้

	สีน้ำเงิน	หมายถึง	สถาบันของพระมหากษัตริย์เป็นผู้ให้กำเนิด และพระราชทานนามว่า “สถาบันราชภัฏ”
	สีเขียว	หมายถึง	แหล่งที่ตั้งของมหาวิทยาลัยราชภัฏทุกแห่ง ในแหล่งธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สวยงาม
	สีทอง	หมายถึง	ความเจริญรุ่งเรืองทางภูมิปัญญา
	สีแดง	หมายถึง	ความรุ่งเรืองของศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ก้าวไกลในมหาวิทยาลัยราชภัฏทุกแห่ง
	สีขาว	หมายถึง	ความคิดอันบริสุทธิ์ของนักปราชญ์แห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พระพุทธรูปประจำมหาวิทยาลัย : สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนามพระพุทธรูปประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษว่า

"พระพุทธราชภัฏมนีศรีสะเกษ" หมายถึง พระพุทธรูปของนักปราชญ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2549

ในการจัดสร้างพระพุทธรูปและศาลาประดิษฐานพระพุทธรูปประจำมหาวิทยาลัยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บุคลากร นักศึกษาและพุทธศาสนิกชนได้กราบไหว้บูชาเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ และใช้ประกอบกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาในโอกาสสำคัญต่าง ๆ นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณ และความเป็นสิริมงคลแก่มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษสืบไป

สีประจำมหาวิทยาลัย : ขาว – ทอง

ดอกไม้ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ : ดอกลำดวน

ลำดวนเป็นพรรณไม้ยืนต้นขนาดกลางลำต้นมีความสูงประมาณ 5-10 เมตร ผิวเปลือกลำต้นเป็นสีเทาผิวต้นเรียบมีรอยแตกเล็กน้อยแตกกิ่งก้านสาขาตามข้อต้น ใบเป็นใบเดี่ยวออกเรียงสลับกันตามข้อลำต้นและกิ่งลักษณะใบเป็นรูปหอกยาวรีปลายใบแหลมโคนใบมนแหลมขอบใบเรียบเป็นคลื่นเล็กน้อย ผิวใบเรียบมันสีเขียวเข้มขนาดใบกว้างประมาณ 3-5 เซนติเมตร ยาวประมาณ 5-10 เซนติเมตร ดอกเป็นดอกเดี่ยวออกตามส่วนยอดและตามง่ามใบมีกลีบดอก 6 กลีบซ้อนกันเป็นชั้น ปลายกลีบแหลม โคนกลีบดอกกว้างดอกมีขนาดเล็กสีเหลือง กลิ่นหอมผลกลมเล็ก ปลายผลมนโคนผลแหลม ผิวเรียบเกลี้ยงมีเขียวมีผลอยู่ร่วมกันประมาณ 1-2 ผล ภายในผลมีเมล็ดประมาณ 1-2 เมล็ด ขนาดผลโดยประมาณ 1 เซนติเมตร ยาวประมาณ 2 เซนติเมตร

การเป็นมงคลคนไทยโบราณเชื่อว่าบ้านใดปลูกต้นลำดวนไว้ประจำบ้านจะทำให้เกิดความคิดถึง ความสดชื่น เพราะลำดวนคือความกลมกลืน ความดูดี ความชื่นฉ่ำ

1.2 ปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ และยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

1) ปรัชญา

“ความรู้คู่คุณธรรม น้อมนำศาสตร์พระราชฯ สู่การพัฒนาที่ยั่งยืน”

2) ปณิธาน

ตั้งมั่น : ในความเป็นธรรม

มุ่งมั่น : ในความเป็นเลิศ

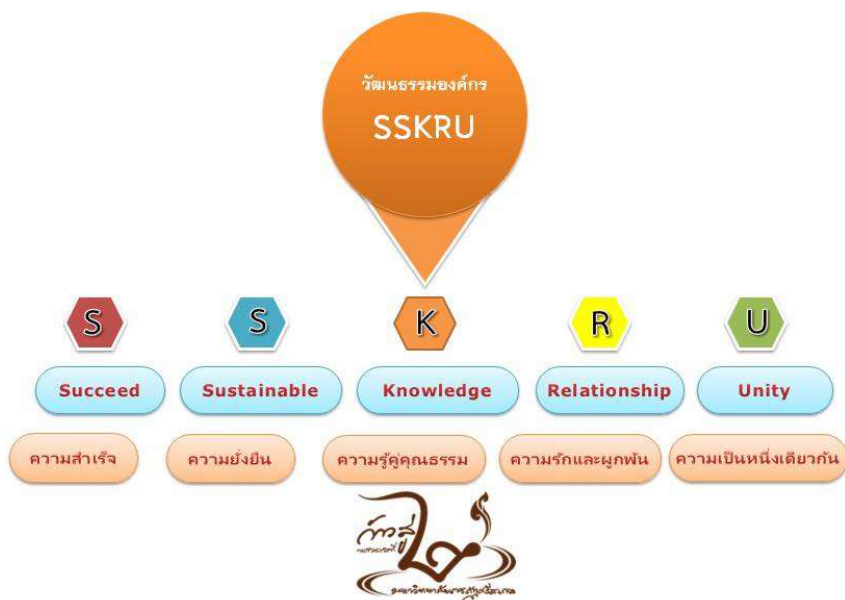
เชื่อมั่น : ในคุณค่าของคนและการทำงานเป็นทีม

ถือมั่น : ในความรับผิดชอบต่อส่วนรวมและสังคม

3) วิสัยทัศน์

“มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เป็นต้นแบบการผลิตและพัฒนาครู วิจัย สร้างองค์ความรู้ พัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่นวัตกรรม นำพาเศรษฐกิจชุมชนให้เข้มแข็ง อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม น้อมนำศาสตร์พระราชฯ สู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตและการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ภายในปี 2565”

4) วัฒนธรรมองค์กร

5) ค่านิยมหลักขององค์กร

ความรู้คู่คุณธรรม นำชุมชนให้เข้มแข็ง แหล่งภูมิปัญญาไทย

6) พันธกิจ

- ผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ มีความรู้คู่คุณธรรม มีสมรรถนะสอดคล้องกับการพัฒนาท้องถิ่นและประเทศ
- วิจัย สร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมให้มีคุณภาพบนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและภูมิปัญญาสากล

3. ผลิตและพัฒนาครูบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพที่เหมาะสมกับวิชาชีพชั้นสูง
4. บริการทางวิชาการ ถ่ายทอดเทคโนโลยี และน้อมนำแนวพระราชดำริเพื่อพัฒนาสังคมท้องถิ่น
5. ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม บูรณาการพันธกิจสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาสังคมท้องถิ่น
6. บริหารจัดการมหาวิทยาลัยให้มีความคล่องตัว ยืดหยุ่น โปร่งใส ด้วยหลักธรรมาภิบาล

7) วัตถุประสงค์

1. เพื่อผลิตบัณฑิต และพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่พร้อมด้วยความรู้ มีความคิดเชิงวิเคราะห์ สังเคราะห์ และสร้างสรรค์ ควบคู่กับคุณธรรมและจริยธรรม
2. เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนและท้องถิ่น
3. เพื่อสืบสานและสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
4. เพื่อผลิตและพัฒนาศักยภาพครู และบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐาน ที่เหมาะสม
5. เพื่อศึกษา วิจัย ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
6. เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยให้สามารถดำเนินการกิจ ได้อย่างมีคุณภาพ

8) อัตลักษณ์

“**บัณฑิตจิตสาธารณะ**” หมายถึง บัณฑิตที่เน้นการเป็นเลิศด้านวิชาการควบคู่กับการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม รู้จักแบ่งปัน เอาใจใส่และห่วงใยในเรื่องของส่วนรวมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม และประเทศชาติ คิดและปฏิบัติในทางที่ดี มีความสำนึกและยึดมั่นในระบบคุณธรรม และจริยธรรมที่ดีงาม ละอายต่อสิ่งผิด เน้นความเรียบง่าย ประหยัดและมีความสมดุลระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ

9) เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

1. บัณฑิตเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรม มีความรู้ความสามารถและจิตอาสา มีทักษะในการประกอบอาชีพและสามารถบูรณาการความรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและประเทศ
2. นวัตกรรมและองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยนำไปพัฒนาสังคมท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง
3. บุคลากรทางการศึกษามีจิตวิญญาณความเป็นครูและมีสมรรถนะตรงตามมาตรฐานวิชาชีพ
4. ท้องถิ่นได้รับการพัฒนาอย่างเข้มแข็งและยั่งยืนทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม
5. เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ เผยแพร่และการอนุรักษ์ด้านศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น
6. ระบบบริหารจัดการที่ดีมีประสิทธิภาพ โปร่งใสและตรวจสอบได้

1.3 ประเด็นยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การผลิตและพัฒนาบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีคุณธรรม สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและประเทศ

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

- บัณฑิตเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรม มีความรู้ความสามารถและจิตอาสา มีทักษะในการประกอบอาชีพและสามารถบูรณาการความรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและประเทศ

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 1.1 พัฒนาระบบการเรียนการสอน และประกันคุณภาพการศึกษา ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

กลยุทธ์ที่ 1.2 พัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคน และการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์ที่ 1.3 พัฒนาบัณฑิต เป็นผู้มีความรู้ คุณธรรม จริยธรรม มีจิตอาสา

มาตรการ

1) พัฒนาหลักสูตรใหม่ ปรับหลักสูตรเดิม ที่เน้นสมรรถนะของนักศึกษา (Competency-Based Curriculum) ให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับการทำงานได้จริง

2) จัดการเรียนการสอนเพื่อให้ “รู้จริงและปฏิบัติได้” เน้นบูรณาการเรียนรู้และการทำงานร่วมมือกับสถานประกอบการให้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติงานในสถานที่จริงตามหลักปัญหา

3) กำกับติดตาม และประเมินผลการจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา (TQF)

4) พัฒนาสมรรถนะภาวะผู้นำและนันทนาการเพื่อพัฒนานักศึกษาทั้งด้านร่างกายและสติปัญญา

5) พัฒนาการเรียนการสอนโดยนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ และจัดหาครุภัณฑ์การศึกษาที่เหมาะสมกับแต่ละหลักสูตรอย่างเพียงพอ

6) พัฒนาอาจารย์ผู้สอนให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพ มีทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ และสามารถบูรณาการการเรียนการสอนกับการวิจัย บริการวิชาการ และศิลปวัฒนธรรมได้

7) ปรับปรุงกระบวนการพัฒนานักศึกษาเพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย

8) สร้างพื้นที่กระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย อาทิ การเรียนบนฐานโครงการ ฐานปัญหา ฐานวิจัย เรียนรู้การทำงาน หรือเรียนรู้คู่การบริการ เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะบัณฑิตในศตวรรษที่ 21

9) เสริมสร้างความผูกพันของนักศึกษาที่มีต่อมหาวิทยาลัยเพื่อการกลับมามีส่วนร่วมในการพัฒนามหาวิทยาลัยในอนาคต ผ่านสมาคมศิษย์เก่า

10) เสริมสร้างความร่วมมือกับท้องถิ่น โรงเรียน สถานประกอบการ และองค์กรอื่นๆ ที่มีคุณภาพ เพื่อเป็นแหล่งฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่มีคุณภาพให้นักศึกษา

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การวิจัย การสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมเพื่อพัฒนาสังคม

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

- นวัตกรรมและองค์ความรู้ที่ได้จากการนำวิจัยนำไปพัฒนาสังคมท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 2.1 ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพบุคลากรให้ผลิตผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพ

กลยุทธ์ที่ 2.2 บูรณาการงานวิจัยกับภาครัฐและเอกชนเพื่อสร้างความเข้มแข็งของท้องถิ่น สังคม และประเทศ

กลยุทธ์ที่ 2.3 ส่งเสริมกลไกการนำผลงานวิจัย องค์ความรู้ นวัตกรรมและเทคโนโลยี
จากงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ต่อชุมชน สังคมและประเทศ

มาตรการ

- 1) พัฒนาระบบกลไกในการพัฒนาบุคลากรด้านการศึกษาให้มีศักยภาพในการวิจัย
โดยใช้ชุมชนท้องถิ่นเป็นฐาน (Community - Based Research)
- 2) ให้การสนับสนุนและส่งเสริมอาจารย์ บุคลากรเข้าร่วมประชุมทางวิชาการ
และนำเสนอผลงานวิชาการทั้งระดับชาติและนานาชาติ
- 3) จัดระบบพี่เลี้ยงการวิจัย มีผู้เชี่ยวชาญมาถ่ายทอดองค์ความรู้และทำงานวิจัย
ร่วมกัน
- 4) ให้การส่งเสริมการเผยแพร่ผลงานนวัตกรรม การวิจัยที่เกิดจากทรัพยากรท้องถิ่น
และการใช้ประโยชน์จากการวิจัย ในระดับชุมชน ระดับชาติและนานาชาติ
- 5) พัฒนาเครือข่ายการวิจัยโดยเน้นการบูรณาการตามศาสตร์และตามความต้องการ
ของชุมชนท้องถิ่น
- 6) ส่งเสริมพัฒนาและสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนโดยผ่านกระบวนการวิจัย
เพื่อเชื่อมโยงกับชุมชนท้องถิ่น
- 7) ส่งเสริมการนำองค์ความรู้และเทคโนโลยีจากการวิจัย ถ่ายทอดสู่ชุมชนท้องถิ่น
เพื่อสร้างความเข้มแข็ง
- 8) พัฒนาอาจารย์ส่วนใหญ่ให้เป็นนักวิจัยเชิงพื้นที่มืออาชีพ และมีการบูรณาการ
งานวิจัยเชิงพื้นที่แบบมุ่งเป้า เพื่อให้เกิดศูนย์ความเป็นเลิศ
- 9) แสวงหาแหล่งทุนวิจัยจากภายนอกผ่านเครือข่ายการวิจัยในพื้นที่ หรือระดับชาติ
เพื่อมาพัฒนาหรือแก้ปัญหาในพื้นที่
- 10) สนับสนุนการนำผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ไปจดทรัพย์สินทางปัญญา
หรือนำไปใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ ผ่านการขึ้นทะเบียนบัญชีนวัตกรรมไทย หรือช่องทางอื่นๆ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 การผลิตและพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพ
ตามมาตรฐานวิชาชีพ

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

- บุคลากรทางการศึกษามีจิตวิญญาณความเป็นครู และมีสมรรถนะตรงตาม
มาตรฐานวิชาชีพ

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 3.1 ผลิตครูที่ได้มาตรฐานวิชาชีพและมีจิตวิญญาณความเป็นครู และสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น

กลยุทธ์ที่ 3.2 พัฒนาศักยภาพครูของครู ครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีความเป็นมืออาชีพ

กลยุทธ์ที่ 3.3 พัฒนาบุคลากรให้มีคุณวุฒิและตำแหน่งทางวิชาการที่สูงขึ้น

มาตรการ

1) ผลิตและพัฒนาครู ให้มีความสามารถมีทักษะ เทคนิควิธีการ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ รวมถึงการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community : PLC)

2) พัฒนาศักยภาพครู และบุคลากรทางการศึกษาให้มีความรู้ ทักษะในด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

3) พัฒนาหลักสูตรระยะสั้นเพื่อพัฒนาครูประจำการและบุคลากรทางการศึกษาให้เป็นครูมืออาชีพ

4) พัฒนาโรงเรียนสาธิตฯ ให้เป็นโรงเรียนต้นแบบในการจัดการศึกษา ทั้งในระดับการศึกษาปฐมวัยและระดับประถมศึกษาในท้องถิ่น และในภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

5) พัฒนาระบบการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ที่ได้มาตรฐานวิชาชีพครู การคัดเลือกโรงเรียนที่เป็นแบบอย่างที่ดี สามารถนำมาเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติหน้าที่ครู

6) พัฒนาระบบการติดตามผลบัณฑิต ถึงระดับสาขาวิชา เพื่อนำข้อมูลมาพัฒนาหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพและตรงตามความต้องการของผู้ใช้บัณฑิตและท้องถิ่น

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 การบริการวิชาการและน้อมนำแนวพระราชดำริที่ตอบสนองความต้องการพัฒนาของสังคมท้องถิ่น

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

- ท้องถิ่นได้รับการพัฒนาอย่างเข้มแข็งและยั่งยืนทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 4.1 ส่งเสริมและน้อมนำแนวพระราชดำริเพื่อพัฒนาท้องถิ่น

กลยุทธ์ที่ 4.2 บูรณาการพันธกิจสัมพันธ์เพื่อพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นที่เป็นไปตามบริบทและความต้องการในการพัฒนาท้องถิ่น

กลยุทธ์ที่ 4.3 พัฒนาศูนย์บริการวิชาการและวิชาชีพให้ได้มาตรฐาน สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น

กลยุทธ์ที่ 4.4 พัฒนาหลักสูตรบริการวิชาการและวิชาชีพให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น

กลยุทธ์ที่ 4.5 สร้างเครือข่ายความร่วมมือการบริการวิชาการและวิชาชีพให้เข้มแข็ง

มาตรการ

- 1) สร้างระบบบริหารจัดการในการบริการวิชาการตามแนวทางพันธกิจสัมพันธ์มหาวิทยาลัยกับสังคม เพื่อให้การดำเนินการโครงการและกิจกรรมเป็นไปตามมาตรฐานสากล
- 2) จัดทำฐานข้อมูลชุมชนท้องถิ่นเพื่อนำไปสู่การผลิต การวิจัย และการบริการทางวิชาการที่ตอบสนองความต้องการของชุมชนท้องถิ่น
- 3) พัฒนาหลักสูตรระยะสั้นที่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนท้องถิ่น เพื่อพัฒนาทักษะบุคลากรของชุมชนท้องถิ่นให้มีศักยภาพในการทำงาน
- 4) บูรณาการการเรียนการสอนและกิจกรรมของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาร่วมเรียนรู้กับชุมชน เพื่อการเรียนรู้อย่างมีความหมาย
- 5) ส่งเสริม สนับสนุนและดำเนินกิจกรรมตามแนวพระราชดำริเพื่อพัฒนาความเข้มแข็งชุมชนท้องถิ่นบนฐานเศรษฐกิจพอเพียง
- 6) พัฒนาคุณภาพชีวิตแก่ผู้สูงวัยในท้องถิ่น โดยพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมกับผู้สูงวัยเน้นไปที่หลักสูตรต่อเนื่อง
- 7) สร้างหลักสูตรการอบรมและศึกษาต่อเนื่องเพื่อบริการวิชาการแก่ชุมชนท้องถิ่นที่หลากหลายตอบสนองความต้องการในเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- 8) พัฒนาแหล่งเรียนรู้และส่งเสริมด้านอาชีพแก่ชุมชนท้องถิ่น และการสร้างรายได้ของชุมชนท้องถิ่น
- 9) ส่งเสริมศูนย์การเรียนรู้ในชุมชนให้เป็นแหล่งเรียนรู้ตามแนวพระราชดำริ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 การอนุรักษ์ ส่งเสริม และฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

- เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ เผยแพร่และการอนุรักษ์ด้านศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 5.1 ส่งเสริม สนับสนุนกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

กลยุทธ์ที่ 5.2 บูรณาการพันธกิจสัมพันธ์เพื่อพัฒนาสังคมท้องถิ่น ด้านศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและกีฬา การศึกษา การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และสุขภาพ

กลยุทธ์ที่ 5.3 ส่งเสริมเครือข่ายการเรียนรู้เพื่อจัดกิจกรรมอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม

มาตรการ

- 1) พัฒนาระบบและกลไกการทำงานบำรุงศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยบูรณาการกับการเรียนการสอน การบริการวิชาการและการวิจัย
- 2) อนุรักษ์และสนับสนุนกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาไทย
- 3) ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นและสากล
- 4) สร้างความร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาทั้งในและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาทำงานบำรุงและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม
- 5) สนับสนุนการมีส่วนร่วมของนักศึกษาทุกคนในกิจกรรมทำงานบำรุงศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น
- 6) รวบรวมข้อมูลและจัดทำผลงานด้านศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของจังหวัด ให้เป็นที่ยอมรับเพื่อเป็นแหล่งศึกษาและอ้างอิง
- 7) พัฒนาสถานที่แสดงศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อเป็นแหล่งศึกษาเรียนรู้ของชุมชน ท้องถิ่นและผู้มาเยือน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 6 การพัฒนาระบบการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยโดยยึดหลักธรรมาภิบาล

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

- ระบบบริหารจัดการที่ดีมีประสิทธิภาพ โปร่งใสและตรวจสอบได้

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 6.1 พัฒนาระบบงานสู่ความเป็นเลิศด้วยหลักธรรมาภิบาลและเสริมสร้างระบบบริหารงานตามโครงสร้างมหาวิทยาลัย

กลยุทธ์ที่ 6.2 พัฒนามหาวิทยาลัยให้เป็น E-University

กลยุทธ์ที่ 6.3 พัฒนาประสิทธิภาพในการทำงานของบุคลากรอย่างต่อเนื่องและส่งเสริม วัฒนธรรมองค์กรให้บุคลากรมีส่วนร่วม

กลยุทธ์ที่ 6.4 ส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคลากรได้รับการพัฒนาตนเองให้มีความเชี่ยวชาญในวิชาการและวิชาชีพ

กลยุทธ์ที่ 6.5 สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับองค์กรท้องถิ่นทั้งภาครัฐและเอกชน

มาตรการ

- 1) ทบทวนปรับปรุงโครงสร้างองค์กรและระบบการทำงานให้กระชับ รวดเร็ว ถูกต้อง มีความยืดหยุ่น โดยเน้น ประสิทธิภาพของงาน และนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการจัดการให้ครบทุกพันธกิจ
- 2) พัฒนาระบบบริหารจัดการสู่เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพระดับสากลเพื่อการรับรอง การแข่งขันในอนาคต
- 3) ปรับปรุงอาคารสถานที่ ภูมิทัศน์ให้สวยงาม ทันสมัย มีเอกลักษณ์ สามารถสร้างความประทับใจแก่ผู้มาเยือน
- 4) ส่งเสริมการพัฒนาบุคลากรให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานอุดมศึกษา
- 5) สร้างเครือข่ายของบุคลากรในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภายในและภายนอกองค์กร ทั้งในและต่างประเทศ
- 6) สร้างแรงจูงใจและวัฒนธรรมองค์กร เพื่อนำไปสู่ความศรัทธาของบุคลากร และความร่วมมือในการพัฒนามหาวิทยาลัย
- 7) จัดระบบบริหารจัดการทุนมนุษย์ ให้มีความเหมาะสมเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง ในยุคเศรษฐกิจและสังคมดิจิทัล
- 8) ปรับปรุงระบบการประเมินงานและสมรรถนะบุคลากรให้เป็นไปตามบทบาท หน้าที่ โดยยึดหลักธรรมาภิบาลที่ได้รับการยอมรับของบุคลากร
- 9) ส่งเสริมอาจารย์เข้าสู่ตำแหน่งวิชาการ
- 10) ส่งเสริมบุคลากรสายสนับสนุนให้มีความชำนาญในตำแหน่งงาน และสามารถ เข้าสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้นได้
- 11) พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้แก่บุคลากรทุกคนให้สามารถสื่อสารในระดับ ใช้งานได้
- 12) ยกย่องเชิดชูเกียรติบุคลากรผู้ทำความดี หรือสร้างผลงานจนสร้าง ชื่อเสียงแก่มหาวิทยาลัย
- 13) เสริมสร้างค่านิยมร่วมในการปฏิบัติงานเพื่อการพัฒนามหาวิทยาลัย และการพัฒนาท้องถิ่นแก่บุคลากร
- 14) พัฒนาระบบข้อมูลและระบบสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการตัดสินใจ อย่างเป็นรูปธรรม
- 15) ส่งเสริมให้มีการกำหนดกระบวนการและลดขั้นตอนในการปฏิบัติงาน ที่เป็นรูปธรรม ก่อให้เกิดความคล่องตัวในการปฏิบัติ
- 16) ส่งเสริมสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อสร้างแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ในการพัฒนาองค์กรทุกระดับ
- 17) ส่งเสริมการพัฒนามหาวิทยาลัยเพื่อการเป็น Green University

1.4 ยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579)

มหาวิทยาลัยราชภัฏน้อมนำพระราชโบายด้านการศึกษาในการเป็นมหาวิทยาลัย เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น โดยจัดทำยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) ขึ้นมา ต่อมาได้มีการทบทวนยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2561 โดยการมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัยราชภัฏทั้ง 38 แห่ง เพื่อให้ การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น อยู่บนฐานความรู้ ความเข้าใจร่วมกัน

ที่ประชุมอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏ (ทปอ.มรภ.) จึงจัดทำยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏ เพื่อให้การดำเนินการของมหาวิทยาลัยราชภัฏตรงตามเจตนารมณ์ของแผนยุทธศาสตร์บนพื้นฐานศักยภาพและบริบท ของแต่ละมหาวิทยาลัยราชภัฏนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายของยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย 4 ประเด็น ยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาท้องถิ่น โดยการเน้นให้ชุมชนท้องถิ่นได้รับการพัฒนา ใน 4 ด้าน คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านการศึกษา

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การผลิตและพัฒนาครู มีเป้าหมาย 3 ประการ คือ การผลิตบัณฑิตครู ของมหาวิทยาลัยราชภัฏให้มีอัตลักษณ์และสมรรถนะเป็นเลิศ เป็นที่ต้องการของผู้ใช้บัณฑิต การผลิตบัณฑิตครู ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสมบูรณ์ด้วยคุณลักษณะ 4 ประการ และถ่ายทอด/บ่มเพาะให้ศิษย์แต่ละช่วงวัยได้ และการผลิตบัณฑิตครูของมหาวิทยาลัยราชภัฏที่เข้าสู่วิชาชีพได้รับการเสริมสมรรถนะเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 การยกระดับคุณภาพการศึกษา มีเป้าหมาย 3 ประการ คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏมีความเป็นเลิศในการสร้างความมั่นคงให้กับประเทศด้วยการบูรณาการองค์ความรู้สู่นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่ การยกระดับคุณภาพบัณฑิตให้เป็นที่ต้องการของผู้ใช้บัณฑิตด้วยอัตลักษณ์ ด้านสมรรถนะและคุณลักษณะ 4 ประการ พร้อมรองรับบริบทที่เปลี่ยนแปลงและอาจารย์และบุคลากร ทางการศึกษาทุกสาขาวิชาเป็นมืออาชีพ มีสมรรถนะเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาระบบบริหารจัดการ มีเป้าหมาย 2 ประการ คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏได้รับการยอมรับระดับชาติและนานาชาติด้านการเป็นสถาบันการศึกษาเพื่อท้องถิ่นที่สร้างความมั่นคงให้กับประเทศ และมหาวิทยาลัยราชภัฏมีระบบบริหารที่มีประสิทธิภาพ

และคล่องตัว มุ่งเน้น การสร้างธรรมาภิบาล ความพร้อมและความสามารถปรับตัวอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลกับสถานะ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

1.3 มาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้กำหนดหลักการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นเรื่องคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา โดยกำหนดรายละเอียดไว้ในหมวด ๖ มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา มาตรา ๔๗ กำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ประกอบกับกฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๑ ได้กำหนดให้สถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา โดยการกำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาแต่ละระดับและประเภทการศึกษาที่หน่วยงานต้นสังกัดกำหนด

มาตรฐานที่ 1 ด้านผลลัพธ์ผู้เรียน ประกอบด้วยเกณฑ์มาตรฐาน 3 ข้อ รายละเอียดดังนี้

1.1 บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรเป็นผู้สะท้อนคุณภาพของหลักสูตร และยึดมั่นใน จรรยาบรรณวิชาชีพ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต และสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ใน การสร้างสัมมาอาชีพ

1.2 ผู้เรียนเป็นผู้ร่วมสร้างสรรค์นวัตกรรม มีทักษะในศตวรรษที่ 21 มีคุณลักษณะความเป็น ผู้ประกอบการ และมีความสามารถในการบูรณาการศาสตร์ต่างๆ เพื่อพัฒนา หรือแก้ไขปัญหาสังคม

1.3 ผู้เรียนเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง มีความกล้าหาญทางจริยธรรม ยึดมั่นในความถูกต้อง รู้คุณค่าและรักความเป็นไทย มีจิตอาสา มีทัศนคติที่ดีต่อบ้านเมือง และมีความจงรักภักดีต่อสถาบันหลักของชาติ

มาตรฐานที่ 2 ด้านการวิจัยและนวัตกรรม รายละเอียดดังนี้

สถาบันมีผลงานวิจัย/นวัตกรรม ที่สร้างองค์ความรู้ใหม่หรือประยุกต์ใช้ องค์ความรู้ใหม่เพื่อ สร้างสรรค์นวัตกรรมหรือทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งเชื่อมโยงกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรมดา สิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนหรือเครือข่ายภายในประเทศ หรือต่างประเทศ ในการพัฒนางานวิจัย นวัตกรรม ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของสถาบัน

มีการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัย/นวัตกรรม ในระดับชา และนานาชาติ มีผลงานวิจัย/นวัตกรรม ที่นำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ชุมชนนำผลงานวิจัย/นวัตกรรม ไปใน ประโยชน์พัฒนาตนเองได้

มาตรฐานที่ 3 ด้านการบริการวิชาการ รายละเอียดดังนี้

สถาบันให้บริการวิชาการที่เหมาะสม สอดคล้องกับบริบท ปัญหาและความ ต้องการของท้องถิ่น ชุมชน และสังคม ตามระดับความเชี่ยวชาญและอัตลักษณ์ของสถาบัน สร้างเครือข่ายความร่วมมือ ทั้งภายในและภายนอกในการทำงาน รวมทั้งบูรณาการกับพันธกิจอื่นๆ ด้วยความโปร่งใส ชัดเจน และตรวจสอบได้ เพื่อให้ชุมชนนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเป็นรูปธรรม เป็นผลกระทบเชิงบวก สร้างคุณค่า สามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาผู้เรียน ครอบครัว ท้องถิ่น ชุมชน สังคม และประเทศชาติได้อย่างเข้มแข็งยั่งยืน

มาตรฐานที่ 4 ด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย รายละเอียดดังนี้

สถาบันมีการดำเนินงานด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย โดยมี การบูรณาการกับการเรียนการสอน การวิจัย และการบริการวิชาการ ซึ่งนำไปสู่การสืบสานการสร้าง องค์ความรู้ ความเข้าใจในศิลปวัฒนธรรม ทั้งของไทยและต่างประเทศ ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ ของสถาบัน ผลลัพธ์ของการจัดการด้านศิลปวัฒนธรรมทำให้เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นไทย หรือสร้างโอกาสและมูลค่าเพิ่มให้กับผู้เรียน ครอบครัว ท้องถิ่น ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

มาตรฐานที่ 5 ด้านการบริหารจัดการ ประกอบไปด้วยเกณฑ์มาตรฐาน 3 ข้อ รายละเอียดดังนี้

5.1 สถาบันมีหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาผู้เรียน แบบบูรณาการเพื่อให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติ ยุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ และความต้องการที่หลากหลายของประเทศ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน สังคม สถานประกอบการ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

5.2 สถาบันมีการบริหารงานตามพันธกิจและวิสัยทัศน์ของสถาบัน ตลอดจน การบริหารจัดการบุคลากรและทรัพยากรการเรียนรู้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล คำนึงถึงความ หลากหลายและความเป็น อิสระทางวิชาการ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ยืดหยุ่น คล่องตัว โปร่งใสและตรวจสอบได้

5.3 สถาบันมีระบบประกันคุณภาพ มีการติดตาม ตรวจสอบ ประเมินและ พัฒนาการ จัด การศึกษาระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบันที่มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล มีการกำกับให้การจัดการศึกษาและการดำเนินงานตามพันธกิจเป็นไปตาม กฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร

ระดับอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และ มาตรฐานอื่นๆ ที่หน่วยงานต้นสังกัดกำหนด

2. การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ พ.ศ. 2562

ในปี พ.ศ. 2561 ที่ประชุมอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศ ได้ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา ของกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งมีหน้าที่ในการผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพและสนองต่อพระบรมราโชบาย พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 10) ที่กำหนดให้มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น จึงเสนอให้มีการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในของกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏที่ส่งเสริมต่อการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยราชภัฏ และจากประกาศกฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561 ได้ยกเลิกกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553 และให้มหาวิทยาลัยราชภัฏแต่ละแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยการกำหนดมาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาแต่ละระดับและประเภทการศึกษาที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนด พร้อมทั้งจัดทำแผนพัฒนาการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยที่มุ่งคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา และดำเนินการตามแผนที่กำหนดไว้ จัดให้มีการประเมินผลและตรวจสอบคุณภาพการศึกษาภายในมหาวิทยาลัย ติดตามผลการดำเนินการ เพื่อพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา และจัดส่งรายงานผลการประเมินตนเองให้แก่หน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแลมหาวิทยาลัยราชภัฏ เป็นประจำทุกปี

จากกฎกระทรวงดังกล่าว มหาวิทยาลัยราชภัฏได้ร่วมกันพัฒนามาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ และพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบันขึ้น โดยมีมหาวิทยาลัยราชภัฏเข้าร่วมพัฒนา และได้เริ่มใช้ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2562 เป็นต้นไป

ด้วยเหตุผลและความจำเป็นดังกล่าว มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จึงได้จัดทำระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยผ่านความเห็นชอบตามมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย ในคราวประชุมครั้งที่ 8/2562 ลงวันที่ 21 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2562 และผ่านความเห็นชอบตามมติที่ประชุมสภามหาวิทยาลัย ในคราวประชุมครั้งที่ 7/2562 ลงวันที่ 24 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2562 โดยมีองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏพัฒนาขึ้น ครอบคลุมพันธกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 4 ด้าน ซึ่งทำการเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่สอดคล้องกับบริบทการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยกำหนดองค์ประกอบดังนี้

การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์ องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และ องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุน การเรียนรู้ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ครอบคลุมเรื่องการส่งเสริม พัฒนานักศึกษา การวางระบบกระบวนการจัดการเรียน การสอน จำนวนอาจารย์ต่อนักศึกษาในระดับ บัณฑิตศึกษา (โดยเฉพาะการคณาจารย์ให้เป็นไป ตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร) ผลงานทางวิชาการ ผลงานวิจัยของคณาจารย์ สื่ออุปกรณ์การเรียน การสอน ห้องสมุด และแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ การดำเนินการ ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ รวมทั้งคุณภาพบัณฑิต ซึ่งจะพิจารณาจากการมีงานทำ หรือประกอบอาชีพ อิสระ คุณภาพผลงานตีพิมพ์และเผยแพร่ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบ ที่ 1 การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ 4 ด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย และองค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกัน

คุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ ครอบคลุมการดำเนินงานของคณะเพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนของแต่ละหลักสูตร รวมทั้งกิจกรรมนักศึกษา การบริการนักศึกษา การให้บริการ ทางวิชาการ การวิจัย การบริหารจัดการและการประกันคุณภาพของคณะ โดยเพิ่มตัวบ่งชี้ที่สะท้อน การดำเนินงานของมหาวิทยาลัยที่เป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นในองค์ประกอบที่ 3 และ องค์ประกอบที่ 4

การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบ ที่ 1 การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ 4 ด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย และองค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน พิจารณาให้เป็นไปตามมาตรฐาน สถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ มาตรฐาน ด้านศักยภาพและความพร้อมในการจัดการศึกษา ประกอบด้วย ด้านกายภาพ ด้านวิชาการ ด้านการเงิน ด้านการบริหารจัดการมาตรฐาน ด้านการดำเนินการตาม ภารกิจของมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย ด้านการผลิต บัณฑิต ด้านการวิจัย ด้านการให้บริการทาง วิชาการแก่สังคม ด้านการทํานุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม โดยเพิ่ม ตัวบ่งชี้ที่สะท้อนการดำเนินงาน ของมหาวิทยาลัยที่เป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ในองค์ประกอบที่ 3 และองค์ประกอบที่ 4 ทั้งนี้ ควรมุ่งเน้นการประกันคุณภาพการดำเนินการของ มหาวิทยาลัย เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียน การสอนของแต่ละคณะ โดยครอบคลุมในด้านกายภาพและภารกิจของมหาวิทยาลัย รวมถึงการ ประกันคุณภาพในภาพรวม จุดมุ่งหมายของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในแต่ละระดับ เพื่อการควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาใน

ระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน ให้ได้ข้อมูลที่ชี้ผลการบริหารจัดการหลักสูตรที่ได้คุณภาพตามมาตรฐานการอุดมศึกษาของแต่ละคณะ และภาพรวมของมหาวิทยาลัยราชภัฏ อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางและพัฒนาคุณภาพตามเกณฑ์และมาตรฐานที่ตั้งไว้อย่างต่อเนื่อง เพื่อจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายใน เสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัดทุกปี การศึกษา ตลอดจนเพื่อรองรับการติดตาม ตรวจสอบของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการสร้างความมั่นใจต่อสังคมในเรื่องคุณภาพบัณฑิต โดยผู้เรียนมีงานทำ ผู้เรียนมีคุณภาพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และเพื่อประกอบการพิจารณา ขึ้นทะเบียนหลักสูตรตามกรอบมาตรฐาน คุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 อย่างไรก็ตามระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน จะมุ่งเน้นที่การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรให้มีการดำเนินการตั้งแต่การวางระบบ คุณภาพ การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ การประเมินคุณภาพและการพัฒนา คุณภาพ เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้ใช้บัณฑิต และส่งเสริมสนับสนุนกำกับติดตาม การดำเนินงานของคณะและมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามมาตรฐาน และวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏ กำหนด โดยให้สะท้อนผลการจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ มีการควบคุมคุณภาพในทุกขั้นตอนของ การผลิตบัณฑิตในแต่ละปีการศึกษา โดยคณะกรรมการประจำหลักสูตร มีการตรวจสอบติดตาม คุณภาพผลการผลิตบัณฑิตโดย คณะกรรมการประจำคณะและคณะกรรมการระดับสถาบันในทุกปี การศึกษา มีความเชื่อมโยงกับระบบการประเมินคุณภาพภายนอก ที่จะมีการรับรองคุณภาพ การศึกษาระดับชาติ รวมทั้งมีการประเมินคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพที่ สะท้อนผลของการผลิตบัณฑิตในแต่ละปีการศึกษา เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในคุณภาพของบัณฑิต ที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏ

3. กระบวนการและวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

เพื่อให้การประกันคุณภาพการศึกษาเกิดประโยชน์จึงควรมีแนวทางการจัดกระบวนการ ประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามวงจรคุณภาพ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน (Plan) การดำเนินงาน และเก็บข้อมูล (Do) การประเมินคุณภาพ (Check/Study) และการเสนอแนวทางการ ปรับปรุง (Act) โดยมี รายละเอียด ดังนี้

P = เริ่มกระบวนการวางแผนการประเมินตั้งแต่ต้นปีการศึกษา โดยนำผลการประเมินปี ก่อนหน้านี้นี้ มาใช้เป็นข้อมูลในการวางแผน โดยต้องเก็บข้อมูลตั้งแต่ต้นปีการศึกษา

D = ดำเนินงานและเก็บข้อมูลบันทึกผลการดำเนินงานตั้งแต่ต้นปีการศึกษา คือ เดือน แรกจนถึงเดือนสุดท้ายของปีการศึกษา

CUS = ดำเนินการประเมินคุณภาพในระดับหน่วยงานสนับสนุน (สำนัก/สถาบัน) เป็น ระยะอย่างต่อเนื่อง

A = วางแผนปรับปรุงและดำเนินการปรับปรุงตามผลการประเมินโดยคณะ กรรมการบริหารระดับหน่วยงานสนับสนุน ระดับมหาวิทยาลัย โดยนำข้อเสนอแนะและผลการ

ประเมินของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในมาวางแผนปรับปรุงการดำเนินงาน (รวมทั้งข้อเสนอแนะของสภามหาวิทยาลัย) มาจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีและเสนอตั้งงบประมาณปีถัดไปหรือจัดทำโครงการพัฒนาและเสนอใช้งบประมาณกลางปีหรืองบประมาณพิเศษก็ได้

3.1 วิธีการประกันคุณภาพภายใน กำหนดไว้ดังนี้

1. สถาบันวางแผนการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน ประจำปีการศึกษาใหม่ และมอบนโยบายการปฏิบัติลงสู่ระดับหน่วยงานสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน
2. หน่วยงานสนับสนุนดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลระยะ 12 เดือน ตามตัวบ่งชี้ตามแนวทางการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา ที่ได้กำหนดองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ร่วมกันขึ้น
3. หน่วยงานสนับสนุนเตรียมการประเมินตนเองระดับหน่วยงานสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน
4. หน่วยงานสนับสนุนจัดทำรายงานประเมินตนเองตามหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติงานประกันคุณภาพการศึกษา โดยรายงานผลการดำเนินงานตามองค์ประกอบที่ 1 การบริหารจัดการ และองค์ประกอบที่ 2 การดำเนินงานตามพันธกิจของหน่วยงาน ตามรายละเอียดในคู่มือ
5. หน่วยงานสนับสนุนเข้ารับการประเมินการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน จากคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในที่แต่งตั้งขึ้น ในช่วงเดือนกรกฎาคมของทุกปี
6. หน่วยงานสนับสนุนยืนยันผลการประเมินตนเองจากคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายใน พร้อมนำรายงานประเมินตนเองของหน่วยงานและผลการประเมิน ส่งให้แก่งานประกันคุณภาพการศึกษา ภายใน 10 วัน หลังจากการประเมินการประกันคุณภาพการศึกษาของหน่วยงานนั้น
7. งานประกันคุณภาพศึกษานำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน เสนอแก่คณะผู้บริหารมหาวิทยาลัย และสภามหาวิทยาลัย เพื่อพิจารณาวางแผนพัฒนาในปีการศึกษา ถัดไป
8. ผู้บริหารมหาวิทยาลัยนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายใน (รวมทั้งข้อเสนอแนะของสภาสถาบัน) มาวางแผนปรับปรุงการดำเนินงาน แผนปฏิบัติการประจำปี และแผนกลยุทธ์ ของหน่วยงานสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน

3.2 องค์ประกอบของคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุนกำหนดไว้ดังนี้

โดยคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน (สำนัก/สถาบัน) จำนวน 3 คน จะต้องมีความสอดคล้องตามรายละเอียดดังนี้

1. ประธานกรรมการ (ผู้ประเมินภายนอกมหาวิทยาลัย) จำนวน 1 คน เป็นผู้ประเมินจากภายนอกสถาบันที่ขึ้นทะเบียนประธานคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) หรือคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ (คปภ.)

2. กรรมการ จำนวน 2 คน เป็นผู้ทรงคุณวุฒิภายในหรือภายนอกสถาบัน

2.1) กรณีเป็นผู้ประเมินจากภายนอกสถาบัน เป็นผู้ประเมินที่ขึ้นทะเบียนคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) หรือคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ (คปภ.) หรือผ่านการอบรมหลักสูตรผู้ประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ/ระดับ สถาบัน จากคณะกรรมการการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยราชภัฏ (คปภ.)

2.2) กรณีเป็นผู้ประเมินจากภายในสถาบัน เป็นผู้ประเมินที่ขึ้นทะเบียนคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) หรือคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ (คปภ.) หรือผ่านการอบรมหลักสูตรผู้ประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ/ระดับ สถาบัน จากคณะกรรมการการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยราชภัฏ (คปภ.)

3. หน่วยงานสนับสนุน จะต้องดำเนินการเรียนเชิญและประสานงานคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในด้วยตนเอง พร้อมจัดทำคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการการประเมินฯ ผ่านหน่วยงานต้นสังกัดได้พิจารณาเห็นชอบและผ่านงานประกันคุณภาพการศึกษา และคำสั่งลงนามโดยอธิการบดี

หน่วยมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ได้ตระหนักถึงความสำคัญ ของการประกันคุณภาพการศึกษาในระดับหน่วยงานสนับสนุน ที่เป็นหน่วยงานสนับสนุน การจัดการเรียนการสอน ดังนั้นทุกหน่วยงานจะต้องมีการประเมินตนเองตามตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในทุกปีการศึกษา โดยหน่วยงานระดับหน่วยงานสนับสนุน จะต้องส่งผลการประเมินให้ทางคณะผู้บริหารหน่วยงาน คณะผู้บริหารมหาวิทยาลัย และสภามหาวิทยาลัยได้รับทราบผลการประเมิน

บทที่ 3

นิยามศัพท์

กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (The Common European Framework of Reference for Languages: CEFR) หมายถึง ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากลที่มุ่งเน้นในการพัฒนา “ ทักษะการใช้ภาษา (English Proficiency) ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ” ได้แบ่งความสามารถทางภาษาอังกฤษออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ลำดับ	คำอธิบาย
A1	ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่ายๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเอง ผู้อื่น ทั้งยังสามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่นได้ เช่น เขาอยู่ไหน รู้จักใครบ้าง มีอะไรบ้าง และตอบคำถามเหล่านี้ได้ ทั้งยังสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าชัดเจน
A2	ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคในชีวิตประจำวันในระดับกลาง เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับ ครอบครัว การจับจ่ายใช้สอย สถานที่ ภูมิศาสตร์ การทำงาน และสามารถสื่อสารในประโยคในการแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไป และการใช้ชีวิตประจำวัน สามารถบรรยาย ความฝัน ความคาดหวัง ประวัติ สิ่งแวดล้อม และสิ่งอื่นๆ ที่จำเป็นต้องใช้
B1	ผู้เรียนสามารถพูด เขียน และจับใจความสำคัญของข้อความต่างๆ ไปได้ เมื่อเป็นหัวข้อที่คุ้นเคย หรือสนใจ เช่น การทำงาน โรงเรียน เวลาว่าง ฯลฯ สามารถจัดการกับสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางในประเทศที่ใช้ภาษาได้ สามารถบรรยายประสบการณ์ เหตุการณ์ ความฝัน ความหวัง พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ ได้
B2	ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับดี สามารถใช้ภาษา พูดและเขียนได้แทบทุกเรื่องอย่างถูกต้องคล่องแคล่วขึ้น รวมทั้งสามารถจะอ่านและทำความเข้าใจความที่มีเนื้อหาขึ้นได้
C1	ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อความยาวๆ ที่ซับซ้อนในหัวข้อที่หลากหลาย และเข้าใจความแฝงได้ สามารถแสดงความคิด ความรู้สึกของตนได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่ต้องหยุดคิดหา คำศัพท์ สามารถใช้ภาษาทั้งในด้านสังคมการทำงานหรือด้านการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพูดและเขียนข้อความที่ซับซ้อนได้อย่างชัดเจนและถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ พร้อมทั้งสามารถใช้คำเชื่อมประโยคได้อย่างถูกต้อง
C2	ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างดีเยี่ยมใกล้เคียงเจ้าของภาษา สามารถใช้ภาษามาตรฐานได้อย่างสละสลวย ถูกต้องตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารได้ดี สามารถอ่าน

ลำดับ	คำอธิบาย
	บทความที่เป็นภาษาต้นฉบับ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านวรรณกรรม) ได้เข้าใจ สามารถและเลือกใช้ภาษาสำหรับพูดและเขียนได้อย่างเหมาะสม

ทั้งนี้ สามารถสรุปเป็นตารางเปรียบเทียบกรอบความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (The Common European Framework of Reference for Languages: CEFR) ตามประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ ตามระดับการศึกษา ดังนี้

CEFR	TOEIC	TOEFL Paper	TOEFL CBT	TOEFT IBT	IELTS	CU-TEP
A1	0-110	0-310	0-30	0-8	0-1	n/a
A2	110-250	310-343	33-60	9-18	1-1.5	n/a
ป.ตรี	380	347-393	63-90	19-29	2-2.5	n/a
B1	255-400	397-433	93-120	30-40	3-3.5	
ป.โท	450	437-473	123-150	41-52	4	n/a
B2	405-600	477-510	153-180	53-64	4.5-5	ประมาณ 60
ป.เอก	520*	513-547	183-210	65-78	5.5-6	ประมาณ 75
C1	605-780	550-677	213-240	79-95	6.5-7	ประมาณ 90
C2	785-990	590-677	243-300	96-120	7.5-9	ประมาณ 120
	Top Score	Top Score	Top Score	Top Score	Top Score	Top Score
	990	677	300	120	9	120

กลุ่มเป้าหมาย หมายถึง ชุมชนหรือหน่วยงานหรือสถาบันภายนอกมหาวิทยาลัย ที่เป็นเป้าหมายการให้บริการวิชาการของมหาวิทยาลัย เพื่อให้หน่วยงานดังกล่าวเกิดการพัฒนาขึ้น อันเป็นผลจากการให้บริการวิชาการของมหาวิทยาลัย

การจัดการความรู้ (Knowledge Management : KM) หมายถึง การรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กร ซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคลหรือเอกสารมาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้ทุกคนในองค์กรสามารถเข้าถึงความรู้และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้องค์กรมีความสามารถในเชิงแข่งขันสูงสุดโดยที่ความรู้มี 2 ประเภท คือ

1. ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge) เป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ พรสวรรค์ หรือ สัญชาตญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่างๆ เป็นความรู้ที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรได้โดยง่าย เช่น ทักษะในการทำงาน งานฝีมือ หรือการคิดเชิงวิเคราะห์ บางครั้งจึงเรียกว่าเป็นความรู้แบบนามธรรม

2. ความรู้ที่ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) เป็นความรู้ที่สามารถรวบรวมถ่ายทอดได้โดยผ่านวิธีต่างๆ เช่น การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทฤษฎีคู่มือต่างๆ และบางครั้งเรียกว่าเป็นความรู้แบบรูปธรรม

นพ.วิจารณ์ พานิช ได้ให้ความหมายของคำว่า “การจัดการความรู้” คือ เครื่องมือเพื่อการบรรลุเป้าหมาย อย่างน้อย 4 ประการไปพร้อมๆ กัน ได้แก่ บรรลุเป้าหมายของงาน บรรลุเป้าหมายการพัฒนาคน บรรลุเป้าหมาย การพัฒนาองค์กรไปเป็นองค์กรเรียนรู้ และบรรลุความเป็นชุมชน เป็นหมู่คณะ ความเอื้ออาทรระหว่างกันในที่ทำงาน

การจัดการความรู้เป็นการดำเนินการอย่างน้อย 6 ประการต่อความรู้ ได้แก่

- (1) การกำหนดความรู้หลักที่จำเป็นหรือสำคัญต่องานหรือกิจกรรมของกลุ่มหรือองค์กร
- (2) การเสาะหาความรู้ที่ต้องการ
- (3) การปรับปรุงดัดแปลงหรือสร้างความรู้บางส่วนให้เหมาะต่อการใช้งานของตน
- (4) การประยุกต์ใช้ความรู้ในกิจการงานของตน
- (5) การนำประสบการณ์จากการทำงานและการประยุกต์ใช้ความรู้มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ สกัด “ขุมความรู้” ออกมาบันทึกไว้

(6) การจัดบันทึก “ขุมความรู้” และ “แก่นความรู้” สำหรับไว้ใช้งานและปรับปรุง เป็นชุดความรู้ที่ครบถ้วนลุ่มลึกและเชื่อมโยงมากขึ้นเหมาะต่อการใช้งานมากยิ่งขึ้น

โดยที่การดำเนินการ 6 ประการนี้ บูรณาการเป็นเนื้อเดียวกัน ความรู้ที่เกี่ยวข้องเป็นทั้ง ความรู้ที่ชัดแจ้ง อยู่ในรูปของตัวหนังสือหรือรหัสอย่างอื่นที่เข้าใจได้ทั่วไป (Explicit Knowledge) และความรู้ฝังลึกอยู่ในสมอง (Tacit Knowledge) ที่อยู่ในคน ทั้งที่อยู่ในใจ ความเชื่อ ค่านิยม อยู่ในสมอง (เหตุผล) และอยู่ในมือ และส่วนอื่นๆ ของร่างกาย (ทักษะในการปฏิบัติ) การจัดการความรู้เป็นกิจกรรมที่คนจำนวนหนึ่งทำร่วมกัน ไม่ใช่กิจกรรมที่ทำโดยคนคนเดียว

การจัดกิจกรรมนักศึกษาตามมาตรฐานการศึกษาของชาติ หมายถึง การจัดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษามีผลลัพธ์การเรียนรู้ตามมาตรฐานการศึกษาของชาติ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ผู้เรียนรู้ ผู้ร่วมสร้างสรรค์นวัตกรรม และพลเมืองที่เข้มแข็ง

การตีพิมพ์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หมายถึง การตีพิมพ์ผลงานวิชาการฉบับสมบูรณ์ในลักษณะของรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ วารสารวิชาการ หรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการในระดับ

มหาวิทยาลัยหรือ ระดับคณะและต้องเป็นผลงานที่ผ่านการกลั่นกรอง (Peer Review) โดยมี บุคคลภายนอกมหาวิทยาลัยร่วมเป็นกรรมการพิจารณาด้วย

การเทียบเคียงผลการดำเนินงาน (Benchmarking) หมายถึง วิธีการในการวัดและเปรียบเทียบ ผลผลิต บริการ และวิธีการปฏิบัติกับองค์กรที่สามารถทำได้ดีกว่า เพื่อนำผลการเปรียบเทียบมาใช้ในการปรับปรุง องค์กรของตน เพื่อมุ่งความเป็นเลิศทางธุรกิจ

การบูรณาการ (Integration) หมายถึง การผสมกลมกลืนของแผน กระบวนการ สารสนเทศ การจัดสรร ทรัพยากร การปฏิบัติการ ผลลัพธ์ และการวิเคราะห์ เพื่อสนับสนุนเป้าประสงค์ที่สำคัญของมหาวิทยาลัย (Organization - Wide goal) การบูรณาการที่มีประสิทธิผลเป็นมากกว่าความ สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน (Alignment) ซึ่งการดำเนินการของแต่ละองค์ประกอบภายในระบบ การจัดการ ผลการดำเนินการ มีความเชื่อมโยงกันเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ หมายถึง โครงการร่วมมือ ระหว่างประเทศไทยกับประเทศอื่น

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับนานาชาติ หมายถึง การเผยแพร่ที่เปิดกว้างสำหรับทุกประเทศ (อย่างน้อย 5 ประเทศ ที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มอาเซียน)

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับภูมิภาคอาเซียน หมายถึง การเผยแพร่เฉพาะในกลุ่มอาเซียน 10 ประเทศ (อย่างน้อย 5 ประเทศนับรวมประเทศไทยด้วย) และการให้คะแนนตามแหล่งเผยแพร่ ไม่จำเป็นต้องไปแสดงในต่างประเทศ

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในที่ประชุมวิชาการระดับชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ ประชุมวิชาการและบทความฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการ ประชุม (Proceedings) โดยมีกองบรรณาธิการจัดทำรายงานการประชุมหรือคณะกรรมการจัด ประชุม ประกอบด้วย ศาสตราจารย์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอก หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงาน เป็นที่ยอมรับในสาขาวิชา จากนอกมหาวิทยาลัยเจ้าภาพอย่างน้อยร้อยละ 25 โดยต้องมีผู้ประเมิน บทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นด้วยและมีบทความที่มาจากหน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัย อย่างน้อย 3 หน่วยงาน และรวมกันแล้ว ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในที่ประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยใน ที่ประชุมวิชาการ และบทความฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจาก การประชุม (Proceedings) โดยมีกองบรรณาธิการจัดทำรายงานฯ หรือคณะกรรมการจัดประชุม

ประกอบด้วย ศาสตราจารย์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอก หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ จากต่างประเทศอย่างน้อยร้อยละ 25 และมีผู้ประเมินบทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นและบทความที่มาจากต่างประเทศอย่างน้อย 3 ประเทศและรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ 25

การสร้างคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย หมายถึง กระบวนการสำคัญที่สร้างประโยชน์ให้แก่ผู้รับบริการ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย หรือส่งผลต่อการบรรลุพันธกิจหลักของส่วนราชการ

งานวิจัย หมายถึง กระบวนการที่มีระเบียบแบบแผนในการค้นหาคำตอบของปัญหา หรือการแสวงหาความรู้ใหม่ ตลอดจนถึงการประดิษฐ์คิดค้นที่ผ่านกระบวนการศึกษาค้นคว้า หรือทดลอง วิเคราะห์ และตีความข้อมูล ตลอดจนสรุปผลอย่างเป็นระบบ

งานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรือนวัตกรรมที่นำไปใช้ประโยชน์ หมายถึง งานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรือนวัตกรรม ที่ได้นำไปใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในโครงการ โครงการวิจัย และรายงานการวิจัยอย่างถูกต้อง สามารถนำไปสู่การแก้ไขปัญหาได้อย่างเป็นรูปธรรม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการประยุกต์ใช้กับ กลุ่มเป้าหมาย โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ถึงการนำไปใช้จนก่อให้เกิดประโยชน์ได้จริงอย่างชัดเจน ตามวัตถุประสงค์ ต้องได้รับการรับรองการใช้ประโยชน์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือการรับรอง/การตรวจ รับงานจากหน่วยงานที่ว่าจ้างภายนอกมหาวิทยาลัย

ประเภทของการใช้ประโยชน์จากงานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรือนวัตกรรมที่สามารถนำไปสู่การแก้ไขปัญหาได้อย่างเป็นรูปธรรม ได้แก่ การใช้ประโยชน์ในเชิงสาธารณะ การใช้ประโยชน์ในเชิงนโยบาย การใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ การใช้ประโยชน์ทางอ้อมของงานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรือนวัตกรรม และการใช้ประโยชน์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

งานสร้างสรรค์ หมายถึง ผลงานศิลปะและสิ่งประดิษฐ์ทางศิลปะประเภทต่างๆ ที่มีความเป็นนวัตกรรม โดยมีการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ ที่เหมาะสมตามประเภทของงานศิลปะ ซึ่งมีแนวทางการทดลองหรือ การพัฒนาจากแนวคิดสร้างสรรค์เดิม เพื่อเป็นต้นแบบหรือความสามารถในการบุกเบิกศาสตร์อันก่อให้เกิดคุณค่าทางสุนทรีย์และคุณประโยชน์ที่เป็นที่ยอมรับในวงวิชาชีพตามการจัดกลุ่มศิลปะของอาเซียน งานสร้างสรรค์ทางศิลปะ ได้แก่ (1) ทัศนศิลป์ (Visual Art) ประกอบด้วยผลงานด้านจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ ภาพถ่าย ภาพยนตร์ สื่อประสม สถาปัตยกรรมและงานออกแบบประเภทอื่นๆ (2) ศิลปะการแสดง (Performance Arts) ประกอบด้วย ดุริยางคศิลป์ นาฏยศิลป์ รวมทั้งการแสดงรูปแบบต่างๆ และ (3) วรรณศิลป์ (Literature) ซึ่งประกอบด้วยบทประพันธ์และกวีนิพนธ์รูปแบบต่างๆ

นวัตกรรม หมายถึง ผลิตภัณฑ์ สิ่งประดิษฐ์ บริการ กรรมวิธีที่เกี่ยวกับการผลิต การจัดโครงสร้างองค์กร ระบบ บริหารจัดการ การบริหารการเงิน ธุรกิจ การตลาดหรือในการอื่นใด ทั้งนี้ ซึ่งเป็นสิ่งใหม่หรือพัฒนาให้ดีขึ้น กว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญ และนำไปใช้ประโยชน์ได้ในวงกว้าง ทั้งในเชิงพาณิชย์และสาธารณะ

แนวโน้ม (Trends) หมายถึง สารสนเทศที่เป็นตัวเลข ซึ่งแสดงให้เห็นทิศทางและอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลลัพธ์ของสถาบัน หรือความคงเส้นคงวาของผลการดำเนินการในแต่ละช่วงเวลา แนวโน้มแสดงผลการดำเนินการของสถาบันตามลำดับเวลา โดยทั่วไปการแสดงผลแนวโน้มได้จะต้องมีข้อมูลในอดีตอย่างน้อยสามจุด (ไม่รวมค่าคาดการณ์) ทั้งนี้ในทางสถิติ อาจจำเป็นต้องแสดงจำนวนข้อมูลมากกว่านี้เพื่อยืนยันแนวโน้ม ระยะห่างระหว่างจุดข้อมูลที่แสดงแนวโน้มขึ้นกับรอบเวลาของกระบวนการที่น่าเสนอ หากรอบเวลาสั้น ต้องมีการวัดถี่ขึ้น ในขณะที่รอบเวลาที่ยาวกว่า อาจต้องใช้ช่วงเวลานาน จึงจะทราบแนวโน้มที่สื่อความหมายได้ชัดเจน

แนวปฏิบัติที่ดี หมายถึง วิธีปฏิบัติหรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ทำให้มหาวิทยาลัยประสบความสำเร็จหรือสู่ความเป็นเลิศตามเป้าหมาย เป็นที่ยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพนั้นๆ มีหลักฐานของความสำเร็จปรากฏชัดเจนโดยมีการสรุปวิธีปฏิบัติหรือขั้นตอนการปฏิบัติ ตลอดจนความรู้และประสบการณ์บันทึกเป็นเอกสาร เผยแพร่ให้หน่วยงานภายในหรือภายนอกสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

ประสบการณ์ด้านการทำวิจัย หมายถึง มีประสบการณ์ด้านการทำวิจัยเป็นผลสำเร็จมาแล้ว โดยมีหลักฐานเป็นผลงานที่น่าเสนอในที่ประชุมวิชาการที่มีรายงานการประชุม (Proceedings) ที่มีกรรมการภายนอกมาร่วมกลั่นกรอง (Peer Review) หรือตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการที่มีกรรมการภายนอกมาร่วมกลั่นกรอง (Peer Review) หรือเป็นผลงานที่เป็นรูปเล่ม ซึ่งนำเสนอแหล่งทุนวิจัยหรือนำเสนอผู้ว่าจ้างในการทำวิจัยนั้นๆ และเป็นผลงานที่แหล่งทุนวิจัยหรือผู้ว่าจ้างวิจัยได้ตรวจรับงานเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเป็นผลงานวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญาของอาจารย์ประจำหลักสูตร โดยให้รายงานผลงานวิจัยของอาจารย์ประจำหลักสูตรทุกคนไว้ในเอกสารหลักสูตร ทั้งนี้การรายงานผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ให้รายงานในลักษณะของการเขียนบรรณานุกรมหรือการเขียนเอกสารอ้างอิงทางวิชาการ กล่าวคือระบุชื่อเจ้าของผลงาน ชื่อผลงาน ปีที่พิมพ์ และแหล่งตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยหรือบทความ วิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่มีชื่อปรากฏอยู่ในฐานข้อมูลศูนย์ดัชนีการอ้างอิง วารสารไทย Thai – Journal Citation Index Centre (TCI) เฉพาะวารสารที่มีชื่ออยู่ในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 หรือวารสารวิชาการระดับชาติตามประกาศของหน่วยงานต้นสังกัด

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยหรือบทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล ได้แก่ ฐานข้อมูลระดับนานาชาติ ได้แก่ ERIC, MathSciNet, Pubmed, Scopus, Web of Science (เฉพาะในฐานข้อมูล SCIE, SSCI และ AHCI เท่านั้น), JSTOR และ Project Muse

ผลงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หมายถึง ผลงานวิชาการที่เป็นการประดิษฐ์คิดค้น เครื่องมือ เครื่องทุ่นแรง ผลงานการสร้างสรรค์ พืชหรือสัตว์พันธุ์ใหม่ หรือจุลินทรีย์ที่มีคุณสมบัติพิเศษสำหรับการใช้ประโยชน์เฉพาะด้านวัคซีน ผลิตภัณฑ์หรือสิ่งประดิษฐ์อื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งพัฒนาขึ้นจากการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยวิธีวิทยาที่เป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ

แผนกลยุทธ์ หมายถึง แผนระยะยาวของมหาวิทยาลัยโดยทั่วไปมักใช้เวลา 5 ปี เป็นแผนที่กำหนดทิศทางการพัฒนาของมหาวิทยาลัย แผนกลยุทธ์ประกอบไปด้วย วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ ผลการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและภัยคุกคาม กลยุทธ์ต่างๆ ของมหาวิทยาลัย ครอบคลุมทุกภารกิจของมหาวิทยาลัย ซึ่งต้องมีการกำหนดตัวบ่งชี้ความสำเร็จของแต่ละกลยุทธ์ และค่าเป้าหมายของตัวบ่งชี้ เพื่อวัดระดับความสำเร็จของการดำเนินงานตามกลยุทธ์ โดยมหาวิทยาลัยนำแผนกลยุทธ์มาจัดทำแผนดำเนินงานหรือแผนปฏิบัติการประจำปี

แผนกลยุทธ์ทางการเงิน หมายถึง แผนระยะยาวที่ระบุที่มาและใช้ไปของทรัพยากรทางการเงินของมหาวิทยาลัยที่สามารถผลักดันแผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยให้สามารถดำเนินการได้ แผนกลยุทธ์ทางการเงินจะสอดคล้องไปกับแผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยควรประเมินความต้องการทรัพยากรที่ต้องจัดหา สำหรับการดำเนินงานตามกลยุทธ์แต่ละกลยุทธ์และประเมินมูลค่าของทรัพยากรออกมาเป็นเงินทุนที่ต้องการใช้ ซึ่งจะเป็นความต้องการเงินทุนในระยะยาวเท่ากับเวลาที่มหาวิทยาลัยใช้ในการดำเนินการให้กลยุทธ์นั้นบังเกิดผล จากนั้นจึงจะกำหนดให้เห็นอย่างชัดเจนถึงที่มาของเงินทุนที่ต้องการใช้ว่าสามารถจัดหาได้จากแหล่งเงินทุนใด เช่น รายได้ค่าธรรมเนียมการศึกษางบประมาณแผ่นดินหรือเงินอุดหนุนจากรัฐบาล เงินทุนสะสมของหน่วยงาน เงินบริจาคจากหน่วยงานภายนอกหรือศิษย์เก่า หรือมหาวิทยาลัยจะต้องมีการระดมทุน ด้วยวิธีการอื่นๆ อีกเพิ่มเติม เช่น การแปลงทรัพย์สินทางปัญญาเป็นมูลค่า รวมทั้งมีการวิเคราะห์ต้นทุนของการดำเนินงานด้วย เช่น ต้นทุนต่อหน่วยในการผลิตบัณฑิตในแต่ละหลักสูตรโดยที่ระยะเวลาของแผนกลยุทธ์ทางการเงินจะเท่ากับระยะเวลาของแผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัย

แผนจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับการทำงาน

แผนจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับการทำงาน หมายถึง แผนบริหารจัดการเพื่อขับเคลื่อนให้หลักสูตร มีการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับการทำงาน ดังรูปแบบต่อไปนี้

1. การกำหนดประสบการณ์ก่อนการศึกษา (Pre – Course Experience)
2. การเรียนสลับการทำงาน (Sandwich Course)
3. สหกิจศึกษา (Co - Operative Education)
4. การฝึกงานที่เน้นการเรียนรู้หรือการติดตามพฤติกรรมการทำงาน (Cognitive Apprenticeship or Job Shadowing)
5. หลักสูตรร่วมมหาวิทยาลัยและอุตสาหกรรม (Joint Industry University Course)
6. พนักงานฝึกหัดใหม่ หรือพนักงานฝึกงาน (Traineeship or Apprenticeship)
7. การบรรจุให้ทำงาน หรือการฝึกเฉพาะตำแหน่ง (Placement or Practicum)
8. ปฏิบัติการภาคสนาม (Fieldwork)
9. การฝึกปฏิบัติจริงภายหลังสำเร็จการเรียนรู้ (Post - Course Internship)

แผนปฏิบัติการประจำปี หมายถึง แผนระยะสั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานภายใน 1 ปี เป็นแผนที่ถ่ายทอดแผนกลยุทธ์ลงสู่ภาคปฏิบัติเพื่อให้เกิดการดำเนินงานจริงตามกลยุทธ์ ประกอบด้วยโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ที่จะต้องดำเนินการในปีนั้นๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามแผนกลยุทธ์ ตัวบ่งชี้ความสำเร็จของโครงการหรือกิจกรรมค่าเป้าหมายของตัวบ่งชี้เหล่านั้น รวมทั้งมีการระบุผู้รับผิดชอบหลักหรือหัวหน้าโครงการ งบประมาณในการดำเนินการ รายละเอียดและทรัพยากรที่ต้องใช้ในการดำเนินโครงการที่ชัดเจน

แผนเสริมสร้างความสัมพันธ์กับชุมชน หมายถึง แผนบริการวิชาการที่เน้นการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชน เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของชุมชนท้องถิ่นตามยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านการศึกษา รวมถึงด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

พหุวิทยาการ (Multidisciplinary) หรือสหวิทยาการ (Interdisciplinary) หมายถึง การใช้องค์ความรู้ หลายสาขาวิชา หลายศาสตร์ หรือหลายอนุศาสตร์ มาผสมผสานใช้ในการวิเคราะห์วิจัยและสังเคราะห์ขึ้นเป็นองค์ความรู้ใหม่และพัฒนาเป็นศาสตร์ใหม่ขึ้น

หลักสูตรพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) หมายถึง หลักสูตรที่นำเอาความรู้หลายศาสตร์หรือหลายอนุศาสตร์เข้ามาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์วิจัย จนกระทั่งผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ องค์ความรู้เป็นศาสตร์ใหม่ขึ้นหรือเกิดอนุศาสตร์ใหม่ขึ้น

พินิจพิจารณา (Peer review) หมายถึง การตรวจเยี่ยมโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ ซึ่งสามารถให้ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะเชิงพัฒนาแก่สถาบันอุดมศึกษาในการ พัฒนา กระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างมีคุณภาพและสอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อเสนอแนะในเชิงพัฒนาแก่มหาวิทยาลัย

ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือ ภูมิปัญญาชาวบ้าน หมายถึง ความรู้ของชาวบ้านในท้องถิ่น ซึ่งได้มาจาก ประสบการณ์ และความเฉลียวฉลาดของชาวบ้าน รวมทั้งความรู้ที่สั่งสมมาแต่บรรพบุรุษ สืบทอดจาก คนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง ระหว่างการสืบทอดมีการปรับปรุงยุคและเปลี่ยนแปลง จนอาจเกิดเป็น ความรู้ใหม่ ตามสภาพการณ์ทางสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม

ระบบและกลไก

ระบบ หมายถึง ขั้นตอนการปฏิบัติงานที่มีการกำหนดอย่างชัดเจนว่าต้องทำอะไรบ้าง เพื่อให้ ได้ผลออกมาตามที่ต้องการ ขั้นตอนการปฏิบัติงานจะต้องปรากฏให้ทราบโดยทั่วกันไม่ว่าจะอยู่ในรูป ของเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือโดยวิธีการอื่นๆ องค์ประกอบของระบบ ประกอบด้วย ปัจจัย นำเข้า กระบวนการ ผลผลิตและข้อมูลป้อนกลับ ซึ่งมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน

กลไก หมายถึง สิ่งที่ทำให้ระบบมีการขับเคลื่อนหรือดำเนินอยู่ได้ โดยมีการจัดสรรทรัพยากร มีการจัดองค์การ หน่วยงาน หรือกลุ่มบุคคลเป็นผู้ดำเนินงาน

วัฒนธรรม หมายถึง รูปแบบของกิจกรรมที่มีความเด่นชัดและมีความสำคัญ วิธีการดำเนินชีวิต วัดสามารถแสดงออกทางดนตรี วรรณกรรม จิตรกรรม ประติมากรรม การละครและภาพยนตร์ บางครั้ง ด้วยการบริโภค ความสัมพันธ์ทางสังคม แนวทางการปฏิบัติ การหลอมรวมอยู่ด้วยกัน

ศิลปะ หมายถึง ความงาม คุณค่าของความงามคือการสร้างสรรค์ เป็นสุนทรียภาพ หรือการสร้าง อารมณ์ต่างๆ โดยศิลปะจะรวมไปถึงงานในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น งานเขียน บทกวี การเต้นรำ การแสดง ดนตรี งานประติมากรรม ภาพวาด ภาพเขียน ที่นับเป็นศาสตร์ที่มีประวัติมาอย่างยาวนาน ตั้งแต่มีมนุษย์เกิดขึ้น

สมรรถนะและทักษะด้านดิจิทัล หมายถึง ทักษะในการนำเครื่องมือ อุปกรณ์ และเทคโนโลยีดิจิทัลที่มี อยู่ในปัจจุบัน อาทิ คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ แท็บเล็ต โปรแกรมคอมพิวเตอร์ และสื่อออนไลน์มาใช้ให้ เกิดประโยชน์สูงสุดในการสื่อสาร การปฏิบัติงาน และการทำงานร่วมกัน หรือใช้เพื่อพัฒนา กระบวนการทำงานให้มีความทันสมัย และมีประสิทธิภาพ ทักษะดังกล่าวครอบคลุมความสามารถ การส่งเสริมให้นักศึกษามีความสามารถสำหรับการเรียนรู้ดิจิทัล แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ ใช้ (Use)

หมายถึง ความคล่องแคล่วทางเทคนิคที่จำเป็นในการใช้คอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ต เข้าใจ (Understand) คือ ความสามารถที่จะเข้าใจบริบทที่เกี่ยวข้องกับการประเมินสื่อดิจิทัล สร้าง (Create) คือ ความสามารถในการสร้างเนื้อหาที่มีประสิทธิภาพ การเข้าถึง (Access) คือ การเข้าถึงเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หมายถึง สาขาวิชาตามคุณวุฒิหรือตำแหน่งทางวิชาการที่สัมพันธ์กับศาสตร์ที่เปิดสอน มิใช่สัมพันธ์กับรายวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตร เช่น เป็นศาสตร์ในกลุ่มสาขาวิชาเดียวกัน (Field of Education) ตาม ISCED 2013 (คณะกรรมการการอุดมศึกษาในการประชุมครั้งที่ 12/2554 เมื่อ 17 พฤศจิกายน 2554 หนังสือเวียนที่ ศธ 0506(2)/ว506 ลงวันที่ 22 ธันวาคม 2554)

หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติ หมายถึง หน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัยระดับกรมหรือเทียบเท่า ขึ้นไป (เช่น ระดับจังหวัด) หรือรัฐวิสาหกิจ หรือองค์การมหาชน หรือบริษัทมหาชนที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ หรือองค์กรกลางระดับชาติทั้งภาครัฐและเอกชน

หลักธรรมาภิบาล หมายถึง การปกครอง การบริหาร การจัดการ การควบคุม ดูแลกิจการต่างๆ ให้เป็นไปในครรลองธรรม นอกจากนี้ ยังหมายถึงการบริหารจัดการที่ดี ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ทั้ง ภาครัฐและเอกชน ธรรมที่ใช้ในการบริหารงานนี้มีความหมายอย่างกว้างขวาง กล่าวคือ หาได้มีความหมายเพียงหลักธรรมทางศาสนาเท่านั้นแต่รวมถึงศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรมและความถูกต้องชอบธรรมทั้งปวง ซึ่งวิญญูชนพึงมีและพึงประพฤติปฏิบัติ อาทิ ความโปร่งใสตรวจสอบได้ การปราศจากการแทรกแซงจากองค์กรภายนอก เป็นต้น

หลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) ที่เหมาะสมจะนำมาปรับ ใช้ในภาครัฐมี 10 องค์ประกอบดังนี้

1) หลักประสิทธิผล (Effectiveness) คือ ผลการปฏิบัติราชการที่บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนการปฏิบัติราชการตามที่ได้รับงบประมาณมาดำเนินการ รวมถึงสามารถเทียบเคียงกับส่วนราชการหรือหน่วยงานที่มีภารกิจคล้ายคลึงกันและมีผลการปฏิบัติงานในระดับชั้นนำของประเทศ เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อประชาชน โดยการปฏิบัติราชการจะต้องมีทิศทางยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ที่ชัดเจน มีกระบวนการปฏิบัติงาน และระบบงานที่เป็นมาตรฐาน รวมถึงมีการติดตามประเมินผลและพัฒนาปรับปรุงอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ

2) หลักประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ การบริหารราชการตามแนวทางการกำกับดูแลที่ดีที่มีการออกแบบกระบวนการปฏิบัติงานโดยใช้เทคนิคและเครื่องมือการบริหารจัดการที่เหมาะสมให้องค์กรสามารถใช้ทรัพยากรทั้งด้านต้นทุน แรงงานและระยะเวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาขีดความสามารถในการปฏิบัติราชการตามภารกิจเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่ม

3) หลักการตอบสนอง (Responsiveness) คือ การให้บริการที่สามารถดำเนินการได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด และสร้างความเชื่อมั่น ความไว้วางใจ รวมถึงตอบสนองความคาดหวังหรือความต้องการของประชาชน ผู้รับบริการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความหลากหลายและมีความแตกต่าง

4) หลักการรับผิดชอบ (Accountability) คือ การแสดงความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ และผลงานต่อเป้าหมายที่กำหนดไว้โดยความรับผิดชอบนั้นควรอยู่ในระดับที่สนองต่อความคาดหวังของสาธารณะ รวมทั้งการแสดงถึงความสำนึกในการรับผิดชอบต่อปัญหาสาธารณะ

5) หลักความโปร่งใส (Transparency) คือ กระบวนการเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมา ชี้แจงได้ เมื่อมีข้อสงสัยและสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอันไม่ต้องห้ามตามกฎหมายได้อย่างเสรี โดยประชาชนสามารถรู้ทุกขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมหรือกระบวนการต่างๆ และสามารถตรวจสอบได้

6) หลักการมีส่วนร่วม (Participation) คือ กระบวนการที่ข้าราชการ ประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทุกกลุ่มมีโอกาสได้เข้าร่วมในการรับรู้ เรียนรู้ ทำความเข้าใจ ร่วมแสดงทัศนะ ร่วมเสนอปัญหาหรือประเด็นที่ สำคัญที่เกี่ยวข้อง ร่วมคิดแนวทางร่วมการแก้ไขปัญหาหรือร่วมในกระบวนการตัดสินใจ และร่วมกระบวนการพัฒนาในฐานะหุ้นส่วนการพัฒนา

7) หลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) คือ การถ่ายโอนอำนาจการตัดสินใจ ทรัพยากรและภารกิจจากส่วนราชการส่วนกลางให้แก่หน่วยการปกครองอื่นๆ และภาคประชาชน ดำเนินการแทนโดยมีอิสระตามสมควร รวมถึงการมอบอำนาจและความรับผิดชอบในการตัดสินใจ และการดำเนินการให้แก่บุคลากร โดยมุ่งเน้นการสร้าง ความพึงพอใจในการให้บริการต่อผู้รับบริการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การปรับปรุง และเพิ่มผลผลิตภาพ เพื่อผลการดำเนินงานที่ดีของส่วนราชการ

8) หลักนิติธรรม (Rule of Law) คือ การใช้อำนาจของกฎหมาย กฎระเบียบข้อบังคับในการบริหารราชการด้วยความเป็นธรรมไม่เลือกปฏิบัติ และคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

9) หลักความเสมอภาค (Equity) คือ การได้รับการปฏิบัติและได้รับบริการอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีการแบ่งแยกด้านชายหรือหญิง ถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพสถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษา การฝึกอบรมและอื่นๆ

10) หลักมุ่งเน้นฉันทามติ (Consensus Oriented) คือ การหาข้อตกลงทั่วไปภายในกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นข้อตกลงที่เกิดจากการใช้กระบวนการเพื่อหาข้อคิดเห็นจากกลุ่มบุคคลที่ได้รับประโยชน์และเสียประโยชน์โดยเฉพาะกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยตรงซึ่งต้องไม่มีข้อคัดค้านที่ยุติไม่ได้ในประเด็น ที่สำคัญโดยฉันทามติไม่จำเป็นต้องหมายความว่า เป็นความเห็นพ้องโดยเอกฉันท์

แหล่งเรียนรู้ทางศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย หมายถึง สถานที่หรือศูนย์รวมความรู้ บุคคล สิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต ที่ให้เข้าไปศึกษาหาความรู้ ความเข้าใจ ด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย แหล่งเรียนรู้ อาจจะอยู่ในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียน

องค์ความรู้ หมายถึง ความรู้ที่เกิดขึ้นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการถ่ายทอดจากประสบการณ์ หรือจากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล โดยความรู้ที่เกิดขึ้นนั้นผู้รับสามารถนำไปใช้ได้โดยตรง หรือสามารถนำมาปรับใช้ได้ เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์หรืองานที่กระทำอยู่ และสามารถนำไปใช้ในลักษณะต่างๆ ได้

อาเซียน หมายถึง สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) มี 10 ประเทศ ได้แก่ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย สปป.ลาว มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม

IC3 (Digital Literacy Certificate) หมายถึง การประเมินทักษะด้านการใช้ Digital Literacy โดยใช้ มาตรฐานระดับสากลที่รับรองความรู้ความสามารถในการใช้งานทักษะด้านฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ โปรแกรม สำเร็จรูป อินเทอร์เน็ต และการจัดการระบบโครงข่ายระดับพื้นฐาน

บทที่ 4

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน (สำนัก/สถาบัน)

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน (สำนัก/สถาบัน) ประกอบด้วยผลการดำเนินงานตามองค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินในองค์ประกอบที่ 1 ตัวบ่งชี้การบริหารจัดการองค์กรสู่ความเป็นเลิศ องค์ประกอบที่ 2 ตัวบ่งชี้เฉพาะระดับหน่วยงานสนับสนุน และองค์ประกอบที่ 3 ตัวบ่งชี้อัตลักษณ์ของหน่วยงาน (กรณีหน่วยงานที่มีอัตลักษณ์โดดเด่นและเป็นเลิศได้)

องค์ประกอบที่ 1 ตัวบ่งชี้การบริหารจัดการองค์กรสู่ความเป็นเลิศ

หน่วยงานสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนเป็นหน่วยงานที่จะต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ โดยมีสภามหาวิทยาลัยทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการทำงานของหน่วยงานสนับสนุนให้มีประสิทธิภาพ ทุกหน่วยงาน จึงจะต้องบริหารจัดการด้านต่างๆ ให้มีคุณภาพ เช่น ทรัพยากรบุคคล ระบบฐานข้อมูล การบริหารความเสี่ยง และการบริหารทรัพยากรทั้งหมด ฯลฯ เพื่อสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้หลักธรรมาภิบาล (Good Governance)

ตัวบ่งชี้ จำนวน 9 ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 กระบวนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ของหน่วยงาน
- ตัวบ่งชี้ที่ 1.2 ระบบและกลไกการเงินและงบประมาณ
- ตัวบ่งชี้ที่ 1.3 ระดับความสำเร็จในการใช้จ่ายงบประมาณแผ่นดินตามแผน
- ตัวบ่งชี้ที่ 1.4 การบริหารความเสี่ยง
- ตัวบ่งชี้ที่ 1.5 การบริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาล
- ตัวบ่งชี้ที่ 1.6 แนวปฏิบัติที่ดีจากความรู้ที่มีอยู่ในตัวบุคคลขององค์กร
- ตัวบ่งชี้ที่ 1.7 ระบบกลไกการบริหารและการพัฒนาบุคลากรในหน่วยงาน
- ตัวบ่งชี้ที่ 1.8 ระดับความสำเร็จในการพัฒนาบุคลากรสายสนับสนุนของหน่วยงาน
- ตัวบ่งชี้ที่ 1.9 การดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามระบบ

และกลไก

ตัวบ่งชี้ที่ 1.1	กระบวนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ของหน่วยงาน
ชนิดของตัวบ่งชี้	กระบวนการ
การเก็บข้อมูล	ปีงบประมาณ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

หน่วยงานสนับสนุนเป็นหน่วยงานสนับสนุนการเรียนการสอน และการบริหาร หรือสนับสนุนพันธกิจ ด้านอื่นๆ ของมหาวิทยาลัย จำเป็นต้องมีการจัดทำแผนกลยุทธ์เพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนา และการดำเนินงาน ของหน่วยงานให้สอดคล้องกับเป้าหมาย ซึ่งหน่วยงานต้องกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยมองค์กร ตลอดจน มีพิจารณาอัตลักษณ์หรือจุดเน้นของหน่วยงานแล้ว จะต้องคำนึงถึง กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว มาตรฐาน การศึกษาของชาติ มาตรฐานการอุดมศึกษา มาตรฐาน วิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ยุทธศาสตร์ด้านต่างๆ ทั้งระดับชาติ และระดับสถาบัน ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินงาน ของหน่วยงานเป็นไปอย่างมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ และสามารถ ตอบสนองสังคมในทิศทางที่ถูกต้อง เหมาะสม

เกณฑ์มาตรฐาน

1. มีการพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ ของหน่วยงานจากผลการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน อุปสรรค โอกาสกับวิสัยทัศน์ที่มาจาก การมีส่วนร่วมของบุคลากรหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยเชื่อมโยงวิสัยทัศน์ พันธกิจของหน่วยงาน ให้สอดคล้องกับกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งกำหนดกลยุทธ์ มาตรการ หรือแนวทางการดำเนินงาน ตัวชี้วัดความสำเร็จและค่าเป้าหมายของแผนยุทธศาสตร์ ในแต่ละปี ทั้งนี้ แผนยุทธศาสตร์ของหน่วยงานจะต้องผ่าน การอนุมัติเห็นชอบจากคณะกรรมการประจำหน่วยงาน
2. มีการแปลงแผนยุทธศาสตร์ เป็นแผนปฏิบัติการประจำปีครบตามพันธกิจของหน่วยงาน โดยกำหนด กลยุทธ์ มาตรการหรือแนวทางการดำเนินงาน โครงการ/กิจกรรม ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย ความสำเร็จของแต่ละตัวชี้วัด ในแผนปฏิบัติการประจำปีของหน่วยงาน พร้อมทั้งจะต้องมีความ สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของหน่วยงาน
3. มีการถ่ายทอดแผนยุทธศาสตร์ และแผนปฏิบัติการประจำปีของหน่วยงานไปสู่บุคลากร ในสังกัดและเผยแพร่ให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้รับทราบหรือนำไปใช้ประโยชน์ต่อการทำงานต่างๆ ของหน่วยงานได้
4. มีการติดตามผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย เพื่อวัดความสำเร็จของ การดำเนินงาน แผนปฏิบัติการประจำปีของหน่วยงานอย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง โดยรายงานผลต่อ คณะกรรมการประจำหน่วยงาน เพื่อรับทราบและพิจารณาข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะแนว เพื่อการพัฒนาอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

5. มีการติดตามผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัด ค่าเป้าหมายเพื่อวัดความสำเร็จของการดำเนินงานแผน ยุทธศาสตร์ ของหน่วยงาน อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง และมีการรายงานผลความสำเร็จ แผนยุทธศาสตร์ของหน่วยงาน ต่อคณะกรรมการประจำหน่วยงานเพื่อรับทราบหรือพิจารณา ข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา

6. มีการนำผลการพิจารณา ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการประจำหน่วยงาน ไปปรับปรุง หรือพัฒนาแผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการประจำปี

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 หรือ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 1.2	ระบบและกลไกการเงินและงบประมาณ
ชนิดของตัวบ่งชี้	กระบวนการ
การเก็บข้อมูล	ปีงบประมาณ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

หน่วยงานสนับสนุนจะต้องดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางการเงินที่ประกอบไปด้วย การวิเคราะห์ค่าใช้จ่าย โดยมีการจัดสรรงบประมาณและการจัดทำรายงานทางการเงินอย่างเป็นระบบ ครบทุกพันธกิจ มีระบบการตรวจสอบ การใช้จ่ายเงิน เพื่อให้สามารถวิเคราะห์สถานะทางการเงิน ความมั่นคง และวิเคราะห์ความคุ้มค่าของการบริหารจัดการ ประสิทธิภาพ ประสิทธิผล ในการดำเนินงานตามพันธกิจของหน่วยงาน

เกณฑ์มาตรฐาน

1. มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ทางการเงินหรือจัดสรรงบประมาณของหน่วยงานที่มีการ วิเคราะห์แนวทางจัดหาหรือการได้มาซึ่งทรัพยากรทางการเงิน หลักเกณฑ์การจัดสรร และการวางแผนการใช้จ่ายเงินอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใส และตรวจสอบได้ และมีความเชื่อมโยงกับ แผนยุทธศาสตร์ของหน่วยงาน มีการกำหนดตัวชี้วัด ความสำเร็จแผนยุทธศาสตร์ ทางการเงิน และจะต้องผ่านการอนุมัติเห็นชอบจากคณะกรรมการประจำหน่วยงาน
2. มีระบบและกลไกหรือมาตรการ แนวทาง วิธีการกำกับด้านการเงินและการป้องกันการทุจริต ประพฤติมิชอบ และผลประโยชน์ทับซ้อนของบุคลากรในหน่วยงาน
3. มีการถ่ายทอดแผนยุทธศาสตร์ทางการเงินหรือจัดสรรงบประมาณของหน่วยงาน ระบบ และกลไก หรือมาตรการ แนวทาง และวิธีการกำกับด้านการเงิน การป้องกันการทุจริต ประพฤติมิชอบ และผลประโยชน์ ทับซ้อนของบุคลากรในหน่วยงานไปสู่บุคลากรในสังกัดและเผยแพร่ ให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้รับทราบหรือนำไป ใช้ประโยชน์ต่อการทำงานต่างๆ ของหน่วยงานได้
4. มีการนำข้อมูลทางการเงินไปใช้ในการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายหรือสถานะทางการเงิน และ ติดตาม การเบิกจ่ายทางการเงินในการดำเนินงานต่าง ๆ ตามพันธกิจของหน่วยงานของแต่ละไตรมาส ให้แก่คณะผู้บริหารหน่วยงานหรือคณะกรรมการประจำหน่วยงานได้รับทราบหรือพิจารณาข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา
5. มีการตรวจสอบ ติดตามการใช้จ่ายเงินให้เป็นไปตามระเบียบและกฎเกณฑ์ที่สถาบันหรือ หน่วยงาน และมีการเผยแพร่รายงานทางการเงินหรือช่องทางการตรวจสอบความโปร่งใสทางการเงิน ของหน่วยงานให้แก่คณะผู้บริหาร และบุคลากรทั้งภายในและภายนอก
6. มีการรายงานผลความสำเร็จแผนยุทธศาสตร์ทางการเงินหรือจัดสรรงบประมาณของ หน่วยงาน อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ที่ผ่านการเห็นชอบจากคณะกรรมการประจำหน่วยงาน และมีการ นำผลการพิจารณาข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะไปปรับปรุงหรือพัฒนา

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 หรือ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 1.3 ระดับความสำเร็จในการใช้จ่ายงบประมาณแผ่นดินตามแผน

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

การเก็บข้อมูล ปีงบประมาณ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

หน่วยงานสนับสนุนดำเนินงานตามมาตรการเร่งรัดการใช้จ่ายประจำปีงบประมาณ ตามพระราชบัญญัติ งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ โดยมีแนวทางการจัดทำแผนการปฏิบัติราชการและแผนการใช้จ่าย งบประมาณ และการอนุมัติเงินจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปี งบประมาณเป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการบริหาร งบประมาณ ตามพันธกิจของหน่วยงานและให้ทุก หน่วยงานดำเนินงานเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้จ่ายงบประมาณ แผ่นดินตามแผนให้ลุล่วงตามกรอบ ระยะเวลาที่กำหนด โดยสอดคล้องตามยุทธศาสตร์หรือกลยุทธ์เป็นสำคัญ

เกณฑ์มาตรฐาน

ร้อยละของการเบิกจ่ายเงินงบประมาณแผ่นดินได้แล้วเสร็จ

$$\frac{\text{จำนวนงบประมาณที่เบิกจ่ายตามแผน} \times 100}{\text{จำนวนงบประมาณทั้งหมดที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณ}}$$

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
ร้อยละ 50 - 60	ร้อยละ 61 - 70	ร้อยละ 71 - 80	ร้อยละ 81 - 90	ร้อยละ 91 - 100

ตัวบ่งชี้ที่ 1.4	การบริหารความเสี่ยง
ชนิดของตัวบ่งชี้	กระบวนการ
การเก็บข้อมูล	ปีงบประมาณ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

หน่วยงานสนับสนุนจะต้องดำเนินงานตามแผนบริหารความเสี่ยง ที่เป็นผลจากการวิเคราะห์และระบุ ปัจจัยเสี่ยงที่เกิดจากปัจจัยภายนอก หรือปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานตามพันธกิจของ หน่วยงานและให้ระดับความเสี่ยงลดลงจากเดิมหรืออยู่ในระดับที่ยอมรับ สามารถควบคุมได้ เพื่อป้องกันหรือบรรเทา ความรุนแรงของปัญหา รวมทั้งการมีแผนสำรองต่อภาวะฉุกเฉิน เพื่อให้มั่นใจว่าระบบงานต่างๆ มีความพร้อมใช้งาน มีการปรับปรุงระบบอย่างต่อเนื่องและทันต่อการเปลี่ยนแปลงเพื่อการบรรลุเป้าหมายของสถาบัน/หน่วยงาน ตามยุทธศาสตร์หรือกลยุทธ์ เป็นสำคัญ

เกณฑ์มาตรฐาน

1. มีการแต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะทำงานด้านบริหารความเสี่ยงและควบคุมภายใน โดยมีผู้บริหารสูงสุด หรือตัวแทนผู้บริหารของหน่วยงานเป็นประธานในคำสั่ง และมีบุคลากรร่วมเป็น คณะกรรมการหรือคณะทำงาน โดยมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ และระบบกลไกหรือกระบวนการทำงานของคณะกรรมการอย่างชัดเจน
2. มีจัดทำแผนบริหารความเสี่ยงที่ได้จากการวิเคราะห์และระบุความเสี่ยง และปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเสี่ยง จากภายในและภายนอกหน่วยงาน ที่ครอบคลุมตามพันธกิจหรือความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ทับซ้อน ของหน่วยงานอย่างน้อย 3 ด้าน ตามบริบทของหน่วยงาน
3. มีการประเมินโอกาส ผลกระทบของความเสี่ยง และจัดลำดับความเสี่ยงที่ได้จากการวิเคราะห์ในข้อ 2 โดยระบุไว้ในแผนบริหารความเสี่ยงของหน่วยงาน และแผนบริหารความเสี่ยง จะต้องผ่านการอนุมัติเห็นชอบจากคณะกรรมการประจำหน่วยงาน
4. มีแผนการดำเนินงานหรือโครงการ/กิจกรรมในการบริหารความเสี่ยงที่มีระดับความเสี่ยงสูงหรือความเสี่ยง ที่หน่วยต้องเร่งดำเนินการด่วน และบอกได้ถึงวิธีการจัดการความเสี่ยงที่ทำให้ความเสี่ยงในประเด็นต่างๆ มีระดับความเสี่ยงลดลงอย่างน้อย 1 เรื่อง
5. มีการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนบริหารความเสี่ยง และรายงานผลตามระยะเวลา ที่กำหนดในรอบ 6 เดือน และรอบ 12 เดือน เสนอต่อคณะผู้บริหารได้รับทราบและพิจารณาข้อคิดเห็น หรือ ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาาร่วมกัน
6. มีการนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะจากหน่วยงานตนเองและหน่วยตรวจสอบภายใน ไปใช้ในการ ปรับแผนหรือวิเคราะห์ความเสี่ยงในรอบปีถัดไป และให้การบริหารความเสี่ยงเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงาน ตามปกติอย่างต่อเนื่อง

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 หรือ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 1.5 การบริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาล

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

การเก็บข้อมูล ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาล ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยผู้บริหารของหน่วยงานแสดงความมุ่งมั่นต่อการประพฤติปฏิบัติตามหลักธรรมาภิบาล ให้นโยบาย สร้างบรรยากาศ กำหนดแนวทางกำกับติดตาม แสดงตนเป็นตัวอย่างที่ดี ทำให้มั่นใจว่าพันธกิจและวิสัยทัศน์สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกันกับหลักจริยธรรม พฤติกรรมที่มีจริยธรรมควรมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด สามารถตรวจสอบได้ บุคลากรประพฤติปฏิบัติตามหลักธรรมาภิบาล และผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรับรู้และเชื่อมั่นด้านธรรมาภิบาล ของหน่วยงาน สามารถอธิบายการดำเนินงานได้อย่างชัดเจนครบถ้วนทั้ง 10 ประการ ได้แก่ 1) หลักประสิทธิผล 2) หลักประสิทธิภาพ 3) หลักการตอบสนอง 4) หลักการรับผิดชอบ 5) หลักความโปร่งใส 6) หลักการมีส่วนร่วม 7) หลักการกระจายอำนาจ 8) หลักนิติธรรม 9) หลักความเสมอภาค และ 10) หลักมุ่งเน้นฉันทามติ

เกณฑ์มาตรฐาน

1. หลักประสิทธิผล (Effectiveness) คือ ผลการปฏิบัติราชการที่บรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของ แผนการปฏิบัติราชการตามที่ได้รับงบประมาณมาดำเนินการ รวมถึงสามารถเทียบเคียงกับส่วนราชการหรือ หน่วยงานที่มีการกิจคล้ายคลึงกันและมีผลการปฏิบัติงานในระดับชั้นนำของประเทศ เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อ ประชาชน โดยการปฏิบัติราชการจะต้องมีทิศทางยุทธศาสตร์ และเป้าประสงค์ที่ชัดเจน มีกระบวนการปฏิบัติงาน และระบบงานที่เป็นมาตรฐาน รวมถึงมีการติดตามประเมินผลและพัฒนา ปรับปรุงอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ

2. หลักประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ การบริหารราชการตามแนวทางการกำกับดูแลที่ดีที่มีการออกแบบ กระบวนการปฏิบัติงานโดยใช้เทคนิคและเครื่องมือการบริหารจัดการที่เหมาะสมให้องค์กรสามารถใช้ทรัพยากร ทั้งด้านต้นทุน แรงงานและระยะเวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาขีดความสามารถในการปฏิบัติราชการ ตามภารกิจเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่ม

3. หลักการตอบสนอง (Responsiveness) คือ การให้บริการที่สามารถดำเนินการได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด และสร้าง ความเชื่อมั่น ความไว้วางใจ รวมถึงตอบสนองความคาดหวังหรือความต้องการของประชาชน ผู้รับบริการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความหลากหลายและมีความแตกต่าง

4. หลักการรับผิดชอบ (Accountability) คือ การแสดงความรับผิดชอบต่อปฏิบัติหน้าที่และผลงานต่อเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยความรับผิดชอบนั้นควรอยู่ในระดับที่สนองต่อความคาดหวังของสาธารณะ รวมทั้งการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญในการรับผิดชอบต่อปัญหาสาธารณะ

5. หลักความโปร่งใส (Transparency) คือ กระบวนการเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมา ชี้แจงได้เมื่อมีข้อสงสัย และสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอันไม่ต้องห้ามตามกฎหมายได้อย่างเสรี โดยประชาชนสามารถรู้ทุกขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมหรือกระบวนการต่างๆ และสามารถตรวจสอบได้

6. หลักการมีส่วนร่วม (Participation) คือ กระบวนการที่ข้าราชการ ประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทุกกลุ่มมีโอกาสได้เข้าร่วมในการรับรู้ เรียนรู้ ทำความเข้าใจ ร่วมแสดงทัศนะร่วมเสนอปัญหาหรือประเด็นที่สำคัญ ที่เกี่ยวข้อง ร่วมคิด แนวทาง ร่วมการแก้ไขปัญหา ร่วมในกระบวนการตัดสินใจ และร่วมกระบวนการพัฒนาในฐานะ หันส่วนการพัฒนา

7. หลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) คือ การถ่ายโอนอำนาจการตัดสินใจ ทรัพยากรและภารกิจ จากส่วนราชการส่วนกลางให้แก่หน่วยการปกครองอื่นๆ (ราชการบริหารส่วนท้องถิ่น) และภาคประชาชนดำเนินการ แทนโดยมีอิสระตามสมควร รวมถึงการมอบอำนาจและความรับผิดชอบในการตัดสินใจ และการดำเนินการให้แก่ บุคลากร โดยมุ่งเน้นการสร้าง ความพึงพอใจในการให้บริการต่อผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียการปรับปรุง กระบวนการ และเพิ่มผลิตภาพเพื่อผลการดำเนินงานที่ดีของส่วนราชการ

8. หลักนิติธรรม (Rule of Law) คือ การใช้อำนาจของกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับในการบริหารราชการ ด้วยความเป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

9. หลักความเสมอภาค (Equity) คือ การได้รับการปฏิบัติและได้รับการอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มี การแบ่งแยกด้านชายหรือหญิง ถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษา การฝึกอบรม และอื่นๆ

10. หลักมุ่งเน้นฉันทามติ (Consensus Oriented) คือ การหาข้อตกลงทั่วไปภายในกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นข้อตกลงที่เกิดจากการใช้กระบวนการเพื่อหาข้อคิดเห็นจากกลุ่มบุคคลที่ได้รับประโยชน์และ เสียประโยชน์ โดยเฉพาะกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยตรงซึ่งต้องไม่มีข้อคัดค้านที่ยุติไม่ได้ในประเด็นที่สำคัญ โดย ฉันทามติไม่จำเป็นต้องหมายความว่า เป็นความเห็นพ้องโดยเอกฉันท์

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 หรือ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 หรือ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 หรือ 6 ข้อ	มีการดำเนินการ 7 หรือ 8 ข้อ	มีการดำเนินการ 9 หรือ 10 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 1.6	แนวปฏิบัติที่ดีจากความรู้ที่มีอยู่ในตัวบุคคลขององค์กร
ชนิดของตัวบ่งชี้	กระบวนการ
การเก็บข้อมูล	ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวบ่งชี้

แนวปฏิบัติที่ดี คือ วิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ทำให้หน่วยงานประสบความสำเร็จ หรือสู่ ความเป็นเลิศตามเป้าหมาย เป็นที่ยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพนั้นๆ มีหลักฐานของความสำเร็จปรากฏชัดเจน โดยมีการสรุปวิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติ ตลอดจนความรู้และประสบการณ์ บันทึกเป็นเอกสาร เผยแพร่ ให้หน่วยงานภายในหรือภายนอกสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ และมีการวิเคราะห์ และทบทวนผลการดำเนินการ เพื่อประเมินผลสำเร็จ ความก้าวหน้า ในการบรรลุวัตถุประสงค์เพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้แนวปฏิบัติที่ดี และนำไปสู่ การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

เกณฑ์มาตรฐาน

1. มีการกำหนดประเด็นความรู้และเป้าหมายของการจัดการความรู้ที่สอดคล้องกับพันธกิจของหน่วยงาน อย่างน้อย 1 พันธกิจ
2. มีกำหนดบุคลากรกลุ่มเป้าหมายที่จะพัฒนาความรู้และทักษะให้สอดคล้องกับประเด็นความรู้ที่กำหนด ในข้อ 1
3. มีการแบ่งปันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้จาก ความรู้ทักษะของผู้มีประสบการณ์ตรง (Tacit Knowledge) เพื่อค้นหาแนวปฏิบัติที่ดีตามประเด็นความรู้ที่กำหนดในข้อ 1 และเผยแพร่ไปสู่บุคลากรกลุ่มเป้าหมายที่กำหนด
4. มีการรวบรวมความรู้ตามประเด็นความรู้ที่กำหนดในข้อ 1 ทั้งที่มีอยู่ในตัวบุคคล และแหล่งเรียนรู้อื่นๆ ที่เป็นแนวปฏิบัติที่ดีมาพัฒนาและจัดเก็บอย่างเป็นระบบโดยเผยแพร่ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร (Explicit Knowledge)
5. มีการนำความรู้ที่ได้จากการจัดการความรู้ในปีงบประมาณปัจจุบันหรือปีที่ผ่านมาที่เป็นลายลักษณ์อักษร (Explicit Knowledge) และจากความรู้ ทักษะของผู้มีประสบการณ์ตรง (Tacit Knowledge) ที่เป็นแนวปฏิบัติที่ดี มาปรับใช้ในการปฏิบัติงานจริง

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 ข้อ	มีการดำเนินการ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 1.7	ระบบกลไกการพัฒนาบุคลากรในหน่วยงาน
ชนิดของตัวบ่งชี้	กระบวนการ
การเก็บข้อมูล	ปีงบประมาณ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

กำกับติดตามผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีระบบงานและสมรรถนะที่สอดคล้องและนำไปสู่การบรรลุพันธกิจ ให้เป็นไปตามแผนและแนวทางของตำแหน่งงานที่กำหนด รวมทั้งติดตามตรวจสอบเป็นรายบุคคล เพื่อการส่งเสริมสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งสร้างความผูกพันเพื่อช่วยส่งเสริมให้บุคลากรปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและเต็มความสามารถ มีความมุ่งมั่นและเต็มใจใน การปฏิบัติงานเพื่อให้หน่วยงานประสบความสำเร็จ

เกณฑ์มาตรฐาน

1. มีแผนพัฒนาบุคลากรที่มีช่วยส่งเสริมให้บุคลากรปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและเต็มความสามารถ
2. มีการพัฒนาบุคลากรให้เป็นไปตามแผนที่กำหนด
3. มีการเสริมสร้างสุขภาพที่ดี และสร้างขวัญและกำลังใจการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. มีกำกับและการติดตามให้บุคลากรนำความรู้และทักษะที่ได้จากการพัฒนามาใช้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง
5. มีการประเมินผลความสำเร็จของแผนการพัฒนาบุคลากรในหน่วยงาน
6. มีการนำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือปรับปรุงการพัฒนาบุคลากรในหน่วยงาน

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 หรือ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 1.8	ระดับความสำเร็จในการพัฒนาบุคลากรสายสนับสนุนของหน่วยงาน
ชนิดของตัวบ่งชี้	ผลลัพธ์
การเก็บข้อมูล	ปีงบประมาณ

คำอธิบายตัวชี้วัด

กรอบและกระบวนการในการพัฒนาตลอดจนการส่งเสริมให้บุคลากรในหน่วยงานมีความรู้ความสามารถไปจนถึงมีทักษะในการปฏิบัติงาน ทำให้หลายวิธีตั้งแต่ การฝึกอบรม การศึกษาดูงาน การถ่ายทอดประสบการณ์ระหว่างกัน ซึ่งหน่วยงานจะต้องมีการจัดทำแผนพัฒนาบุคลากร กำหนดกิจกรรมในการพัฒนา และเป้าหมายอย่างชัดเจน ตลอดจนมีการดำเนินการตามแผนที่ส่งผลให้บุคลากรมีความรู้ ความสามารถ ทักษะ และความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงาน และสามารถเติบโตในสายงานเข้าสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้นทั้งตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะและเชี่ยวชาญเฉพาะ เมื่อมีบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญก็จะส่งผลต่อดีต่อการพัฒนาองค์กรให้ประสบความสำเร็จตามไปด้วย

สูตรการคำนวณ

ค่าร้อยละของบุคลากรในหน่วยงานที่ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้นประเภทวิชาชีพเฉพาะและเชี่ยวชาญเฉพาะ ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 60 ขึ้นไป

$$\text{ร้อยละของบุคลากร} = \frac{\text{จำนวนบุคลากรที่มีตำแหน่งที่สูงขึ้น}}{\text{จำนวนบุคลากรทั้งหมด}} \times 100$$

คะแนน

$$\text{คะแนน} = \frac{\text{ร้อยละจำนวนบุคลากร}}{60} \times 5$$

ตัวบ่งชี้ที่ 1.9	ดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามระบบและกลไก
ชนิดของตัวบ่งชี้	กระบวนการ
การเก็บข้อมูล	ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเป็นภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา/หน่วยงาน ตามที่กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ซึ่งสถาบัน/หน่วยงาน ต้องสร้างระบบและกลไกในการควบคุม ตรวจสอบ ประเมินและพัฒนาการดำเนินงานของสถาบัน/หน่วยงานให้เป็นไปตามนโยบาย เป้าประสงค์ และระดับคุณภาพ ตามมาตรฐานที่กำหนดโดยสถาบันและหน่วยงานต้นสังกัด ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีการวัดผลสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในรวมทั้งการรายงานผลการประกันคุณภาพต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชน มีการประเมินและปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และมีนวัตกรรมที่เป็นแบบอย่างที่ดี

เกณฑ์มาตรฐาน

1. ดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามระบบและกลไกที่เหมาะสม สอดคล้องกับ พันธกิจของหน่วยงาน
2. มีการกำหนดนโยบายและให้ความสำคัญเรื่องการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยคณะกรรมการระดับนโยบายและผู้บริหารสูงสุดของหน่วยงาน รวมทั้งมีระบบสารสนเทศที่ให้ข้อมูลสนับสนุนการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
3. มีการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่ครบถ้วน ประกอบด้วย
 - 1) การควบคุม ติดตามการดำเนินงาน และประเมินคุณภาพ
 - 2) การจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพตามกำหนดเวลา
 - 3) การนำผลการประเมินคุณภาพไปทำแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถาบัน/หน่วยงาน
4. มีการนำผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายในมาปรับปรุงการทำงาน และส่งผลให้มีการพัฒนาผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ของแผนยุทธศาสตร์ทุกตัวบ่งชี้
5. มีเครือข่ายการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการประกันคุณภาพการศึกษาระหว่างหน่วยงาน ภายในหรือภายนอกและมีกิจกรรมร่วมกัน
6. มีแนวปฏิบัติที่ดีหรืองานวิจัยด้านการประกันคุณภาพการศึกษาที่หน่วยงานพัฒนาขึ้นและเผยแพร่ให้หน่วยงานอื่นสามารถนำไปใช้ประโยชน์

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 ข้อ	มีการดำเนินการ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 หรือ 6 ข้อ

องค์ประกอบที่ 2 ตัวบ่งชี้เฉพาะระดับหน่วยงานสนับสนุน

หน่วยงานสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนจะต้องกำหนดกรอบหรือขอบเขต การดำเนินงานของหน่วยงาน การกำหนดพันธกิจ สามารถทำได้โดยนำภารกิจ หรือหน้าที่ความ รับผิดชอบ แต่ละข้อที่หน่วยงานได้รับมอบหมาย ตั้งแต่แรกก่อตั้งมาเป็นแนวทาง ทั้งนี้ จะต้อง กำหนดให้ชัดเจนว่าพันธกิจแต่ละข้อมีความหมายครอบคลุมขอบเขต แคไหน และแต่ละข้อ มีความแตกต่างกันอย่างไร เพื่อให้การดำเนินงานของหน่วยงานให้เกิดผลการเปลี่ยนแปลง ควบคู่กับ การมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการบริหารจัดการสู่คุณภาพ

สถาบันวิจัยและพัฒนา		จำนวน 4 ตัวบ่งชี้
ตัวบ่งชี้ที่ 2.1	ระบบและกลไกงานวิจัย งานสร้างสรรค์ และนวัตกรรม	
ตัวบ่งชี้ที่ 2.2	เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	
ตัวบ่งชี้ที่ 2.3	ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย	
ตัวบ่งชี้ที่ 2.4	งานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรือนวัตกรรมที่นำไปใช้ประโยชน์ต่อชุมชน	

สถาบันวิจัยและพัฒนา

- ตัวบ่งชี้ที่ 2.1 ระบบและกลไกงานวิจัย งานสร้างสรรค์ และนวัตกรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์
- ตัวบ่งชี้ที่ 2.3 ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย
- ตัวบ่งชี้ที่ 2.4 ผลงานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรือนวัตกรรมที่นำไปใช้ประโยชน์ต่อชุมชน

-----*****-----

- ตัวบ่งชี้ที่ 2.1 ระบบและกลไกงานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรือนวัตกรรม
- ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ
- การเก็บข้อมูล ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันวิจัยและพัฒนาต้องมีการบริหารจัดการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพ โดยมีแนวทางการดำเนินงานที่เป็นระบบและมีกลไกส่งเสริมสนับสนุนครบถ้วน เพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผนที่กำหนดไว้ทั้งการสนับสนุนด้านการจัดหาแหล่งทุนวิจัยและการจัดสรรทุนวิจัย จากงบประมาณของสถาบันให้กับบุคลากรส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะแก่อาจารย์และนักวิจัย การสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็นซึ่งรวมถึงทรัพยากรบุคคล ทรัพยากรการเงิน เครื่องมืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องต่างๆ ส่งเสริมให้เกิดเครือข่ายความร่วมมือด้านการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์หรือนวัตกรรม นำผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์หรือนวัตกรรมไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาผู้เรียนหรือชุมชน ตลอดจนจัดระบบสร้างขวัญและกำลังใจแก่นักวิจัยอย่างเหมาะสม ตลอดจนมีระบบและกลไก เพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์

เกณฑ์มาตรฐาน

- มีระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารงานวิจัยและงานสร้างสรรค์
 - สนับสนุนพันธกิจด้านการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์อย่างน้อยในประเด็นต่อไปนี้
 - ห้องปฏิบัติการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์หรือหน่วยวิจัยหรืองานสร้างสรรค์หรือศูนย์เครื่องมือหรือศูนย์ให้คำปรึกษาและสนับสนุนการวิจัย
 - ห้องสมุดหรือแหล่งค้นคว้าข้อมูลสนับสนุนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
 - สิ่งอำนวยความสะดวกหรือการรักษาความปลอดภัยในการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
- เช่นระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบรักษาความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการวิจัย

- กิจกรรมวิชาการที่ส่งเสริมงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ เช่น การจัดประชุมวิชาการ การจัดงานสร้างสรรค์ การจัดให้มีศาสตราจารย์รับเชิญ (Visiting Professor)
- 3. จัดสรรงบประมาณเพื่อเป็นทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ และสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในการประชุมวิชาการ หรือการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ
- 4. มีการพัฒนาสมรรถนะอาจารย์และนักวิจัย มีการสร้างขวัญและกำลังใจตลอดจนยกย่องอาจารย์และนักวิจัยที่มีผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ดีเด่น
- 5. มีการดำเนินงานกับเครือข่ายความร่วมมือด้านวิจัยหรืองานสร้างสรรค์หรือนวัตกรรมระหว่างสถาบันอุดมศึกษา องค์กรภาครัฐหรือเอกชน ทั้งในประเทศหรือต่างประเทศ
- 6. มีระบบและกลไกการนำผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์หรือนวัตกรรมไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาผู้เรียนหรือชุมชนและดำเนินการตามระบบที่กำหนด
- 7. มีระบบและกลไกการคุ้มครองสิทธิ์ของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์และดำเนินการตามระบบที่กำหนด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 – 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 – 6 ข้อ	มีการดำเนินการ 7 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 2.2	เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์
ชนิดของตัวบ่งชี้	ปัจจัยนำเข้า
การเก็บข้อมูล	ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการผลิตงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในมหาวิทยาลัย คือ เงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ ดังนั้น มหาวิทยาลัยจึงต้องจัดสรรเงินจากภายในสถาบัน และที่ได้รับจากภายนอกมหาวิทยาลัยเพื่อสนับสนุนการทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์อย่างมีประสิทธิภาพตามสภาพแวดล้อมและจุดเน้นของสถาบัน

นอกจากนั้นเงินทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่สถาบันได้รับจากแหล่งทุนภายนอกมหาวิทยาลัย ยังเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญที่แสดงถึงศักยภาพด้านการวิจัยของสถาบัน โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยที่อยู่ในกลุ่มที่เน้นการวิจัย

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงจำนวนเงินต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำเป็นคะแนน ระหว่าง 0 – 5

เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำแนกเป็น 3 กลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 60,000 บาทขึ้นไปต่อคน

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 50,000 บาทขึ้นไปต่อคน

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 25,000 บาทขึ้นไปต่อคน

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณจำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบัน
ต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย

$$\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัย} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ จากภายในและภายนอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยภายในสถาบันทั้งหมด}}$$

2. แปลงจำนวนเงินที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ}}{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

สรุปคะแนนที่ได้ในระดับสถาบัน

คะแนนที่ได้ในระดับสถาบัน = ค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้ของทุกกลุ่มสาขาวิชาในสถาบัน

หมายเหตุ

1. จำนวนอาจารย์และนักวิจัยให้นับตามปีการศึกษา และนับเฉพาะที่ปฏิบัติงานจริงไม่นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ
2. ให้นับจำนวนเงินที่มีการลงนามในสัญญาเงินทุนในปีการศึกษาหรือปีงบประมาณหรือปีปฏิทินนั้นๆ ไม่ใช่จำนวนเงินที่เบิกจ่ายจริง
3. กรณีที่มีหลักฐานการแบ่งสัดส่วนเงินสนับสนุนงานวิจัย ซึ่งอาจเป็นหลักฐานจากแหล่งทุนหรือหลักฐานจากการตกลงร่วมกันของสถาบันที่ร่วมโครงการ ให้แบ่งสัดส่วนเงินตามหลักฐานที่ปรากฏ กรณีที่ไม่มีหลักฐานให้แบ่งเงินตามสัดส่วนผู้ร่วมวิจัยของแต่ละคณะ
4. การนับจำนวนเงินสนับสนุนโครงการวิจัย สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่ได้ลงนามในสัญญาเงินทุนโดยอาจารย์ประจำหรือนักวิจัย แต่ไม่สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่บุคลากรสายสนับสนุนที่ไม่ใช่ นักวิจัยเป็นผู้ดำเนินการ

ตัวบ่งชี้ที่ 2.3	ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย
ชนิดของตัวบ่งชี้	ผลลัพธ์
การเก็บข้อมูล	ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลงานทางวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำและนักวิจัยได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่องเป็นผลงานที่มีคุณค่า สมควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานทางวิชาการ อยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความทางวิชาการที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI หรือ Scopus หรือตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตรหรือสิทธิบัตร หรือเป็นผลงานทางวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ ตำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว โดยมีวิธีการคิด ดังนี้

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยเป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5 เกณฑ์แบ่งกลุ่มตามสาขาวิชาดังนี้

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 30 ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดให้เป็น คะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 30 ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดให้เป็น คะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 20 ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยภายในสถาบันทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

สรุปคะแนนที่ได้ในระดับสถาบัน

คะแนนที่ได้ในระดับสถาบัน = ค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้ของทุกกลุ่มสาขาวิชาในสถาบัน

กำหนดระดับคุณภาพผลงานทางวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.20	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ - มีการยื่นจดอนุสิทธิบัตร
0.40	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ - มีการยื่นจดสิทธิบัตร
0.60	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ที่ได้ตีพิมพ์เผยแพร่ในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. - บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ 2 - มีการจดแจ้งลิขสิทธิ์
0.80	- ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร - บทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ 1
1.00	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ.

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
	- ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ - ผลงานค้นพบพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ที่ค้นพบใหม่และได้รับการจดทะเบียน - ตำราหรือหนังสือหรืองานแปลที่ผ่านการพิจารณาตามหลักเกณฑ์การประเมินตำแหน่งทางวิชาการแต่ไม่ได้นำมาขอรับการประเมินตำแหน่งทางวิชาการ - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร - ผลงานทางวิชาการในลักษณะอื่นที่ได้รับการประเมินผ่านเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ได้แก่ - ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรม - ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้ - ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนานโยบายสาธารณะ - ผลงานวิชาการรับใช้สังคม - กรณีศึกษา - ตำราหรือหนังสือหรืองานแปล - ซอฟต์แวร์ - พจนานุกรม สารานุกรม นามานุกรม และงานวิชาการในลักษณะเดียวกัน

หมายเหตุ

1. การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และ เมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

2. ผลงานทางวิชาการทั้งหมดจะต้องได้รับการเผยแพร่ตามประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ พ.ศ. 2560 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

กำหนดระดับคุณภาพผลงานสร้างสรรค์ด้านสุนทรียะ ศิลปะ หรือ ผลงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.20	ผลงานสร้างสรรค์ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
0.40	ผลงานสร้างสรรค์ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
0.60	ผลงานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
0.80	ผลงานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
1.00	ผลงานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้นต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่มีองค์ประกอบไม่น้อยกว่า 3 คน โดยมีบุคลากรภายนอกสถาบันร่วมพิจารณาด้วย

ตัวบ่งชี้ที่ 2.4 ผลงานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรือนวัตกรรมที่นำไปใช้ประโยชน์ต่อชุมชน
ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์
การเก็บข้อมูล ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การวิจัยเป็นพันธกิจหนึ่งที่สำคัญของมหาวิทยาลัย การดำเนินการตามพันธกิจอย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จนั้น สามารถพิจารณาได้จากผลงานวิจัย งานสร้างสรรค์ และนวัตกรรมที่มีคุณภาพและมีประโยชน์สู่การนำไปใช้ จากการเปรียบเทียบจำนวนงานวิจัย หรืองานสร้างสรรค์ หรือนวัตกรรมของอาจารย์ประจำที่นำไปใช้ประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยและรายงานการวิจัย โดยได้รับการรับรองการใช้ประโยชน์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับจำนวนอาจารย์ประจำ

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าคะแนนร้อยละของจำนวน (ชิ้น) ผลงานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรือนวัตกรรมที่นำไปใช้ประโยชน์ต่อชุมชนทั้งหมดในปีที่ประเมินที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 30

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของจำนวนชิ้นงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์หรือนวัตกรรมที่นำไปใช้ประโยชน์

$$\frac{\text{ผลรวมของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์หรือนวัตกรรมที่นำไปใช้ประโยชน์ต่อชุมชน}}{\text{จำนวนงานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรือนวัตกรรมทั้งหมดในปีที่ประเมิน}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของจำนวนชิ้นงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์หรือนวัตกรรมที่นำไปใช้ประโยชน์ต่อชุมชน}}{\text{ผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์หรือนวัตกรรมที่นำไปใช้ประโยชน์ของสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

หมายเหตุ

ผลงานวิจัย หรืองานสร้างสรรค์ให้เป็นไปตามประกาศ ก.พ.อ.

บทที่ 5

แนวทางการวิเคราะห์และสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน (สำนัก/สถาบัน)

มหาวิทยาลัยราชภัฏทุกแห่งต้องวางระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของตนเองให้เหมาะสมกับบริบทและวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัย โดยต้องพิจารณาเกณฑ์มาตรฐานอุดมศึกษาที่เกี่ยวข้องในระดับชาติด้วย เพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์ขั้นต่ำที่ประเทศกำหนดและมุ่งสู่เป้าหมาย จุดเน้น จุดเด่น หรือเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัย

การวางระบบการประกันคุณภาพจะต้องประกอบด้วย การควบคุม การตรวจสอบ และการประเมินผล เพื่อนำข้อมูลไปปรับปรุงพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน ดังนั้น ระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในดังกล่าวอย่างน้อยต้องครอบคลุมระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยมหาวิทยาลัยราชภัฏต้องควบคุมให้มีการดำเนินงานตามระบบคุณภาพที่กำหนด และมีการตรวจสอบระบบคุณภาพเป็นระยะๆ โดยที่มีกลไกการดำเนินงานอย่างชัดเจน เช่น มีผู้รับผิดชอบ/ผู้บริหาร/ผู้เกี่ยวข้อง/ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีส่วนร่วม เมื่อครบหนึ่งปีการศึกษาก็ต้องมีการประเมินผลการดำเนินงานตามระบบประกันคุณภาพดังกล่าว เพื่อนำไปปรับปรุงพัฒนาในปัดต่อไป โดยหน่วยงานต้นสังกัดที่รับผิดชอบจะดำเนินการติดตาม ตรวจสอบความก้าวหน้าของการปฏิบัติตามแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกสามปี และแจ้งผลให้สถานศึกษาทราบ รวมทั้งเปิดเผยผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน

ส่วนระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน (สำนัก/สถาบัน) ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ได้จัดทำขึ้นสอดคล้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จะสะท้อนผลการดำเนินงานของผู้บริหารหน่วยงาน ใน 4 พันธกิจ รวมทั้งระบบการบริหารจัดการของหน่วยงานระดับหน่วยงานสนับสนุน โดยแสดงเป็นค่าเฉลี่ยในแต่ละพันธกิจ นอกจากนั้น มีการวิเคราะห์แยกเป็นปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลลัพธ์ เพื่อให้ผู้บริหารหน่วยงานได้นำไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงพัฒนา

1. ตาราง ป.1 ผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน

ตัวบ่งชี้	หน่วย	เป้าหมาย ปี 2564	ผลการประเมินตนเองปีการศึกษา 2564				ผลการประเมินโดยกรรมการปีการศึกษา 2564				หมายเหตุ (บรรลุ,ไม่บรรลุ)
			ตัวชี้ ตัวหาร	ผลลัพธ์ (% / สัดส่วน)	คะแนนผลการ ประเมิน		ตัวชี้ ตัวหาร	ผลลัพธ์ (%/สัดส่วน)	คะแนนผลการ ประเมิน		
คะแนนเฉลี่ยภาพรวมตัวบ่งชี้ ตัวบ่งชี้	คะแนน										
องค์ประกอบที่ 1 ตัวบ่งชี้การบริหารจัดการองค์การองค์การองค์การ											
1.1 กระบวนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ของหน่วยงาน	ข้อ										
1.2 ระบบและกลไกการเงินและงบประมาณ	ข้อ										
1.3 ระดับความสำเร็จในการใช้จ่ายงบประมาณแผ่นดินตามแผน	ร้อยละ คะแนน										
1.4 การบริหารความเสี่ยง	ข้อ										
1.5 การบริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาล	ข้อ										
1.6 แนวปฏิบัติที่ดีจากความรู้ที่อยู่ในตัวบุคคลขององค์กร	ข้อ										
1.7 ระบบกลไกการบริหารและการพัฒนาบุคลากรในหน่วยงาน	ข้อ										
1.8 การดำเนินงานด้านประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามระบบ	ข้อ										
องค์ประกอบที่ 2 ตัวบ่งชี้เฉพาะระดับหน่วยงานสนับสนุน											
2.1											
2.2											
2.3											
2.4											

ตาราง ป.2 การวิเคราะห์ผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหน่วยงานสนับสนุน

สำนัก/สถาบัน	จำนวน ตัวบ่งชี้	คะแนนการประเมินเฉลี่ย				ผลการประเมิน
		I	P	O	คะแนน เฉลี่ย	
						0.00-1.50 การดำเนินงาน ต้องปรับปรุงเร่งด่วน 1.51-2.50 การดำเนินงาน ต้องปรับปรุง 2.51-3.50 การดำเนินงาน ระดับพอใช้ 3.51-4.50 การดำเนินงาน ระดับดี 4.51-5.00 การดำเนินงาน ระดับดีมาก
สำนักงานอธิการบดี						
องค์ประกอบที่ 1	8	-	1.1-1.2 1.4-1.8	1.3		
องค์ประกอบที่ 2	5	-	2.1-2.5	-		
สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ						
องค์ประกอบที่ 1	8	-	1.1-1.2 1.4-1.8	1.3		
องค์ประกอบที่ 2	4	2.3	2.1,2.4	2.2		
สำนักส่งเสริมและบริการวิชาการ						
องค์ประกอบที่ 1	8	-	1.1-1.2 1.4-1.8	1.3		
องค์ประกอบที่ 2	6	-	2.1,2.3- 2.6	2.2		
สถาบันวิจัยและพัฒนา						
องค์ประกอบที่ 1	8	-	1.1-1.2 1.4-1.8	1.3		
องค์ประกอบที่ 2	4	2.2	2.1	2.3-2.4		
สถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม						
องค์ประกอบที่ 1	8	-	1.1-1.2 1.4-1.8	1.3		
องค์ประกอบที่ 2	4	-	2.1-2.3	2.4		
รวม	63	2	51	10		
ผลการประเมิน						

หน่วยงานสนับสนุน จะต้องมีการวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับจุดเด่น และจุดที่ควรพัฒนา ในองค์ประกอบที่ 1 ตัวบ่งชี้ร่วมระดับหน่วยงานสนับสนุน และองค์ประกอบที่ 2 ตัวบ่งชี้เฉพาะระดับ หน่วยงานสนับสนุน ดังนี้

3. ข้อเสนอแนะรายองค์ประกอบและข้อเสนอแนะอื่นๆ

3.1 องค์ประกอบที่ 1 ตัวบ่งชี้การบริหารจัดการองค์กรสู่ความเป็นเลิศ

จุดเด่น	แนวทางเสริมจุดแข็ง
จุดที่ควรพัฒนา	ข้อเสนอแนะ
1.	
2.	
3.	

3.2 องค์ประกอบที่ 2 ตัวบ่งชี้เฉพาะระดับหน่วยงานสนับสนุน

จุดเด่น	แนวทางเสริมจุดแข็ง
จุดที่ควรพัฒนา	ข้อเสนอแนะ
1.	
2.	
3.	

3.3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. 2553. กฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 127 ตอนที่ 23 ก วันที่ 2 เมษายน 2553. หน้า 22-35.
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2558. ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2558. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 132 ตอนพิเศษ 295 ง วันที่ 13 พฤศจิกายน 2558. หน้า 2-11.
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2561 ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานการอุดมศึกษา พ.ศ. 2561. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 135 ตอนพิเศษ 199 ง วันที่ 17 สิงหาคม 2561. หน้า 19-21.
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2562. ประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 136 ตอนพิเศษ 151 ง วันที่ 12 มิถุนายน 2562 หน้า 13-14.
- คณะกรรมการพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ. 2562. คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2562. กรุงเทพฯ : เค.พี. จันทรเกษม
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักนายกรัฐมนตรี. 2542. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ. 2550. กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551 - 2565). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 2558. คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษาฉบับปีการศึกษา 2557.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. 2552. คู่มือนโยบายการกำกับดูแลองค์กรที่ดี.
- สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา, สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 2549. มาตรฐานการอุดมศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานที่เกี่ยวข้อง. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ. 2548. มาตรฐานการศึกษาของชาติ. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด สหายบล็อกและการพิมพ์.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานการอุดมศึกษา พ.ศ. 2561

หน้า ๑๙

เล่ม ๑๓๕ ตอนพิเศษ ๑๙๙ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๑

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

เรื่อง มาตรฐานการอุดมศึกษา

พ.ศ. ๒๕๖๑

ด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ ๒๐ ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔) แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๗๙ และมาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ มุ่งเน้นการพัฒนาคนและสังคมไทยให้เป็นรากฐานที่แข็งแกร่งของประเทศ มีความพร้อมทางกาย ใจ สติปัญญา และทักษะศตวรรษที่ ๒๑ มีคุณธรรมจริยธรรม เคารพกฎหมาย มีภาวะผู้นำ รู้รักคุณค่าความเป็นไทยและรู้บริบทสากล โดยมุ่งหวังให้การจัดการศึกษาเป็นการศึกษาตลอดชีวิต สร้างวิถีการเรียนรู้ของคนไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้สู่การร่วมกันสร้างสรรค์นวัตกรรม เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม

คณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงเห็นสมควรปรับปรุงมาตรฐานการอุดมศึกษาให้สอดคล้องตามมาตรฐานการศึกษาของชาติ เพื่อใช้เป็นกลไกระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน ในการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษาให้เป็นไปตามหลักการข้างต้น โดยมีการกำกับติดตาม ตรวจสอบ ประเมินและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มาตรฐานการอุดมศึกษาจะครอบคลุมด้านผลลัพธ์ผู้เรียน การวิจัยและนวัตกรรม การบริการวิชาการแก่สังคม ศิลปวัฒนธรรม และความเป็นไทย และการบริหารจัดการ ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของประเภทสถาบัน โดยเน้นความรับผิดชอบต่อสังคมและสามารถตรวจสอบได้ ทั้งนี้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสำคัญ คือ การจัดการศึกษาเพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษามีคุณลักษณะของคนไทยที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการโดยคำแนะนำของคณะกรรมการการอุดมศึกษา ในคราวประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๑ จึงออกประกาศกระทรวงศึกษาธิการไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศกระทรวงศึกษาธิการนี้ เรียกว่า “ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานการอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๑”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานการอุดมศึกษา ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙

ข้อ ๔ มาตรฐานการอุดมศึกษา ประกอบด้วย มาตรฐาน ๕ ด้าน ดังนี้

(๑) มาตรฐานที่ ๑ ด้านผลลัพธ์ผู้เรียน

(๑.๑) เป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ และความรอบรู้ด้านต่าง ๆ ในการสร้างสัมมาอาชีพ ความมั่นคงและคุณภาพชีวิตของตนเอง ครอบครัว ชุมชน และสังคม มีทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยเป็นผู้มีคุณธรรม ความเพียร มุ่งมั่น มานะ บากบั่น และยึดมั่นในจรรยาบรรณวิชาชีพ

(๑.๒) เป็นผู้ร่วมสร้างสรรค์นวัตกรรม มีทักษะศตวรรษที่ ๒๑ มีความสามารถในการบูรณาการศาสตร์ต่าง ๆ เพื่อพัฒนาหรือแก้ไขปัญหาสังคม มีคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมและของโลก สามารถสร้างโอกาสและเพิ่มมูลค่าให้กับตนเอง ชุมชน สังคม และประเทศ

(๑.๓) เป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง มีความกล้าหาญทางจริยธรรม ยึดมั่นในความถูกต้อง รู้คุณค่าและรักความเป็นไทย ร่วมมือรวมพลังเพื่อสร้างสรรค์การพัฒนาและเสริมสร้างสันติสุข อย่างยั่งยืนทั้งในระดับครอบครัว ชุมชน สังคม และประชาคมโลก

(๒) มาตรฐานที่ ๒ ด้านการวิจัยและนวัตกรรม

สถาบันอุดมศึกษามีผลงานวิจัยที่เป็นการสร้างและประยุกต์ใช้องค์ความรู้ใหม่ สร้างสรรค์ นวัตกรรมหรือทรัพย์สินทางปัญญา ที่เชื่อมโยงกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรม หรือสิ่งแวดล้อม ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของประเภทสถาบัน มีเครือข่ายความร่วมมือระหว่าง สถาบันอุดมศึกษา องค์กรภาครัฐและเอกชนทั้งในและต่างประเทศ ผลงานวิจัยและนวัตกรรมตอบสนอง ยุทธศาสตร์ชาติ ความต้องการจำเป็นของสังคม ชุมชน ภาครัฐและเอกชน และประเทศ ผลลัพธ์ของการวิจัยและนวัตกรรมมีผลกระทบสูงต่อการพัฒนาผู้เรียน การสร้างคุณภาพชีวิต หรือการสร้างโอกาส มูลค่าเพิ่ม และขีดความสามารถของประเทศในการแข่งขันระดับนานาชาติ

(๓) มาตรฐานที่ ๓ ด้านการบริการวิชาการ

สถาบันอุดมศึกษาให้บริการวิชาการเหมาะสม สอดคล้องกับบริบทและตอบสนองความต้องการ ของท้องถิ่น ชุมชน และสังคม ตามระดับความเชี่ยวชาญและอัตลักษณ์ของประเภทสถาบัน โดยมีการบริหารจัดการที่ประสานความร่วมมือระหว่างสถาบันอุดมศึกษา ภาครัฐและภาคเอกชน ทั้งในและ ต่างประเทศ และมีความโปร่งใส ชัดเจน และตรวจสอบได้ ผลลัพธ์ของการบริการวิชาการนำไปสู่ การเสริมสร้างความเข้มแข็งและความยั่งยืนของผู้เรียน ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

(๔) มาตรฐานที่ ๔ ด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย

สถาบันอุดมศึกษามีการจัดการเรียนรู้ การวิจัย หรือการบริการวิชาการซึ่งนำไปสู่การสืบสาน การสร้างความรู้ ความเข้าใจในศิลปวัฒนธรรม การปรับและประยุกต์ใช้ศิลปวัฒนธรรมทั้งของไทย และต่างประเทศอย่างเหมาะสม ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของประเภทสถาบัน ผลลัพธ์ของการ จัดการด้านศิลปวัฒนธรรมทำให้เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นไทย หรือการสร้างโอกาสและมูลค่าเพิ่ม ให้กับผู้เรียน ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

(๕) มาตรฐานที่ ๕ ด้านการบริหารจัดการ

(๕.๑) สถาบันอุดมศึกษามีหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาผู้เรียนแบบบูรณาการเพื่อให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติและความต้องการที่หลากหลายของประเทศ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน สังคม สถานประกอบการ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

(๕.๒) สถาบันอุดมศึกษามีการบริหารงานตามพันธกิจและวิสัยทัศน์ของสถาบันอุดมศึกษา ตลอดจนมีการบริหารจัดการบุคลากรและทรัพยากรการเรียนรู้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล คำนึงถึงความหลากหลายและความเป็นอิสระทางวิชาการ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ยึดหยุ่นคล่องตัว โปร่งใสและตรวจสอบได้

(๕.๓) สถาบันอุดมศึกษามีระบบประกันคุณภาพ มีการติดตาม ตรวจสอบ ประเมิน และพัฒนาการจัดการศึกษาระดับหลักสูตร คณะ และสถาบันที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีการกำกับให้การจัดการศึกษาและการดำเนินงานตามพันธกิจเป็นไปตามกฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และมาตรฐานอื่น ๆ ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ภาคผนวก ข

กฎกระทรวง การประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561

กฎกระทรวง

การประกันคุณภาพการศึกษา

พ.ศ. ๒๕๖๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ และ มาตรา ๔๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงศึกษาธิการออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อ ๒ ในกฎกระทรวงนี้

“การประกันคุณภาพการศึกษา” หมายความว่า การประเมินผลและการติดตามตรวจสอบ คุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาแต่ละระดับและประเภทการศึกษา โดยมีกลไกในการควบคุม ตรวจสอบระบบการบริหารคุณภาพการศึกษาที่สถานศึกษาจัดขึ้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาและสร้างความเชื่อมั่น ให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและสาธารณชนว่าสถานศึกษานั้นสามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ ตามมาตรฐานการศึกษา และบรรลุเป้าประสงค์ของหน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแล

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน)

ข้อ ๓ ให้สถานศึกษาแต่ละแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา โดยการกำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาแต่ละระดับและ ประเภทการศึกษาที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนด พร้อมทั้งจัดทำแผนพัฒนา การจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่มุ่งคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาและดำเนินการตามแผนที่กำหนดไว้ จัดให้มีการประเมินผลและตรวจสอบคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ติดตามผลการดำเนินการ เพื่อพัฒนาสถานศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา และจัดส่งรายงานผลการประเมินตนเอง ให้แก่หน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแลสถานศึกษาเป็นประจำทุกปี

เพื่อให้การดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาตามวรรคหนึ่งเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ให้หน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแลสถานศึกษามีหน้าที่ในการให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ และ แนะนำสถานศึกษา เพื่อให้การประกันคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ข้อ ๔ เมื่อได้รับรายงานผลการประเมินตนเองของสถานศึกษาตามข้อ ๓ แล้ว ให้หน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแลสถานศึกษาจัดส่งรายงานดังกล่าวพร้อมกับประเด็นต่าง ๆ ที่ต้องการให้มีการประเมินผลและการติดตามตรวจสอบซึ่งรวบรวมได้จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือจาก ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับสถานศึกษาแห่งนั้นให้แก่สำนักงานเพื่อใช้เป็นข้อมูลและแนวทางในการประเมิน คุณภาพภายนอก

ให้สำนักงานดำเนินการประเมินผลและติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของ สถานศึกษา และจัดส่งรายงานผลการประเมินและการติดตามตรวจสอบดังกล่าว พร้อมข้อเสนอแนะ ให้แก่สถานศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแลสถานศึกษานั้น ๆ เพื่อให้ สถานศึกษาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อไป

ในการดำเนินการตามวรรคสอง สำนักงานอาจจัดให้บุคคลหรือหน่วยงานที่ได้รับการรับรองจาก สำนักงานดำเนินการประเมินผลและติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาได้

ให้หน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแลสถานศึกษานั้นติดตามผลการดำเนินการ ปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาตามวรรคสอง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและ มาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา

ข้อ ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาอันเกี่ยวกับการ ปฏิบัติตามกฎหมายกระทรวงนี้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๑

ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ คือ โดยที่แนวทางในการดำเนินการตามกฎหมายกระทรวง ว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๓ ไม่สอดคล้องกับหลักการ ประกันคุณภาพการศึกษาที่แท้จริง จึงส่งผลให้การดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาทั้งภายในและภายนอก ไม่สัมพันธ์กัน เกิดความซ้ำซ้อนและคลาดเคลื่อนจากการปฏิบัติ ทำให้ไม่สะท้อนความเป็นจริงและเป็นการสร้าง ภาระแก่สถานศึกษาและบุคลากรในสถานศึกษา ตลอดจนหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่กำกับดูแล และ หน่วยงานภายนอกเกินความจำเป็น สมควรปรับปรุงระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อให้มีกลไกการปฏิบัติที่เอื้อต่อการดำเนินการตามมาตรฐานการศึกษาของแต่ละระดับ และเกิดประสิทธิภาพ ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา จึงจำเป็นต้องออกกฎหมายนี้

ภาคผนวก ข

ประกาศ ก.พ.อ.

เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาการทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2562

ประกาศ ก.พ.อ.

เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาการขอรับรางวัลทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ
พ.ศ. ๒๕๖๒

ด้วย ก.พ.อ. ได้ออกประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาการขอรับรางวัลทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งกำหนดให้การเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ ในวารสารทางวิชาการจะต้องเผยแพร่ในวารสารทางวิชาการที่มีรายชื่ออยู่ในฐานข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับ ในระดับชาติและระดับนานาชาติ ตามเอกสารแนบท้ายประกาศ ก.พ.อ. ฉบับดังกล่าวเท่านั้น และ โดยที่ประกาศ ก.พ.อ. ฉบับดังกล่าวได้มีผลบังคับใช้มาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว ประกอบกับปัจจุบัน ฐานข้อมูลรายชื่อวารสารทางวิชาการ ตามเอกสารแนบท้ายประกาศ ก.พ.อ. บางรายการได้ถูกยกเลิก และได้มีฐานข้อมูลรายชื่อวารสารทางวิชาการ ที่เป็นที่ยอมรับในระดับชาติและระดับนานาชาติเกิดขึ้นใหม่ อีกเป็นจำนวนมาก ก.พ.อ. จึงมีมติเห็นชอบให้มีการปรับปรุงรายชื่อฐานข้อมูลสำหรับการเผยแพร่ ผลงานทางวิชาการให้มีความทันสมัยครอบคลุมทุกสาขาวิชา และสามารถรองรับการเผยแพร่ผลงาน ทางวิชาการได้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙ และมาตรา ๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ก.พ.อ. จึงกำหนด หลักเกณฑ์การพิจารณาการขอรับรางวัลทางวิชาการ ทั้งที่เป็นรูปเล่มสิ่งพิมพ์หรือเป็นวารสารออนไลน์ สำหรับการ เผยแพร่ผลงานทางวิชาการ เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาถือปฏิบัติเป็นมาตรฐานเดียวกัน ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาการขอรับรางวัลทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ ประกาศ ณ วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๖ และ เอกสารแนบท้ายประกาศ ก.พ.อ.

ข้อ ๒ ประกาศ ก.พ.อ. นี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๒ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ผลงานทางวิชาการสำหรับการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ตามประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๖๐ และประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วย ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๑ ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๑ จะต้องเผยแพร่ในวารสารทางวิชาการที่มีรายชื่ออยู่ในฐานข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับ ในระดับชาติและระดับนานาชาติ ดังนี้

๓.๑ ฐานข้อมูลระดับนานาชาติ ได้แก่ ERIC, MathSciNet, Pubmed, Scopus, Web of Science (เฉพาะในฐานข้อมูล SCIE, SSCI และ AHCI เท่านั้น), JSTOR และ Project Muse

๓.๒ ฐานข้อมูลระดับชาติ ได้แก่ ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai Journal Citation Index - TCI) เฉพาะวารสารที่มีชื่ออยู่ในกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒

ข้อ ๔ การเผยแพร่ผลงานทางวิชาการเพื่อขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ ซึ่งได้เผยแพร่ก่อนวันที่ประกาศฉบับนี้มีผลใช้บังคับ ให้ใช้ตามประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาการทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ ประกาศ ณ วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๖ และเอกสารแนบท้ายประกาศ ก.พ.อ.

ความในวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่การเผยแพร่ผลงานทางวิชาการซึ่งมีหนังสือรับรองจากบรรณาธิการวารสารทางวิชาการว่าให้เผยแพร่ได้แล้วด้วย

ประกาศ ณ วันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ประธาน ก.พ.อ.

ภาคผนวก ค

มาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2562

1. มาตรฐานที่ 1 ด้านผลลัพธ์ผู้เรียน

1.1 บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรเป็นผู้สะท้อนคุณภาพของหลักสูตร และยึดมั่นในจรรยาบรรณวิชาชีพ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต และสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ในการสร้างสัมมาอาชีพ

1.2 ผู้เรียนเป็นผู้ร่วมสร้างสรรค์นวัตกรรม มีทักษะศตวรรษที่ 21 มีคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ และมีความสามารถในการบูรณาการศาสตร์ต่างๆ เพื่อพัฒนาหรือแก้ไขปัญหาสังคม

1.3 ผู้เรียนเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง มีความกล้าหาญทางจริยธรรม ยึดมั่นในความถูกต้องรู้คุณค่าและรักความเป็นไทย มีจิตอาสา มีทัศนคติที่ดีต่อบ้านเมือง และมีความจงรักภักดีต่อสถาบันหลักของชาติ

2. มาตรฐานที่ 2 ด้านการวิจัยและนวัตกรรม

สถาบันมีผลงานวิจัย/นวัตกรรม ที่การสร้างองค์ความรู้ใหม่หรือประยุกต์ใช้องค์ความรู้ใหม่เพื่อสร้างสรรค์นวัตกรรมหรือทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งเชื่อมโยงกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรมหรือสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนหรือเครือข่ายภายในประเทศหรือต่างประเทศ ในการพัฒนางานวิจัย/นวัตกรรม ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของสถาบัน มีการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัย/นวัตกรรม ในระดับชาติและนานาชาติ มีผลงานวิจัย/นวัตกรรมที่นำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ชุมชนนำผลงานวิจัย/นวัตกรรม ไปใช้ประโยชน์พัฒนาตนเองได้

3. มาตรฐานที่ 3 ด้านการบริการวิชาการ

สถาบันให้บริการวิชาการที่เหมาะสม สอดคล้องกับบริบท ปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ชุมชน และสังคม ตามระดับความเชี่ยวชาญและอัตลักษณ์ของสถาบัน สร้างเครือข่ายความร่วมมือทั้งภายในและภายนอกในการทำงาน รวมทั้งบูรณาการกับพันธกิจอื่นๆ ด้วยความโปร่งใส ชัดเจน และตรวจสอบได้ เพื่อให้ชุมชนนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเป็นรูปธรรม

เป็นผลกระทบเชิงบวก สร้างคุณค่า สามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาผู้เรียน ครอบครัว ท้องถิ่น ชุมชน สังคม และประเทศชาติได้อย่างเข้มแข็งยั่งยืน

4. มาตรฐานที่ 4 ด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย

สถาบันมีการดำเนินงานด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย โดยบูรณาการกับการเรียนการสอน การวิจัย หรือการบริการวิชาการ ซึ่งนำไปสู่การสืบสานการสร้างองค์ความรู้ ความเข้าใจในศิลปวัฒนธรรม ทั้งของไทยและต่างประเทศ ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของสถาบัน ผลลัพธ์ของการจัดการด้านศิลปวัฒนธรรมทำให้เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นไทยหรือการสร้างโอกาสและมูลค่าเพิ่มให้กับผู้เรียน ครอบครัว ท้องถิ่น ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

5. มาตรฐานที่ 5 ด้านการบริหารจัดการ

5.1 สถาบันมีหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาผู้เรียนแบบบูรณาการเพื่อให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติ ยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ และความต้องการที่หลากหลายของประเทศ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน สังคม สถานประกอบการ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

5.2 สถาบันมีการบริหารงานตามพันธกิจและวิสัยทัศน์ของสถาบันอุดมศึกษา ตลอดจนมีการบริหารจัดการบุคลากรและทรัพยากรการเรียนรู้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล คำนึงถึงความหลากหลายและความเป็นอิสระทางวิชาการ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ยืดหยุ่น คล่องตัว โปร่งใสและตรวจสอบได้

5.3 สถาบันมีระบบประกันคุณภาพ มีการติดตาม ตรวจสอบ ประเมิน และพัฒนาการจัดการศึกษาระดับหลักสูตร คณะ และสถาบันที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีการกำกับให้การจัดการศึกษาและการดำเนินงานตามพันธกิจเป็นไปตามกฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และมาตรฐานอื่นๆ ที่หน่วยงานต้นสังกัดกำหนด

ภาคผนวก ค

มาตรฐานการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ พ.ศ. 2562

ประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
เรื่อง มาตรฐานการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
พ.ศ. ๒๕๖๒

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้กำหนดหลักการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นเรื่องคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา โดยกำหนดรายละเอียดไว้ในหมวด ๖ มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา มาตรา ๔๓/ กำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ประกอบกับกฎกระทรวง การประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๑ ได้กำหนดให้สถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในสถานศึกษา โดยการกำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐาน การศึกษาแต่ละระดับและประเภทการศึกษาที่หน่วยงานต้นสังกัดกำหนด

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘(๒) และ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๓ และมติสภามหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ในคราวการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๒ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๒ จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

๑. มาตรฐานที่ ๑ ด้านผลลัพธ์ผู้เรียน

๑.๑ บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรเป็นผู้สะท้อนคุณภาพของหลักสูตร และยึดมั่นในจรรยาบรรณวิชาชีพ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต และสามารถ ประยุกต์ใช้ความรู้ในการสร้างสัมมาอาชีพ

๑.๒ ผู้เรียนเป็นผู้ร่วมสร้างสรรค์นวัตกรรม มีทักษะศตวรรษที่ ๒๑ มีคุณลักษณะ ความเป็นผู้ประกอบการ และมีความสามารถในการบูรณาการศาสตร์ต่างๆ เพื่อพัฒนาหรือแก้ไขปัญหา สังคม

๑.๓ ผู้เรียนเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง มีความกล้าหาญทางจริยธรรม ยึดมั่นใน ความถูกต้องรู้คุณค่าและรักความเป็นไทย มีจิตอาสา มีทัศนคติที่ดีต่อบ้านเมือง และมีความจงรักภักดีต่อ สถาบันหลักของชาติ

๒. มาตรฐานที่ ๒ ด้านการวิจัยและนวัตกรรม

สถาบันมีผลงานวิจัย/นวัตกรรม ที่การสร้างสรรค์ความรู้ใหม่หรือประยุกต์ใช้ องค์ความรู้ใหม่เพื่อสร้างสรรค์นวัตกรรมหรือทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งเชื่อมโยงกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรมหรือสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนหรือเครือข่ายภายในประเทศหรือ ต่างประเทศ ในการพัฒนางานวิจัย/นวัตกรรม ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของสถาบัน มีการตีพิมพ์ เผยแพร่ผลงานวิจัย/นวัตกรรม ในระดับชาติและนานาชาติ มีผลงานวิจัย/นวัตกรรมที่นำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ชุมชนนำผลงานวิจัย/นวัตกรรม ไปใช้ประโยชน์พัฒนาตนเองได้

๓. มาตรฐานที่ ๓ ด้านการบริการวิชาการ

สถาบันให้บริการวิชาการที่เหมาะสม สอดคล้องกับบริบท ปัญหาและความต้องการ ของท้องถิ่น ชุมชน และสังคม ตามระดับความเชี่ยวชาญและอัตลักษณ์ของสถาบัน สร้างเครือข่ายความร่วมมือทั้งภายในและภายนอกในการทำงาน รวมทั้งบูรณาการกับพันธกิจอื่นๆ ด้วยความโปร่งใส ชัดเจน และตรวจสอบได้ เพื่อให้ชุมชนนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเป็นรูปธรรม เป็นผลกระทบเชิงบวก สร้างคุณค่า สามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาผู้เรียน ครอบครัว ท้องถิ่น ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ได้อย่างเข้มแข็งยั่งยืน

๔. มาตรฐานที่ ๔ ด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย

สถาบันมีการดำเนินงานด้านศิลปวัฒนธรรมและความเป็นไทย โดยบูรณาการกับการเรียนการสอน การวิจัย หรือการบริการวิชาการ ซึ่งนำไปสู่การสืบสานการสร้างสรรค์ความรู้ ความเข้าใจในศิลปวัฒนธรรม ทั้งของไทยและต่างประเทศ ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของสถาบัน ผลลัพธ์ของการจัดการด้านศิลปวัฒนธรรมทำให้เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นไทยหรือการสร้างโอกาส และมูลค่าเพิ่มให้กับผู้เรียน ครอบครัว ท้องถิ่น ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

๕. มาตรฐานที่ ๕ ด้านการบริหารจัดการ

๕.๑ สถาบันมีหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาผู้เรียนแบบบูรณาการ เพื่อให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติ ยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ และความต้องการที่หลากหลายของประเทศ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน สังคม สถานประกอบการ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

๕.๒ สถาบันมีการบริหารงานตามพันธกิจและวิสัยทัศน์ของสถาบันอุดมศึกษา ตลอดจนมีการบริหารจัดการบุคลากรและทรัพยากรการเรียนรู้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล คำนึงถึงความหลากหลายและความเป็นอิสระทางวิชาการ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ยืดหยุ่น คล่องตัว โปร่งใสและตรวจสอบได้

๕.๓ สถาบันมีระบบประกันคุณภาพ มีการติดตาม ตรวจสอบ ประเมิน และพัฒนาการจัดการศึกษาระดับหลักสูตร คณะ และสถาบันที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีการกำกับให้การจัดการศึกษาและการดำเนินงานตามพันธกิจเป็นไปตามกฎกระทรวงการประกันคุณภาพ การศึกษาอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และมาตรฐานอื่นๆ ที่หน่วยงานต้นสังกัดกำหนด

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๒

(ดร.สว่าง ภูพัฒน์วิบูลย์)

อธิปนายกสภามหาวิทยาลัย

ปฏิบัติหน้าที่แทนนายกสภามหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ภาคผนวก ข

ประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เรื่อง นโยบายการประกันคุณภาพการศึกษา

ประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เรื่อง นโยบายประกันคุณภาพการศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ตระหนักถึงความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษา ทั้งในระดับหลักสูตร ระดับคณะ สำนัก และระดับสถาบัน เพื่อให้ระบบประกันคุณภาพการศึกษาของ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ และ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓ ที่มีจุดหมายและหลักการของการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นคุณภาพและมาตรฐาน โดยกำหนดรายละเอียดไว้ใน หมวด ๖ มาตรฐาน และการประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย “ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน” และ “ระบบการประกันคุณภาพการศึกษภายนอก” อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ และมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย ในคราวประชุม ครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ วันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงกำหนดนโยบายประกันคุณภาพการศึกษา ดังนี้

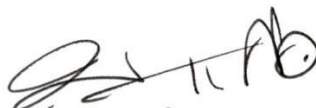
๑. พัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ เป็นส่วนหนึ่งของการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ โดยกำหนดให้มีการดำเนินการควบคุม ตรวจสอบ การประเมิน และพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง
๒. กำหนดให้ระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย กระจายสู่ระดับคณะ สำนัก เพื่อสร้างวัฒนธรรมดำเนินงานที่มีคุณภาพ
๓. พัฒนามาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพที่สามารถสะท้อนคุณภาพการปฏิบัติงาน ตามนโยบาย เป้าหมาย พันธกิจ และภารกิจของมหาวิทยาลัย สามารถกระตุ้นให้เกิดการแข่งขัน การพัฒนาการดำเนินงานและผลผลิตทางการศึกษาของมหาวิทยาลัย
๔. ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ การให้ความรู้ และการมีส่วนร่วมของนักศึกษา คณาจารย์และบุคลากร ในการดำเนินงานประกันคุณภาพทางการศึกษา
๕. นำระบบและการจัดการความรู้มาเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาองค์กรสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้
๖. ส่งเสริมการเปิดเผยข้อมูลและเผยแพร่ผลงานตามพันธกิจของระบบและกลไกการพัฒนาคุณภาพการศึกษา
๗. เปิดโอกาสให้บุคลากรภายนอกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของระบบและกลไกการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

๘. ส่งเสริมให้.../

๘. ส่งเสริมให้ คณะ สำนัก และสถาบัน สร้างเครือข่ายประกันคุณภาพการศึกษา
กับหน่วยงานภายในและภายนอก

จึงประกาศมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

(รองศาสตราจารย์ ดร.ประกาศิต อานุภาพแสนยากร)

รักษาราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ที่ ๓๔๑ / ๒๕๖๒

ภาคผนวก ง

ประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

เรื่อง แนวทางการปฏิบัติที่ดีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
เรื่อง แนวทางการปฏิบัติที่ดีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

เพื่อให้เป็นไปตามประกาศ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เรื่อง นโยบายประกันคุณภาพการศึกษา ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๑ อธิการบดีอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๑ แห่ง พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ และมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย ในคราวประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ วันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงประกาศแนวทางปฏิบัติที่ดีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ไว้ดังต่อไปนี้

๑. ให้มีการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ตามระบบการประกันคุณภาพการศึกษาที่กำหนดโดยสภามหาวิทยาลัย ประกอบไปด้วย ระบบการประกันคุณภาพระดับหลักสูตร ระดับคณะ ระดับสำนัก/สถาบัน และระดับมหาวิทยาลัย

๒. ให้มีการดำเนินงานการประกันคุณภาพในระดับสำนักและหน่วยงานเทียบเท่าคณะ โดยใช้ตัวบ่งชี้ตามกรอบการประเมินที่สภามหาวิทยาลัยอนุมัติ

๓. มีคณะกรรมการดำเนินการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ โดยมีการดำเนินการควบคุม การตรวจสอบ การประเมิน และพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง

๔. มีการมีส่วนร่วมของบุคลากรภายในมหาวิทยาลัย และเผยแพร่ข้อมูลด้านประกันคุณภาพการศึกษาสู่ระดับ คณะ สำนัก และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

๕. มีการจัดทำคู่มือประกันคุณภาพการศึกษา ตามกรอบการประเมินคุณภาพการศึกษาที่อนุมัติตามสภามหาวิทยาลัย

๖. มีการประชาสัมพันธ์ จัดกิจกรรมให้ความรู้การประกันคุณภาพการศึกษา โดยมีส่วนร่วมของนักศึกษา คณาจารย์และบุคลากรภายในมหาวิทยาลัย

๗. มีการเผยแพร่ข้อมูลของมหาวิทยาลัย และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาสู่สาธารณชนอย่างต่อเนื่อง มีความโปร่งใสและตรวจสอบได้

๘. มหาวิทยาลัย คณะ สำนัก/สถาบัน มีการสร้างเครือข่ายประกันคุณภาพการศึกษากับหน่วยงานภายใน และภายนอก

๙. ให้มีการตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ระดับคณะ ระดับสำนัก/สถาบัน และระดับมหาวิทยาลัย ให้แล้วเสร็จภายในกำหนด ดังนี้

๙.๑ ระดับหลักสูตร ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเดือน มิถุนายน

๙.๒ ระดับคณะ และสำนัก/สถาบัน ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเดือน กรกฎาคม

๙.๓ ระดับมหาวิทยาลัย ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเดือน สิงหาคม

๑๐. มอบ.../

๑๐. มอบหมายให้หัวหน้าหน่วยมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย และรองอธิการบดี (ฝ่ายวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา) เป็นผู้กำกับและดูแลการดำเนินงานต่าง ๆ ตามประกาศนี้

๑๑. ให้รายงานผลการดำเนินงานผ่านระบบ CHE QA Online ภายในเวลาที่กำหนดดังนี้

๑๑.๑ ระดับคณะภายใน ๙๐ วันหลังสิ้นสุดปีการศึกษา

๑๑.๒ ระดับสถาบัน ภายใน ๑๒๐ วัน หลังสิ้นสุดปีการศึกษา

จึงประกาศมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๔

(รองศาสตราจารย์ ดร.ประกาศิต อานภาพแสนยากร)

รักษาราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ที่ ๒๘๓/๒๕๖๔

ภาคผนวก จ

ประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

เรื่อง กรอระยะเวลาในการจัดเก็บข้อมูลด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
เรื่อง กรอระยะเวลาในการจัดเก็บข้อมูลพื้นฐานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

เพื่อให้การจัดเก็บข้อมูลพื้นฐานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสอดคล้องและถูกต้องตรงกันในทุกหน่วยงาน จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ และมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย ในคราวประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ วันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงประกาศกรอระยะเวลาในการจัดเก็บข้อมูลพื้นฐานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ไว้ดังต่อไปนี้

๑. แผนพัฒนานักศึกษา จัดทำและจัดเก็บข้อมูลภายใต้กรอบเวลาปีการศึกษา
 ๒. แผนปฏิบัติการประจำปีทุกแผน จัดทำและจัดเก็บข้อมูลภายใต้กรอบเวลาปีงบประมาณ
 ๓. จำนวนอาจารย์ประจำ จัดเก็บตามกรอบเวลาปีการศึกษา
 ๔. จำนวนอาจารย์ที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ จัดเก็บตามกรอบเวลาปีการศึกษา
 ๕. จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ จัดเก็บตามกรอบเวลาปีงบประมาณ
 ๖. ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย จัดเก็บตามกรอบเวลาปีการศึกษา
- ตลอดจนให้นำรวมผลงานย้อนหลังที่ยังไม่เคยถูกนำเสนอเพื่อรับการประเมินในปีการศึกษาที่ผ่านมา

โดย ปีการศึกษา เริ่มตั้งแต่ ๑ มิถุนายน ถึง ๓๑ พฤษภาคม ของปีถัดไป
ปีงบประมาณ เริ่มตั้งแต่ ๑ ตุลาคม ถึง ๓๐ กันยายน ของปีถัดไป

จึงประกาศมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

(รองศาสตราจารย์ ดร.ประกาศิต อานุภาพแสนยากร)
รักษาราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ที่ ๓๔๔ /๒๕๖๒

ภาคผนวก ฉ

คณะกรรมการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ระดับหน่วยงานสนับสนุน (สำนัก/สถาบัน) พ.ศ. 2564

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

คำสั่งมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ที่ ๘๕๒/๒๕๖๔

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
ระดับสำนัก/สถาบัน มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ตามที่มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ได้ประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ที่ ๓๐๓/๒๕๖๔ เรื่อง การแบ่งส่วนงานภายในเป็นงานของมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ พ.ศ. ๒๕๖๔ ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๔ และประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เรื่อง แนวทางการปฏิบัติที่ดีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ที่ ๒๘๓/๒๕๖๔ ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๔ ข้อที่ ๑ ให้มีการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ตามระบบการประกันคุณภาพการศึกษาที่กำหนดโดยสภามหาวิทยาลัย ประกอบไปด้วย ระบบการประกันคุณภาพระดับหลักสูตร ระดับคณะ ระดับสำนัก/สถาบัน และระดับมหาวิทยาลัย

เพื่อให้การดำเนินงานด้านการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสำนัก/สถาบัน มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ พ.ศ. ๒๕๖๔ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสำนัก/สถาบัน มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ โดยมีรายนามดังนี้

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สหัส	พลนิล	ประธานกรรมการ
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาสนะ	เชิดชู	กรรมการ
๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เดชิต	ศิริวงศ์เดชา	กรรมการ
๔. นายบุญชู	นามบุรี	กรรมการ
๕. นายสะอาด	ศิริโชติ	กรรมการ
๖. นายจรัส	โนนกอง	กรรมการ
๗. นางอัญชลี	สุวัฒน์ม	กรรมการ
๘. นางสาวกมลมาศ	เอี้ยวถาวร	กรรมการ
๙. นางวิไลวรรณ	สิงห์เจริญ	กรรมการ
๑๐. นางสาวศรีสุดา	จันทร์	กรรมการ
๑๑. นายนฤชา	สมาน	กรรมการ
๑๒. นางเพ็ญพักตร์	สมณฑา	กรรมการ
๑๓. นางสาวบงกชกัลยาณี	แก้วสุวรรณานนท์	กรรมการ
๑๔. นางรุ่งนภา	ศิริวงศ์เดชา	กรรมการ
๑๕. นางสาวบุณทริการ	บุญกันหา	กรรมการ
๑๖. นายชาติชาย	โตมร	กรรมการ
๑๗. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจษฎา	โพนแก้ว	กรรมการ

๑๘. นางลำพึง.../

๑๘. นางลำพัง	บัวจันธุ์	กรรมการ
๑๙. นางสาววรรณิดา	ดวงมณี	กรรมการ
๒๐. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อธิชาติ	บุญญยศยิ่ง	กรรมการ
๒๑. นางสาวณัชชาธิ์	กุลพิชัยจิราวุฒิ	กรรมการ
๒๒. นางพรทิภา	พรมมา	กรรมการ
๒๓. ผศ.ดร.ประจวบ	จันทร์หมื่น	กรรมการ
๒๔. อาจารย์ ดร.อนุวัฒน์	ศรีสุวรรณ	กรรมการ
๒๕. นางอริสาพัชร	จักรบุตร	กรรมการ
๒๖. นายสุรพงศ์	เบ้าทอง	กรรมการ
๒๗. นายทินวัชร	เดชน์	กรรมการ
๒๘. นางสาวจันจิรา	ชาติมนตรี	กรรมการ
๒๙. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชิดศักดิ์	ฉายฉวิล	กรรมการ
๓๐. นางสาวชนาก็ค	มูลกะกุล	กรรมการ
๓๑. นางสาววันวิสาข์	นัยเนตร	กรรมการ
๓๒. นางสาวปาจริย์	พรหมศรี	กรรมการ
๓๓. นายสุชาติ	ศรีชื่น	กรรมการ
๓๔. นายมานะศักดิ์	หงษ์คำชัย	กรรมการและเลขานุการ
๓๕. นายจักรชัย	อินธิเดช	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ทั้งนี้ ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบอย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อทางราชการ เกิดปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ ให้รายงานผู้บังคับบัญชาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายทราบ และพิจารณาดำเนินการต่อไป

สั่ง ณ วันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๔

 (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สหสา พลนิต)
 รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน
 อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

